Kenan Kalecikli

Sevgi Günlüğü

Çürümeye Direnişin Güncesi

11. Basım

EPHESUS

Kenan Kalecikli

SEVGİ GÜNLÜĞÜ

SEVGİ GÜNLÜĞÜ

Yazarı: Kenan Kalecikli
Türü: Günce
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Merve Süzer
Düzelti: C. Yakup Şimşek
Kapak Tasarım: Duygu Serin
11. Baskı: Ekim 2012
ISBN: 978-605-5358-16-7
Yayınevi Sertifika No: 20610

Baskı ve Cilt:
Deniz Ofset
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center B Blok
Kat: 2 No: 403 Topkapı/İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 / Faks: /0212) 613 51 97

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire:3
Kadıköy/İstanbul
Tel/Faks: (0216) 550 55 44

www.ephesusyayinlari.com / murekkepdivit@gmail.com

Kenan Kalecikli

SEVGİ GÜNLÜĞÜ

Kenan Kalecikli

Bir dünyalı o. Herkesten daha zamansız, ama en çok yersiz, yurtsuz... Tek sığınağı yazdıkları belki. Kendisine zorlanan her aykırılığa direnerek taşıdığı protest kimliğin bedelini öderken yeryüzünün en cesur adamı. Bir dünyalı o. Ferhat’ların, Mecnûn’ların soyundan geldiğine inanıyor. <<Çiçek yüzlüm>> dediği muhteşem insanı bulduğunu sandığı anda yitirmelerin yıkımını ne kadar taşıyabileceğini kendisi de bilmiyor.

Yıllar yılı giderek etkisini artıran kapitalizmin boğucu kuşatmasına karşı her sözü, her satırı bir direniş çığlığı sanki. Sevginin gücünün, aşkın büyüsünün insanlaşma sürecindeki önemini sürekli vurgulayarak bir savaşım veriyor. <<İnsan kazanacak,>> derken taşıdığı umut, kendi içinde adı konmamış bir destana dönüşüyor.

Yaşadığına hiçbir zaman inanmadı. Bu nedenle de yaşı yok onun. Özgeçmişi de.

Aramızdan ayrıldığında, geride bıraktığı kitapları <<hoş bir seda>> olarak sonsuza kadar hiç tanımadığı okurlarınca okunacak, dudak bükmelerinde bir gülümseme kadar kalacak.

Bizden biri /belki, hiç kimse değil.

Yapıtları: Sevgiliye, 7 Mektup, Sevgili(m), Yalnız Sen Varsın, Kartpostal Yazıları, Hayallerimi Sende Unuttum, Söyleyemediklerimi Sen Anla, Aşkı Konuşmak, Sevgi Günlüğü, Gözlerimi Geri Ver, Aşkın Ömrü Yüreğiniz Kadardır, Tristan ve Iseut, Seni Sev(m)iyorum.

Nilüfer Bıyıklı için

Sevgi, inceldikçe büyür.

UZAKLIKLAR SÖYLENCESİ

Bende sığar iki cihan; ben bu cihana sığmazam.

Nesimi

3 Mart

Her zamankinden erken kalkıyorum. Nedense içimde tuhaf bir sıkıntı var. Onu arasam mı? Nasıl karşılar acaba? Korkuyorum. Boğulacak gibi oluyorum böyle zamanlarda. Beynim ağırlaşıyor. Yaşadığım hiçbir olaya inanamıyorum.

Kahvaltı yapmayacağım. Şekersiz bir süt hazırlamalıyım. Kendimi çok dağıttığımın farkındayım. Böyle zamanlarda annemi de üzdüğümü biliyorum. Bu bana ayrı bir sıkıntı veriyor. Aşkın bedelini yalnızca kendim ödemeliyim oysa.

O kız yine çok şık giyinmiş, gidiyor. Penceremin önünden geçerken yıldız gibi kayıyor. Ama anlamadığım bir şey var: Yüzü neden hep asık oluyor? Bazan koşar adımlarla uzaklaşıp gidiyor.

Telefon ısrarla çalıyor. Birden heyecan basıyor içimi. Açıyorum. İlhan arıyor. Değişik tasarılar üretmiş yine. Benim de düşüncemi almak istiyormuş. Bugün gelemeyeceğimi söylüyorum. Dışarı çıkmayacağım.

Kendim olmadıktan, gideceğim yere kendimi de götüremedikten sonra, bu, topluma karşı adı konmamış ikiyüzlülük sayılmaz mı?

4 Mart

Yaşam ananın payıma ayırdığı yaşanmazlıkların hiçbirine alışamadım. Anılar olanca ağırlığıyla içimi acıtıyor.

İnsan, sevdiğini en son nasıl görürse öyle anımsar.Onu son gördüğümde çok üzgündü. Sormak geldi içimden, bir türlü yapamadım. Nedenini bilmiyorum. Belki gücüm yoktu yeni bir yaşanmazlığa. Böyle olmasaydı ona şunu sormak isterdim: Aşkı yaşamak varken, aynı yerde iki yabancı gibi oturmayı, aşkı kaçamak bakışların arayışına bırakmayı hak ettik mi sence?

5 Mart

Uzun zamandır dışarı çıkmamıştım.

Bu kentin her kaldırımında ondan bir iz var sanki.

Aşkı bu kadar yoğun yaşamak yıpratıyor beni. Ama bu iklimden kurtulmaya çalışmak, ona ihanetmiş gibi geliyor bana. Tuhaf bir duygu.

Sirkeci Garı’nın önündeyim.

Telaşlı insan kalabalığı, vapur düdükleri, martı sesleri ve Beyoğlu’nun insanı çepeçevre sarıp koynundaki bilinmezlere çeken müthiş çağrısı.

Kalabalık içerisinde çok yalnızım yine.

6 Mart

Gece çok az uyuyabildim. Üst kattakilerin gürültüsü gece boyunca kesilmedi.

O adamı hiç sevmiyorum. Bir insan yaşamını paylaştığı insana nasıl elini kaldırabilir? Hangi ilkel kültürün yansımasıdır bu?

Kadın dışarıya çok az çıkıyor. Anneme uğruyor bazan, ama hiçbir şey anlatmıyor; içini açıp rahatlama yoluna gitmiyor. Belki açıldığı, yardım umduğu birileri vardır. Beni gördüğü zaman utandığını anlayabiliyorum. Elimden bir şey gelmiyor. Çaresizlik ne kötü!

Sevgi’ye suyunu veriyorum. Saksısını değiştirsem mi acaba? Güneşi çok seviyor, yani aydınlığı. Toprağını havalandırmayı unuttuğum zaman küsüyor.

Sararmış yapraklarını topluyorum. Çok emek istiyor.

Çiçeğime bu adı verdiğimi öğrendiğinde uzun bir sessizlik olmuştu aramızda. Susmak, bazan en anlamlı konuşmaktır, ikimiz de biliyorduk.

İçimde saatlerce yazı yazma isteği belirdi yeniden.

En iyisi Fahir Atakoğlu’nun ezgileriyle sanatın derinliklerinde yitip gitmek.

Dışarı çıkıyorum. Hava biraz soğuk.

Sabahçı öğrenciler, yaşamın bütün zorluklarını hiçe sayan çığlıklarla dağılıyorlar. Lise yıllarımı anımsıyorum. O yıllarda yaşam daha kolay geliyordu bize. Aynaları yanıltan uçuk bakışlar, nedensiz kaprislerin çıkmazında kimliğini yitirmiş liseli âşıklar.

Mezuniyet öncesi bir grup arkadaşla çektirdiğimiz fotoğrafa hangi umutlarımızı gizlemiştik?

7 Mart / Öğle

Cemil Bey'e uğruyorum. Gerçek bir İstanbul beyefendisi. Onun sözleriyle İstanbul'a ilişkin nostaljinin dayanılmaz çekiciliğinde anılara dalmak çok hoş.

Gözlerini kısarak anlatıyor; hüzünleniyor biraz da. Uzun uzun anlatıyor. Eşinin fotoğrafına dalıp gittiğinde, buğulu gözlerle ondan söz ediyor.

Bana utla klasik sanat müziği parçası çalıyor. Şarkıyı nedense çıkaramıyorum. Tatyos Efendi'ye ait olduğunu belirtiyor: <<Gençliğimiz meşkle geçti>> diyor. Eşine sık sık ut çaldığını, uzun kış gecelerinde hiç sıkılmadıklarını söylüyor: <<Onun kabrine her hafta mutlaka giderim. Dua okurum; onun sevdiği şarkıyı çalarım. Bu ut benim bütün sırlarımı bilen tek varlığım,>> derken, bakışlarını sabit bir noktaya düğümlüyor.

Yine geleceğimi söylüyorum; izin isteyip kalkıyorum. Beni sevgiyle uğurluyor.

Akşam

Onu aramak istiyorum. Böyle anlarda umutla umutsuzluk arası adı konmamış bir duygu kuşatıyor benliğimi. Telefon elimi yakıyor sanki. Yine korkuyorum. Yenilgi bu! Yenilgi bu!

Radyoyu açıyorum. Güzel bir aşk şarkısının ezgisi doluyor odama. Sanatın derinlik boyutunu kavrayabilen güzel bir şarkı, büyüleyici bir yorum. Sezen Aksu farkı kolayca anlaşılıyor:

Doymadım, doyamadım sevmelere seni ben;

Kimseyi koyamadım yerine.

Birden hüzün basıyor gözlerime. Yaşamı sorguluyorum.

Zamanın alışılmış hoyratlığıyla geceyi koynuna aldığı saatlere teslim oluyorum.

Sevgili, sana ah etmem, tanırsın beni; ama Allah’ın gücüne gidecek, korkum bu. Bilinmedik zamanlarda apansız daldığında beni anımsayacaksın. En son gördüğünde nasılsam, öyle anımsayacaksın. Tanımsız korkular bölecek uykunu. Sarsılacaksın!

8 Mart

Bir gün daha doğuyor gözüme;

Yine bir şeyler eksik içimde.

Çayı demleyip anneme küçük bir sürpriz yapmak geliyor içimden. Çaydanlığı ocağa koyduktan sonra, giyinip gazete ve ekmek almak için çıkıyorum. Yağmur havası var. Birçok insan ivedi adımlarla işe gidiyor:

Bir kadın esmerliğini aynalarda unutmuş

Gidiyor, kendisi olmak için

Zümrüt yeşili gözleri

Ceylan sekişi adımları.

Annem sürprizime seviniyor. Son bir ayda epey kilo verdiğimi düşünüp kahvaltıya eşlik ediyorum. Canım bir şey istemiyor aslında. Radyoda içli bir halk türküsü.

Masadan usulca kalkıyorum.

Canımdan çok sevdiğim insanla bu kadar yabancılaşmak zoruma gidiyor.

Onun neden aramadığını düşünmek bile istemiyorum.

Yine eskisi gibi olsa.

<<Seni seviyorum>> demenin öyle çok yolu vardır ki oysa. Dokunmak sözgelimi. Aşkın en güzel ifadesi yani. Bazan, çözülmedik anlamlar yüklediğimiz bakışlarla dalıp gitmeler. Tatlı sürprizler, heyecan yaratmalar.

Onu görmek istiyorum. Elini tutmak istiyorum.

Yaşamak istiyorum.

9 Mart /Gece

Bütün bedenimi bastıran ağırlıkla uyanıyorum. Onu dün akşam da arayamadığımı anımsıyorum birden. Böyle anlarda yaşama ilişkin hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Bunalıyorum. Yine yenildim.

Felaketin tanımı kendiliğinden değişiyor.

İlk kez böyle oluyorum. Sevgiliyle bu kadar yabancılaşmanın kaçınılmaz sonucu olarak kendime de yabancılaşıyorum.

Yatağımdan kalkıyorum.

Perdeyi aralayıp dışarı bakıyorum. Evlerin çoğunun ışığı yanmıyor. Sokak lambalarının aydınlığında tek tük insanlar görüyorum.

Zaman, pencereme ağır ağır yeni bir günü taşıyor.

Sabah ezanı okunuyor. Müezzinin güzel sesi, gerçek makamında okuduğu ezanı beynime yazıyor sanki.

Gözlerimi kapatıyorum. Onu çok özledim.

Bundan sonra her şey daha zor.

Anneme hiçbir şey duyumsatmadan bu yenilgiyi nasıl yaşayacağımı bilemiyorum. Her gün hangi tükenişe gittiğimi çaresizce izlerken, bakışlarındaki mesajları çok iyi anlıyorum. Sevgiliyle yabancılaşmanın dramını yaşarken, bunun beni dünyaya getiren varlığa da yansıması, isyanımı görülmemiş boyutlarda büyütüyor.

İstiklal Caddesi’ndeyim.

Çok dalgınım. Bir adamla çarpışıyoruz. Özür dileyip yine kendime yürüyorum. Yani sevgiliye. O beni beklemiyor; ben ona gidiyorum. Nasıl bu kadar bütünleştim onunla, nasıl?

Bir seveni aysız bir gecede ansızın vurmuşlar

İki kişi ölmüş.

10 Mart

Gece yarısı uyanıyorum.

Bana üçlü bir set arasından seçip verdiği bebek, kitaplığımın bir yerinde öylece duruyor. Gülümseyerek uzattığı bu armağanın günün birinde bana bu kadar hüzün vereceğini bilemezdim.

Üst kattan sesler geliyor. Kadın, ara sıra çığlıklar atıyor. Korumasız. Kocası yine dövüyor onu.

Kuranıkerim'de, <<yaratılmışların en onurlusu>> olarak bildirilen insan. Sen bu değilsin!. Olamazsın! Bu kadar kirlenemezsin. Hakkın yok buna.

Üstümü değiştirip çıkıyorum. Issızlık. Karşıdan gelen otomobilin farları bu kez gözlerimi almıyor. Bütün duyularımı ona kilitledim sanki. Yaşama ilişkin onun dışındaki hiçbir belirtiyi doğru algılayamıyorum.

Eve dönüyorum.

Annemin yattığı odaya gidip yüzüne bakıyorum. Uyuyor. Benim yaşadıklarımı ne kadar anlayabildiğini düşünüp kahroluyorum. Zamanın ölümle yaşam arasındaki en ince çizgiye sürüklediği kimliksiz bir canlıyım artık. Ürperiyorum.

Sabah

Kahvaltıyı ben hazırlıyorum. Annem zoraki gülümsemeyle oturuyor masaya. Biraz kendime geldiğimde, onu mutlaka arayacağım.

Sevgi'ye suyunu veriyorum, konuşuyorum onunla. Anlamıyor belki. Yine de bana bilinmez bir avuntu veriyor.

Sarayburnu'ndayım.

Parkın her zaman oturduğumuz yerinde, nice akşamlar geceyi birlikte karşılamıştık. Denizin karanlık sularında geceleri yakamozları seyrederken, çocuk saflığımızla dudaklarımızdan dökülen sözlere çoğu zaman gülerdik nedense.

Canım benim!

Bak yine aynı yerdeyim, ama sen yoksun ki.

11 Mart / Sabah

Üstümde biraz kırgınlık var. Belki hasta oluyorum.

Kahvaltı yapıp çıkıyorum. Cemil Bey’e uğramak istiyorum.

Ömründen geçen bunca yılın kirletemediği, aşkın nasıl bir uygarlık olduğunu kavrayabilmiş ender insanlardan biri. Bilge kişiliğine derin saygı duyuyorum.

Çiçek ve pasta alıyorum. Beni görünce her zamanki gülümsemesiyle buyur ediyor.

Çayı ben demliyorum. Görülmeye değer gülümsemesi içime sevgi sağanağı sunuyor.

Bana eşiyle yaşadıkları aşkı anlatmasını rica ediyorum. Kırmıyor: <<Ona bakmaya doyamazdım,>> derken, gözlerini yakan müthiş özlemi, saklamak gereği duymadığı hüznüyle birlikte yansıtıyor: <<Cumhuriyet rejimi yeni kurulmuştu; onla bir baloda tanışmıştık. Peri kızlarından daha güzeldi. Ruhunun güzelliği yüzünün güzelliğini kıskandıracak kadar soyluydu,>> diyor. Uzun uzun anlatıyor.

Gözlerimin içine bakarak, <<Hadi şimdi sen anlat bakalım,>> derken, her şeyin farkında olduğunu düşünüp tuhaf bir utangaçlık içerisinde terlediğimi sanıyorum. <<Ben, bugüne kadar hiç yanılmadım; anlat bana; seni hiç iyi görmüyorum,>> demesi üzüntümü artırıyor. Böylesine bilge bir insanın, günümüzde aşk adına yaşananları anlamaması beklenemezdi.

Anlatıyorum. <<Severken ayrılık olmaz! Onu mutlaka aramalısın, yoksa, yüzüne bile bakmam senin,>> diyor. <<Onu arayacaksın; seni bu kez gerçekten gülerken görmek istiyorum.>>

Biraz rahatlıyorum.

<<Severken ayrılık olmaz!>> sözü beynimde patlıyor.

12 Mart / Sabah

Erken saatlerde baş ağrısıyla uyanıyorum.

Bedenim tonlarca ağırlıkta bir külçe gibi.

Zorlukla doğrulup kalkıyorum. Perdeyi aralayıp dışarı bakıyorum. Alacakaranlık. İstanbul, gittikçe artan uğultusuyla yeni bir güne uyanıyor.

O şimdi kim bilir hangi düşlerdedir. Alnına dökülen siyah saçları, koyu kahve gözlerini anne korumasına benzer kutsallıkta kapatan göz kapakları, tombiş yanaklarını gülümsemesiyle dalgalandıran gizemli dudakları, sevgi simgesi bedeninden kanıma işleyen buğday teniyle sevdiğim. Beni ne kadar anladın, bilmiyorum. Sen benim canımdın; yaşama ve aşka ilişkin bütün iklimlerde sen vardın.

Radyoyu açıyorum. Bütün şarkılar aşk üstüne.

Mektuplarını alıyorum elime. Buluşacağımız günlerde bile, hafifçe terlemiş avuçlarının nemlendirdiği mektubunu uzatır, gülümserdi: <<Gelirken sevdiğini gördüm, bunu sana vermemi istedi,>> derken, sevinçten öleceğimi sanırdım. Her mektubunu okuduğumda yaşanmamış yeni bir duyguyu tadıyordum:

<<Topluma direnelim. Birlikte. Bu aşkta bütün özlemler kavuşmamız üstüne olsun. Bilmelisin ki, özlemin gözlerini ıslattığında, o yaşlar benim yanaklarıma süzülecek. Ben, her defasında sana geleceğim. Çok sevdiğimiz Özdemir Asaf şiirinde olduğu gibi geleceğim; öylesine bütünleşerek:

Kim o deme boşuna

Benim ben

Öyle bir ben ki

Gelen kapına

Baştan başa sen!>>

Gün iyice ışıdı.

Baş ağrım artıyor. Aç karna ağrı kesici almak doğru olmadığı için, kendime bir bardak şekersiz süt hazırlıyorum.

Annem uyanmış. Uzun zamandır odamdan çıkmadığımdan, merak edip, ne durumda olduğumu soruyor. Nasıl söylerim? Bu aşka ilişkin her kahrı yalnızca ben yaşamak istiyorum.

Biliyor aslında. Onun payına susmak düştüyse, elimden bir şey gelmiyor ki.

Zoraki gülümsemelerime inanmıyor.

Yaşam, aslında tiyatro değil midir? Her sahnesinde bir komedinin, dramın ya da trajedinin oynandığı, herkesin biraz başrol oyuncusu ve biraz figüran olduğu.

Doğru kişilikler, yanlış kişilikler, bileşkeler ve bunların kaçınılmaz çelişkilerinin çatışmasındaki nice insan.

Yalanın, nefretin ve ihanetin acımasızlığına bırakılmış aşklar.

Hızla kirlenen insan. İnsanlar...

Akşam

Giderek kötüleşiyorum. Gözünün önünde azar azar ya da hızla tükenen çocuğunu çaresiz ve belki de gizlice ağlayarak izleyen annem, yanlış kurulmuş denklemlerin çözümünü ayrılık kahrına razı olarak bulmaya çalışan sevdiğim, onu bana ulaştıracak olan, ama bir türlü elimi uzatamadığım telefon.

Gözlerimi kapatıyorum. Onu çok özledim.

13 Mart

Bugün yazamayacak kadar kötü durumdayım.

Onu çok özledim.

14 Mart

Onu görmek istiyorum.

Sesini duymak istiyorum. Dokunmak istiyorum.

15 Mart

Bildiğim bir tek gerçek var çiçek yüzlü sevgili:

Seni seviyorum.

16 Mart

Uzun süre uyumuşum. Telefon sesiyle uyanıyorum. İçimde hiçbir heyecan yok. Açıyorum. Tuncay arıyor. Sesimden, hasta olduğumu anlıyor. Merak ettiği için aramış.

Fazla konuşamıyorum.

17 Mart

Komşular ziyaretime geliyorlar. Aralarında o kadın da var. Çok zayıflamış. Kocasının zulmüne karşı elimden hiçbir şey gelmediği için özür diler gibi bakıyorum yüzüne. (Eşi diye yazmak içimden gelmiyor. Eş olmak, yaşamını paylaştığı insanı bütünlemektir.)

18 Mart /Gece

Kendimi biraz toparlamaya çalışıyorum. Ama yine çok güçsüzüm.

Onu düşünüyorum. Bu yatakta can versem, niceler sonra duyar belki. Teninin sıcaklığına, ellerine, yüzüne, gözlerine, sesine, yani ona bu kadar muhtaçken, hiçbir şeyden habersiz, kim bilir hangi iklimlerde?

Sevmelere doyamadığın, incitmelere kıyamadığın sevdiğindim. Ya şimdi?

Sevmek nedir? Aşk nedir?

Gün ağarıyor.

Annem, kahvaltımı ve ilaçlarımı getiriyor. İnsanoğlunun yaşayabileceği en katıksız sevgileri gerektiğinde kutsal bir giz gibi içinde saklayan; ne büyük yüreği olduğunu bilip de bazan susmaların dramını yaşayan nice anneden biri. Annem.

Radyoyu açıyor. Gülümsüyor.

19 Mart /Akşam

Biraz düzeliyorum. İçimde yine yazma isteği beliriyor; ama önce Cemil Bey'i aramak istiyorum. Seviniyor. Hasta olduğumu söylemiyorum. İlk sözü onu sormak oluyor. Arayacağımı söylüyorum. İnce esprilerle beni güldürüyor.

Cemil Bey!. Ey güzellik! İnsan kirlenir de bu kirlilik aşka yansımaz mı? İnsan kirlenmesinin etkisiyle büyüsünü yitirmiş duygulara aşk denir mi?

Aşkı sunduğumuz sevgili bu ağırlığı taşıyamıyorsa, kaçınılmaz olarak yere düşürecektir. Bu durumda, sevenin aşkını yalnız yaşamaktan başka seçeneği kalmaz. Aşkının bedelini ödeyip anılara emanet edecektir.

Günün ağarmasına az kaldı.

Yine onu düşünüyorum. Anılarda gülümsüyor.

Canım sevdiğim. Ne durumlarda olduğumu belki hiçbir zaman bilmeyeceksin, kimselere soramayacaksın: Yabancılaşmak bu değilse, bizi sen tanımla şimdi.

20 Mart /Sabah

Biraz düzeldim. Giyinip gazete ve ekmek almak için çıkıyorum. Dışarı çıktığım her sabah gördüğüm, işine giden insanlarla karşılaşıyorum.

Marketin sahibi Ahmet Bey hatırımı soruyor: <<Bizi korkuttun,>> diyor.

Dışarı çıkınca ağlamaklı oluyorum.

Uğruna nice gün, kaç gece gizlice ağladığım sevgili, hasta olduğumu bile bilmiyor. Kendimi hangi umutlarla kandırıp yaşamaya zorladığımı bilmiyor. Beni bilmiyor! Beni bilmiyor!

Ahmet Bey'e bu inceliğinden dolayı teşekkür etmiştim. Böyle bir inceliğin zerresini ondan görseydim, kimselerin anlayamayacağı kadar kendim olurdum.

Taksim Parkı'ndayım.

Kendime kalıyorum yine. Trafiğin devingen akışı yaşama ilişkin hiçbir anlam taşımıyor.

İnsan kalabalığı, ben ve yalnızlığım.

21 Mart

Sabah ezanıyla uyanıyorum.

Yine müezzinin içime işleyen o güzel sesi.

Yeri göğü yaratan, milyarlarca varlığa can veren yüce Allah! Biliyorum: Koskoca evrende, bir noktadan daha büyük değilim. Bana öyle bir aşk verdin ki içime sığmıyor; sayısız yıldızı, gezegenleri, ayı, güneşi yutan evrene sığmıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Kimim ben?

Akşam

Uzun zamandır televizyonu açmıyordum. Haberler yayımlanıyor. Bosna'da pazar yeri. Yine Sırp vahşeti. Kan ve çığlık. Müthiş üzülüyorum.

Dışarı çıkıyorum. Hava biraz soğuk.

Vapurdayım. Üsküdar Vapuru.

Bu vapur, kaç gün boyunca onu bana taşımıştı.

İskelede beklerdim. Beni görünce, bir içim su gülümsemesiyle yanıma hızla yaklaşır, yanağıma sıcacık bir öpücük kondurur, <<Merhaba!>> derdi. <<Seni hiç kıskanmıyorum, bilmiş ol,>> diyerek, inanmadığımı bildiği o masum yalanını söyler, daha ilk sınavda açık verir, yeni bir denemede <<Sen kazandın. Teslim! Teslim!>> diyerek gülümserdi.

Vapurdan iniyorum.

Evlerine çok yakın bir yerdeyim.

Yürüyorum.

Sokak lambaları, karanlık ağaçların hışırtısı ve uğultu.

Ona yaklaşıyorum.

Hayali, belli belirsiz gözlerimde. Bütün evlerde o var. Binlerce kişiye çoğalmış sanki, beni çağırıyor.

Yürüyorum.

Evlerine iyice yaklaşıyorum. Titriyorum.

Penceresi.

Perde.

Ve sızan sarı ışık.

Bir tapınağa bakar gibi saygıyla bakıyorum. Bu evde bir sözüyle bana yeniden yaşama sevinci verecek bir varlığın bulunduğunu bilecek kadar duyumsuyorum yaşamı. O var. Çıldıracak gibiyim.

Kendimi çok özledim. Yani onu.

Yürüyorum.

Zamanın bittiği yerdeyim ve zamanın başladığı.

Saatlerce dolaşıyorum.

Üşüyorum.

22 Mart / İkindi

Yorgunum. Dün gece mutluluktan zorla kopardığım randevunun, yeni iyileşmeye başlayan bedenimi epey sarstığını düşünüyorum.

Sevgi’ye suyunu veriyorum. Geçen ilkyaz sarı, küçük çiçekler açmıştı. Yine açmasını istiyorum, bekliyorum. Bunun, bana nedenini bilemeyeceğim bir umut vereceğine kuşku duymuyorum.

Yaşam ananın sunduğu acıları birlikte karşılamak varken, sevgilinin, <<Ne olur, bir süre görüşmeyelim. Ben seni arayacağım. Zorlaştırma,>> diyerek, vedalaşmaktan hiçbir farkı olmayan gidişindeki kahrı, kime anlatabilirim?

Onu aramak istiyorum. Böyle çok zor.

Yine telefona takılıyor gözlerim, kırmızıya boyanıyor.

Ahizeyi usulca kaldırıyorum. Sinyal sesi, beyin hücrelerimin her birine ayrı bir etki yapıyor.

Arıyorum.

Telefonun tuşlarına dokunurken, içimde yaşanmamış bir korku duyuyorum.

Çalıyor.Telefonda annesinin sesi.

Beni hemen tanıyor. Çok zor konuşuyor. Hatırını soruyorum. Teşekkür ediyor. Fazla konuşamayacağını söylüyor. Eşinden çekiniyor belki.

Onu soruyorum. Susuyor.

Korkum iyice artıyor. Görülmemiş bir hızla yaşlandığımı fark ediyorum. Yeryüzünün en yaşlı canlısıyım sanki. Ürperiyorum. Titriyorum. Ona bir şey mi oldu yoksa?

İnlemeye benzer bir sesle ancak konuşabiliyorum.

Hastanedeymiş. Şok içerisindeyim. Söz vermesine karşın neden kaç zamandır aramadığını şimdi anlıyorum.

Anlatıyor: <<Anlayamadık, bilemedik. Kimden alıştıysa hap kullanıyormuş. Zaten son zamanlarda iyice içine kapanmıştı. Seni terk ettiğini söylüyordu. Başka bir şey bilmiyorum.>>

Kapatmak zorunda olduğunu söyleyip kapatıyor. Annesinin Anadolu şivesiyle söylediği bu sözler aralıksız yankılanıyor içimde.

Ailesinin dağılma aşamasına gelen geçimsizliğine çok üzülüyordu. <<Tek sığınağım sensin,>> diyordu. Öyleyse, neden <<Bir süre görüşmeyelim,>> diye ısrar etmişti? <<Onu terk ettim,>> demesini gerektirecek nasıl bir sorun vardı?

Ellerime kapanıyorum.

Yanıtsız soruların çıkmazındayım.

Gece

Hiçbir şey düşünemiyorum. Felaket ve yalnızlık.

23 Mart

Gün ışıyor. Gece hiç uyumadım.

Birsen’i arıyorum. En yakın arkadaşı oydu; neler olup bittiğini biliyordur. Yaşama ilişkin bütün duygu ve düşüncelerimle yöneldiğim sevgilinin ne tür bir açmazda olduğunu ancak bir arkadaşından öğrenmenin umudundayım.

Arıyorum. Sesi çok derinden geliyor. Zor anlıyorum. Yattığı hastaneyi söylüyor. Birkaç kez ziyaretine gittiğini, durumunun iyi olduğunu belirtiyor. Bir ay sonra çıkabileceğini ekliyor.

Bazı sorularımı yanıtsız bırakıyor: <<Sen bilmezsen, ben nasıl bilebilirim?>> diyor. Kendimi suçlu gibi görmeye başlıyorum; ama ne yapabilirdim ki? Her şeyi daha da zorlaştırmaktan korkuyordum. Görüşmek için ısrar etmenin nasıl aşağılayıcı olduğunu biliyordum. Aşkın nefret iklimini yaşamaya gücüm yoktu benim.

Ziyaret günlerini öğreniyorum. Daha iki gün var.

Akşam

Sirkeci’ye doğru yürüyorum. Beynim uyuştu sanki.

Gördüğüm her şey yabancı geliyor bana.

Üzerinde her gün yürüdüğüm kaldırım, yanımdan gelip geçen insanlar, otomobiller, Galata Köprüsü, yürüdükçe yakınlaşan Yeni Cami. En çoğul olmam gereken zamanda, yalnızlığa yürüyorum.

24 Mart /Sabah

Yaşama ve aşka ilişkin her şey yeniden başlıyor sanki.

Hiçbir şey bilmiyorum, düşünemiyorum.

Dışarı çıkıyorum.

İstanbul, yine yabancı geliyor bana. Otobüs kuyrukları, iskeleye koşup binebildiği ilk vapurla işine yetişmeye çalışanlar, insanı bezdiren bir devingenlikle akan trafik, yaşam kavgasının çok çarpıcı öteki belirtileriyle yeni bir gün.

Cağaloğlu’ndayım.

Birsen’e uğramak istiyorum. Kaç zaman yaşamın bilinmezlerine karşı omuz omuza direndiğim sevgiliyi soracağım ona. Anlatmasını isteyeceğim. Kim bilir nasıl tuhaf bakacak bana. Çelişkiye gülecek belki. Bu aşka şaşırdığını söylemişti her fırsatta. Şimdi de şaşıracağı kesin. Yabancılaşmanın bu boyuta gelmesine inanamayacaktır.

İşyerinin kapısını çalıyorum. Açıyor. Gülümsüyor.

Ve anlatıyor. Söylediği her söz beni üzüyor: Hastanede dört ay daha kalması gerekiyormuş, ama o, bir an önce çıkmak için direniyormuş. Doktorları buna bir koşulla izin vermişler: Bulunduğu çevreden uzaklaşması. Ailesi de onu Ankara’ya götürme kararı almış. Tedavinin başarılı olması için bir ay daha hastanede kalacakmış, sonra Ankara.

Ziyaretine gitmek istediğimi söylüyorum. Birinci derece yakınlarından başkasını almıyorlarmış. Birsen, ailesi ile birlikte gittiği için görüşebiliyormuş.

Ailesinin hafta sonları ziyaretine gittiğini, çarşamba günleri için şansımı deneyebileceğimi söylüyor. Çok küçük bir umut bu; ama bu kadarcık umut için bile günlerce nasıl beklediğimi yalnız ben bilirim.

Birinci derece yakınlık. Yasaların gözünde ben bir yabancıyım. Onun bir saniyelik mutluluğu için bütün ömrümü feda edebileceğimi hangi yasanın hangi maddesi kavrayabilir ki?

Ailesine nice bunalımlar yaşatan, kaba gücüyle maganda kültürünü zorla benimsetmeye çalışan, evine haftada bir gün ancak uğrayan, daha önemlisi onun içinde bulunduğu çıkmazın tek suçlusu olan sorumsuz bir baba, birinci derece yakını sayılıyor.

İçimde herkesten kıskanarak sakladığım aşkımla ben, yabancıyım öyle mi?

Yaşam, nasıl bir çelişkidir?

Akşam

Sarayburnu’ndayım.

Aynı parktayım. Her zaman oturduğumuz yere başka sevgililer oturmuş. <<Yazgınız iyi yazılmış olsun>> diyorum içimden. Buna öyle çok gereksinmeniz var ki.

Deniz fenerinin denizin karanlık sularını tarayan ışığı beyaz bir gemiyi yakalayıp, aydınlatıyor. Bizim de düşlerimizde böyle bir gemi vardı. Alıp götürecekti sevenleri ayırmayan toplumlara bizi.

Zaman geceyi vuruyor. Ankara'ya gideceğini anımsıyorum. O gidiyor. Belki onun için böylesi daha iyidir. Tek avuntum da bu zaten.

25 Mart /Akşam

İçimde hiçbir yaşama belirtisi yok. Umudun tükendiği zaman dilimindeyim.

Gözlerimi kapatıyorum.

Avucumda bir yığın ilaç. Bunların beni acının pençesinden kurtarmaya yetecek kadar etkili olduğunu biliyorum.

Gel sevgili;

Yaşamayı tanımla şimdi de

Öyle ki, geriye kalan ne varsa, ölmek diyelim.

Hiç yanılmam, saklama; sen de aynıydın

Avuç dolusu boşalmış ilaç şişeleri pencerelerde.

Allah'la, sevgiliyle, yaşamla ve kendimle ilk kez bu kadar yüz yüzeyim.

Yaşamak, ilk kez bu kadar ölmek oluyor; ölmek, ilk kez bu kadar var olmak.

Hayır! Yapamam. Bu canı bu bedene ben vermedim ki. Ben alamam. Hakkım yok buna.

Cemil Bey'i arıyorum. Zor zamanlarımda bana en içten davranan bir yüce değerdir bu güzel insan.

Mutfakta kayıp düşmüş. Dizini incitmiş. <<Nadire Hanım'ın kabrine on beş yıldır ilk kez bu hafta gidemedim,>> diyor. Çok üzgün olduğunu

anlayabiliyorum.

Onu soruyor. Kısaca anlatıyorum. <<Çok yalnızım; senden hiçbir farkım yok. Hadi koş gel,>> diyor. Aramızdaki bunca kuşak farkına karşın, beni anlayabilen tek dostuma gidiyorum.

Cihangir’deyim.

Beni soluk soluğa bırakan yokuşu tırmanırken, yine sevgilinin aynı güzellikteki hayali. Her adımda ona daha çok yaklaşmayı beklerken, o, geriye çekiliyor. Uzaklık hiç kapanmıyor. Gülümsüyor. Hayallerde bile olsa, onun gülümsemesini ne çok özlemişim.

Cemil Bey, kapıyı açıyor. Elini öpüyorum. Sarılıyoruz. Zor yürüyor.

Salondayız.

Gözlerim, Nadire Hanım’ın duvardaki fotoğrafına takılıyor. Bu güzel insanın nice yalnızlıkları aşıp, ömrünün son yıllarında bile ilk günkü heyecanla sevdiği, özlediği kutlu insan! Selam sana! Işıklar içerisinde uyu.

Cemil Bey, her zamanki inceliğiyle, beni üzmemeye çalışarak ona ilişkin bilgi alıyor. <<Düzelir. Üzülme,>> diyerek, zoraki gülümsemeye çalışıyor. <<Biz Nadire’mle ne engeller gördük, sana anlatmıştım,>> derken, <<bu da bir şey mi?>> anlamında elini sallıyor. Uzun uzun konuşuyoruz. Biraz kendime geliyorum. Fotoğraf albümünün yerini söylüyor: <<Getir de biraz anılara dalalım. Bakalım içinden çıkabilecek miyiz?>> diyor.

Üç albüm dolusu siyah beyaz yüzlerce fotoğraf.

Bu albümün fotoğrafları, günümüzün çoğu yapay duygu ve özentilerle, belki de yalnızca maddeye yenildiği için özünü yitiren aşklarının renkli, ama aslında rengi bile olmayan görüntülerinden çok daha anlamlı geliyor bana.

Fotoğraf karelerinde gerçek aşkın yüzünü görüyorum.

Cumhuriyetin ilk yılları. Başkent Ankara. Cemil Bey’in İktisat Bakanlığı’ndaki ilk önemli görevi. Masa başında gülümsüyor. Oldukça yakışıklı. Cary Grand’a çok benziyor.

Nadire Hanım’la Ankara Palas’taki baloda dans ederken çekilmiş çok özel kareler. Nadire Hanım açık renk elbise giymiş, kısa kollu. Cemil Bey’le dans ederken başını arkaya atmış, dudaklarında tatlı bir gülümseme. Gerçekten çok güzel bir kadın; alımlı, çekici.

Atatürk’ün de katıldığı bir başka baloda Cemil Bey, büyük önderin sağında. Yanında yine Nadire Hanım. Aynı karede başka insanlar.

Cemil Bey, her fotoğrafa titizlikle bakıyor. Bazı fotoğrafları bana tanıtıyor. Hiçbirini unutmadığını söylüyor. Yaşamın her anını dolu dolu yaşadığı çok net biçimde ortaya çıkıyor.

Saatin nasıl ilerlediğini anlamıyoruz. Cemil Bey’e kalsa, sabaha kadar oturmaya çoktan gönüllü. Dinlenmesi gerekir oysa. İzin istediğimi söylüyorum. <<Yine geleceksin ama,>> diyor.

Caddedeyim.

Bir yavru kedi görüyorum, sürekli miyavlıyor. Sanırım karnı aç. Sesleniyorum. Bana yöneliyor. Elime alıyorum. Tüyleri simsiyah.

Bazı insanlar, siyah kedileri uğursuz sayarlar. Bu, Allah’a yapılmış saygısızlıktır. Onun yarattığı hiçbir canlı uğursuz olamaz. Tek uğursuzluk sevgisizliktir. Bilmezler. Kâbil, kardeşi Habil’i bu yüzden vurmadı mı? İnsanlık bunca yüzyıldır sevgisizlik yüzünden savaşıp durmuyor mu? En son Avrupa’nın ortasında yaşanan Sırp vahşeti de aynı ilkelliğe, sevgisizliğe bağlı olarak sergilenmedi mi? Sevgisizlik, uğursuzluktan başka nedir ki?

Yavru kediyi burada bırakamam.

Çok küçük. Bu, onu ölüme bırakmaktan farksızdır.

Evdeyim.

Artık bir kedim var.

Karnını doyuruyorum. Adını, tüylerinin rengiyle zıtlık oluştursun diye Işıltı koyuyorum. Hadi bakalım Işıltı Hanım, senin özlemin bitti. Sıra bana da gelecek mi dersin?

26 Mart /Sabah

Birsen, ailesinin hafta ortasında ziyarete gitmediğini söylemişti. Ben gideceğim ona.

Çiçek yaptırıyorum. En çok kır çiçeklerini severdi: <<Özgürlüğü en iyi onlar bilir,>> derdi.

Trene biniyorum.

Sakin sayılabilecek bir yer buluyorum. Elimdeki çiçeği çok iyi korumalıyım. Bunları ona ulaştırmak için şansım olduğuna inanmasam da.

Ey sevgili, sana böyle umut kırıntısıyla gelmek de varmış! Bu iklimi ilk kez yaşıyorum.

Hastanedeyim.

Odasını buluyorum.Beklediğim gibi, içeri almıyorlar. Doktoruyla görüşme isteğim de reddedilince, içimdeki minicik umut kırıntısı da yok oluyor.

Bir hemşire hanımın yanına yaklaşıyorum. Hiç olmazsa bu çiçekleri odasına bırakmasını rica ediyorum.

<<Nesi oluyorsunuz?>> diye soruyor. Alışılmış bir soru. Bu sorular hep aynı kalıpla sorulur gibi geliyor bana.

<<Bütün ömrünü onun mutluluğuna adamış bir sevdalıyım,>> demek isterdim. Anlar mıydı?

Yine de kırmıyor. Gülümseyerek çiçeği alıyor. Teşekkür edip çıkıyorum.

Bütün bedenim özleme ve yalnızlığa kesiyor.

27 Mart /Sabah

Kahvaltı yapmıyorum. Annem beni kendi halime bıraktığı izlenimi vermeye çalışıyor. Böyle bana daha çok yardımcı olacağını düşünüyor belki.

Cemil Bey’i arıyorum. Biraz iyileşmiş. Onu soruyor. <<Yine görüşelim,>> demeyi unutmuyor.

Minik kedim Işıltı eve henüz alışamadı. Biraz ürkek. Gözleri lacivert. Bir süre sonra gerçek rengine döner sanırım.

İnsanlar kedileri nankör sanırlar. Bunun çok yanlış bir saptama olduğunu biliyorum.

İnsanları bu yanılgıya iten neden, sahiplenme içgüdüsüdür. İnsanların büyük kısmı, iyilik yaptığı, sevgi gösterdiği her canlının kendilerine sonsuz bağlılık duymasını beklerler. Bunu elde edemeyince de nankörlükle suçlarlar.

Kediler, bağımsızlıklarına düşkün hayvanlardır. İnsanın sahiplenme içgüdüsüne asla boyun eğmezler. Bu nedenle de insanla çatışmaları kaçınılmazdır.

İnsanlar, aşkta da bu yanılgıya düşmüyorlar mı?

Sahiplenmek, başka deyimle sevgiliyi bedelini ruhuyla ödeyeceği değişimlere zorlamak, aşkın kabul edemeyeceği bir sapmadır. İlkel benliklerin ortaya çıkmasıdır. Sevgilinin kişiliğini hiçe saymaktır. Üstelik bu, aşkın özverili olma öğretisiyle çelişir. Sevgilinin kimliğini çiğneyerek onu sevdiğimizi söyleyemeyiz. Çünkü o, ancak kendi tanımladığı kimliğiyle vardır; ancak o zaman güzeldir.

Sahiplenmeye çalışmanın denizi görmek için ormanı yakmaktan farkı yoktur. Toplumun saygınlığını yitirmiş kimi değer yargılarına inat, sevgili, kendisi olarak kaldığı sürece sevecektir.

Onu düşünüyorum. Nasıl yıkılmıştır kim bilir? Güneşi özlemiştir. Dolunayı, yıldızları, ilkyazın ılık esintilerini, çiçekleri, kelebekleri, hayalini kurduğu güzelliklere ilişkin umudu.

Beni özlediğine de hiç kuşkum yok. Onu istemeyerek, farkında olmayarak üzdüğümde gönlünü almak için nasıl çırpındığımı unutamaz ki. Böyle olunca çok naz yapmaz, <<Koca bebeğim; bağışladım, bağışladım,>> derdi.

Çiçek gördüğü zaman çok heyecanlanır, <<Ne güzel bir çiçek. Baksana!>> derdi; ben onun yüzüne bakardım. Anlardı. Tatlı

gülümsemesini kadife sesinin büyüsü bütünlerdi: <<Sen yok musun?>>

Öğle

Cemil Bey’e uğruyorum. Dizi biraz iyileşmiş. Çok seviniyorum. <<Bugün Nadire Hanım’ın kabrine gitmek istiyorum. Sen de gelir misin?>> diyor. Ne büyük onur bu.

Birlikte yemek yiyoruz. <<Böyle olmaz. Hastaneden çıkınca seni solgun görürse üzülmez mi? Kendine daha iyi bakmalısın,>> diyerek çıkışıyor.

Onun bu tür sözleri yaşama ilişkin avuntular veriyor.

Evden çıkıyoruz.

Yürürken acı çekiyor; ama, ziyaretine gittiği değer onun içinde öylesine yüce ki bu acı ona çok az insanın anlayabileceği bir mutluluk veriyor. Bunu da ince sözlerle belli ediyor. Onu hayranlıkla izliyorum.

Zincirlikuyu Mezarlığı’ndayız.

Çok bakımlı, sade bir mezar ve çiçekler. Yanında boş mezar yeri. Aile mezarlığı burası.

Dua okuyoruz. Cemil Bey, kirpiklerinden çizgilerin güzelleştirdiği insan yüzüne süzülen yaşları saklamak gereği duymayacak kadar derin bir yöneliş içerisinde sevdiği kadına.

Onun bu yüce bağlılığı çok duygulandırıyor beni. Cemil Bey’i hiç böyle görmemiştim. Uzun süre suskun kalıyoruz. Udunu eline alıyor. Unutulmaz bir besteyle sevdiğini yad ediyor:

Dönülmez akşamın ufkundayız, vakit çok geç

Bu son fasıldır ey ömrüm, nasıl geçersen geç.

Şarkıyı bitirdikten sonra, <<Senin için Nadire Hanım. Kadınım,>> diyor. Büyülenmiş gibi oluyorum. Aşkın bu derinliğine ilk kez tanık oluyormuşum gibi.

Yaşamış, ömrünü tamamlamış ve şimdi bir avuç toprak kalmış binlerce insan bir arada.

Kim bilir ne aşklar yaşadılar. Sevdiler, sevildiler. Belki yalnızca sevdikleriyle kaldılar. Beklenen sevgililer bir türlü gelmediler; onlar başkalarına gittiler.

Her birinin ayrı öyküsü vardır.

İhanet edenler. İhanete uğrayanlar. Yalnızca duvarlara ve geceye haykırdıkları aşklarıyla karşılıksız sevenler. Sevdiğine doyamadan kendi elleriyle toprağa verip yaşama küsenler. Sevdiğine kavuşanlar. Karşılıklı sevip de toplumun değer yargılarına boyun eğip yanılgıya düşenler. Yanlış kurulmuş denklemlerden aşka ilişkin hiçbir doğru sonucu çıkartamayanlar. Sevdiği için can verenler. Vurulup fidan boyuyla yere düşen sevgililer.

Bu sessiz yatan insanların bize öyle çok mesajı var ki aslında.

Cemil Bey, eşinin baş ucundan ayrılmakta çok zorlanıyor. Buğulu gözleriyle yüzüme bakıp,<<Gidelim mi?>> diye soruyor. <<Siz bilirsiniz efendim,>> diyorum.

Çıkıyoruz. Bir süre konuşmuyoruz. Onu eve kadar çıkarıyorum. Kahvesini hazırlıyorum.

Bana bir kaset uzatıyor: Mozart’ın 35. Senfonisi. <<Dinle bak, seveceksin,>> diyor gülümseyerek. Teşekkür edip, <<Biraz dinlenmelisiniz efendim. İzin verirseniz ben gideyim,>> diyorum.

Sevgili! Sana böyle bir aşk vaat etmiştim. Geciktik mi dersin?

28 Mart /Sabah

Sevgi’nin toprağını havalandırıyorum. Bana küsmesini istemiyorum çünkü. Bir gün açacak yine, açmalı.

Dışarı çıkıp gazete ve ekmek alıyorum.

Kahvaltıyı annemle birlikte yapıyoruz. Radyoyu açıyorum. Yine güzel bir türkü. Ne derin anlamı vardır bu türkülerin.

Masadan kalkıyorum.

Kapı zili çalıyor. O kadın. Yanında bir adam var. Yüzü koyu morluklar içerisinde. Yanındaki adamı abisi olarak tanıtıyor.

Annemle vedalaşıyor: <<Artık dayanacak gücüm kalmadı. Gidiyorum. Hakkını helal et,>> diyor. Bana da elini uzatıp, <<Hoşça kalın,>> diyor kısık bir sesle.

İnsan, bu kadar kirlenmeyi nasıl içine sindirebiliyor, anlayamıyorum. Korumasız bir insana, hele bir kadına elini kaldıran yaratığa insan demeye dilim varmıyor. Bunu söylemek, sevgiyi yaşayan ve yaşatan insanlara saygısızlıktır.

Siz, insan görünümündeki sevgisiz yaratıklar, hepiniz aynısınız.

Akşam

Dışarı çıkıyorum. Onu çok özledim.

Şimdi onun yanında olsam. Ellerini tutsam. Yüzüne baksam. Sımsıkı sarılsam. Çok özlediğim kokusunu çeksem içime, onu yaşasam.

Bu kez hiç susmasak ya da yalnızca sussak.

29 Mart /Öğle

Cemil Bey’i arıyorum. Sesi biraz kırgın geliyor. Nedenini soruyorum, <<Boş verelim,>> diyor.

Sanırım anlatmak istemiyor. Belki sonra.

Akşam

Kendimi yine dışarı atıyorum. Son birkaç aydır epey yıprandığımı düşünüyorum. Bizim dışımızda gelişen olaylar sevgiliyi ve beni nasıl bu kadar tanınmaz duruma getirdi Allah’ım.

Denizi seyrediyorum. Evlerinin bulunduğu yöne doğru, karanlıklara takılıyor gözlerim.

Canım sevdiğim! Seni çok özledim.

30 Mart /Sabah

Bugün ziyaret günü.

Ona gidemiyorum. Yazık ki yabancılaşıyoruz.

Sevgi’ye suyunu veriyorum. Bir yaprağı sararmış nedense. Belki suyunu iyi ayarlayamıyorum.

Işıltı, kendini biraz toparladı. Kağıtlarımı çekiştiriyor, günlüğü yazarken benimle oynamak istiyor, kalemi ısırmaya çalışıyor. Çok sevimli.

Onunla tanıştığımız günü anımsıyorum. Kabataş Lisesi’ndeydik. O, okula babasının Manisa’dan İstanbul’a atanmasındaki işlemlerin uzaması nedeniyle bir hafta geç başlamıştı. Okula taşradan bir öğrenci geleceğini ilk bizim grubumuz duymuştu.

Sınıfa bir süre alışamamış, öğrenime yeni başlayan küçücük bir öğrencinin telaşıyla bunalmıştı. Sonra kızlarla kaynaşmış, biraz alışır gibi olmuştu. İstanbul’u hiç bilmiyordu. Bizim gruba almıştık. Biraz utangaç, ama sevecen kişiliği beni çok etkilemişti.

Küt kesilmiş saçları, edalı yürüyüşü, bakışlarının insanı çıldırtan gizemi ve ses renginin içime işleyen büyüsüyle bir içim suydu. Çiçekli kağıtlarla kaplanmış kitaplarını göğsüne bastırarak gelir, <<Nasılız bakalım?>> derdi.

Bizim grubun en büyük merakı olan sinema kaçamaklarına o da katılmıştı. Sinemada çoğu zaman yanımda otururdu. Birsen’le birlikte adını <<Çıtkırıldım>> koyduğumuz başka bir arkadaşımız grubun kızlarını tamamlardı. Hiç sıkılmadan filmi sonuna kadar izler, hepimizi şaşırtan eleştirilerini sıralardı. Ona, sinema eleştirmeni Atilla Dorsay’dan esinlenerek, <<Atilla Bey’in güzel kızı>> diyorduk. Bu tür sözlere bir süre alışamamış, <<Ben düşüncemi söyledim. Onaylamanızı beklemiyorum,>> demişti.

Yine bir sinema kaçamağımızda, Zülfü Livaneli’nin yönettiği Yer Demir Gök Bakır filmi vardı. Ben kamera ve müzik dışında, ortalamanın epey altında bulmuştum filmi. Rutkay Aziz’in çok üstün oyun yeteneği bile filmi kurtarmaya yetmemişti. Gruptaki öteki arkadaşlarımız da kendi aralarında buna ilişkin görüş bildiriyorlardı. <<Kamera harika ama...>> demiştim. Güzel yüzünü tenimi eriten bakışlarıyla bana çevirmiş, <<Doğru bir

saptama. Sen de harikasın,>> demişti. Bu sözleri beni çok heyecanlandırmış, <<En iyisi tiyatro bence. Türk sineması arabeske yenildi. İyi niyetli çalışmalar da böylesine yetersiz kalınca, geleceğe ilişkin umut en azından şimdilik çok yetersiz geliyor bana. Seni bir Ferhan Şensoy oyununa davet etsem ne dersin?>> diye sormuştum. Tatlı tatlı gülümsemiş,<<Neden olmasın?>> demiş, ertesi hafta söz verdiği saatte Birsen'le birlikte gelmişti.

Yakınlaşmamız her geçen gün daha da artıyordu. Sevildiğini anlayamayan hiçbir kadın yoktur. İkimizde de biriken duygu yoğunluğu, Beşiktaş'ta pizza yerken söze dönüşmüş, ilk minik itiraflar, onu Üsküdar Vapuru'yla evine uğurlamadan önce <<seni seviyorum>>a dönüşmüştü. Nedense biraz utangaç bir edayla <<Ben de>> diyebilmiş, vapura binince el sallamış, gözden yitip gidene kadar bakışlarını iskeleden ayıramamıştı.

Aradan çok zaman geçmemişti. Bir gün, Şişli'de bir pastanede bizim grubu toplamış, aramızda söz kesmiştik. Grubun tatlı yaramazlıklarıyla ünlenmiş üyesi Çetin, alıştığımız esprileriyle kısacık bir konuşma yapmış, söz yüzüklerini parmaklarımıza takmıştı. Küçük alkışlarla kesilen pastadan ona ikram ederken; <<Şimdi biz sözlü mü olduk? Aaaaaa ne kolaymış,>> diyerek gülümsemişti.

Ara sıra, yalnızca onu şaşırtmak için yüzük denetimi yapardım: <<Parmaklarınız hanfendi,>> dediğim zaman kısacık bir naz yapar, sonra parmaklarını uzatarak yüzüğünü gösterir, <<Buyrun beyefendi. Şimdi sıra bende. Parmaklarınız lütfen!>> derdi. Canım benim!

31 Mart/Sabah

Gün ışığıyla uyanıyorum.

İçimde farklı bir sıkıntı var.

Teybe Cemil Bey'in verdiği Mozart kasetini yerleştiriyorum. Müthiş bir senfoni. Altı yaşındayken piyano resitali vermiş bir müzik dehasının ezgileri doluyor odama. Büyüleyici bir yapıt. Mozart'ın daha önce 40. Senfoni'sini dinlemiştim. Bu senfoni de çok başarılı.

Perdeyi açıyorum. Odamı aydınlatan ışık, içimdeki sıkıntıyı azaltmaya yardımcı olamıyor. Onu yaşayamadığım hiçbir gün, benim için anlam taşımıyor.

Öğle

Birsen arıyor.

Sesini yine çok zor alıyorum. Hatırımı sorduktan sonra, <<Mektubun var. Ne zaman uğrayabilirsin?>> diye soruyor. Çok heyecanlanıyorum. Hemen uğrayabileceğimi söylüyorum.

Cağaloğlu'ndayım.

Birsen, işyerinin kapısını gülümseyerek açıyor.

Onu soruyorum. <<İyi!>> diyor. Çiçeğimi almış. Mektubu uzatıyor. Ne yazdı acaba?

İçimde sıkıntıyla karışık tuhaf bir heyecan var.

Teşekkür edip çıkıyorum.

Sarayburnu'ndayım.

Parka oturuyorum. Mektubu okuyorum:

<<Canım sevgilim;

Merhaba. Seni nasıl özlediğimi yazamam ki. Burada her şey çok zor. Bu mektubu yazıp sana ulaştırabilmek bile. Dünyayla bağlantımı tümüyle kestiler. Buna da hemen bir özür buldular: Dış etkilerden uzak olmam gerekiyormuş. Ne saçma. Sanki çıkınca başka bir dünyada yaşayacakmışım gibi.

Hiçbir anlam veremediğim tedavi yöntemlerinden nefret ediyorum.

Seni yasakladılar bana. Ailemden başka kimseyi almıyorlar. Ara sıra Birsen de gelmeseydi iyice çıldırırdım sanırım. Birsen'e seni sormaktan başka sevincim kalmadı.

Benim için üzülme olur mu? Böyle olmasını ikimiz de istemedik. Ama bilmelisin ki, artık hiçbir şey eskisi gibi olamaz.

Babamın son bir yılda nasıl değiştiğini anlayamıyorum. Annemle ayrılacaklar. Beni de Ankara'ya götürüyorlar. Belki hiç gelmeyeceğim.

Bence asıl önemlisi, artık senin yüzüne bakamam. Utanırım, küçülürüm. Bunu sen de istemezsin değil mi? Bana bir suçluya bakar gibi bakmana dayanamam. Zor zamanlarda yalnızca birbirimize sarılacaktık. Bense uyuşturucu hapları aşkımıza tercih ettim. Bunun utancını taşıyamam. Yaşadığım bu utancı gözlerine bakarak anlatamam.

Yaşantından artık çıkmak istiyorum. Beni anlamaya çalışmalısın. Çiçeklerin için teşekkür ediyorum. Beni bağışla.

Elveda.>>

Sevgilinin ölüm fermanından hiçbir farkı olmayan mektubunu yüzüme kapatıyorum, ruhum bedenimden ayrılmış gibi kalakalıyorum.

Bu sözleri nasıl yazabildi, inanamıyorum. Benim böyle bir yenilgiye boyun eğmeyeceğimi neden düşünemedi?

Onunla kaç akşam aşka ilişkin nice güzellikleri paylaştığımız bu parkta böylesine kahrolmayı hak etmedim ben.

Birtanem, sen de biliyorsun: Bu canı ben zaten sana adamıştım. Senin mutluluğuna, gülümsemene.

Bıraksaydın da kollarında can verseydim. Topluma inat, senin için. Bana neden çok gördün bunu?

Yanıldın sevdiğim, yanıldın. Senden gelecek her kahır kabulümdür. Sen nasılsan, öyle kabulümsün. Aşk, istemektir çünkü. Ne pahasına olursa olsun, istemektir.

Sen de biliyorsun: Aşk, sevenlerin duygu birlikteliğidir. Sevenlerden biri kendini sevdiğinden farklı görürse, <<seni seviyorum>> demenin bir anlamı kalmaz ki. İşte onun için sevenler, bir hazinenin yerini gösteren haritanın tam ortadan ikiye bölünmüş parçalarıdır. Ancak bütünleştikleri zaman aşkın adresini bulabilirler. Elde edecekleri servet, değer ölçüsü saptanamamış güzelliklerdir, aşktır.

Yaşam ana, mutluluğun denklemine yeni bilinmezler eklediyse elimden ne gelir ki?

Bir sözünle bana yaşama sevinci vermek yerine, toplumun yanılttığı bir sevgili olmak senin zoruna gitmiyorsa, başka sözüm de yok. Vazgeçmeyeceğimi de bil ama.

Topluma karşı verdiğimiz ortak kavgada artık sen yoksun. Belki de hiç olmayacaksın; ama gerekirse sana karşın, ben yine varım. Canım pahasına varım ve hep olacağım.

Gece

Pir Sultan ne güzel söylemiş:

Şu ellerin taşı bana hiç değmez;

İlle dostun gülü yaralar beni.

1 Nisan /Öğle

Sanki düşünme yeteneğimi yitirmiş gibiyim.

Üstümü değiştirip çıkıyorum.

Nereye, neden ve nasıl gittiğimi bilmiyorum.

Saraçhane'de olduğumu fark ediyorum.

Atatürk Köprüsü'ne doğru yürüyorum.

Bir baba kaldırımın kıyısında duvara yaslanmış;

Konuşuyordu kendi kendine

<<Jandarma çavuşuydu, aslan gibiydi>>

Oğlunu vurmuşlar pusuda

Karayağız, nişanlı.

Evlat acısının ağıda dönüşmüş sesini duyuyorum.

Yaşamın bir yüzü de bu olmalı.

Bebeğim, ben de seni yitirdim işte. Bir gün yanılgının farkına varıp da yaşam ana gecikmiş zamanlara ilişkin zulmünü sahneye koymadan önce

eski gözlerinle çıkıp gelmezsen, benim de yaşayacaklarım bundan daha az trajik olmayacaktır. Belki sen hiçbir şey duymayacaksın, bilmeyeceksin, anlamayacaksın.

Gözlerim uzaklara dalıp gittiğinde, hep sen geleceksin aklıma.

Benim yaşama ilişkin en büyük kazancımdın; şimdi ise en büyük yenilgim oldun.

Küçük bir umut verseydin içime, şu gök kubbe altında böylesine ağlamak hiç zoruma gitmezdi, bil bunu.

Bu yalnızlık senfonisinde bütün notalar yanlış basıyorsa, suç kimdedir dersin?

Unkapanı’ndayım.

Bir umut olmalı. Yarın Birsen’i arayacağım. İlk kez bir insandan bize yardımcı olmasını isteyeceğim.

İyice bunalıyorum.

Yalnızım.

2 Nisan /Sabah

Birsen’i arayacaktım.

Sevgiliye gerekli mesajları iletmeliyim. Yanılgısını anlamalı. Mutlaka anlamalı.

Annemle birlikte kahvaltıdayız. Annem hiçbir şey bilmemeli. Kahrımı ondan çok iyi saklamalıyım.

Radyodan oyun havalarının kıvrak ezgileri yayılıyor.Mutlu olmayı nasıl bu kadar özledim.

Tuncay’la Sibel’in nişan törenlerinde dans ettiğimizi anımsıyorum. Kollarımda bir peri kızı gibi güzel ve cilveliydi. <<Dans etmeyi iyi öğrenelim de kendi nişanımızda birbirimizin ayağına basmayalım,>> dediğimde, <<Sen kendine bakar mısın? İkidir ayağıma bastığını

unuttuğumu mu sanıyorsun? Yaramazlık yok!>> diye yanıt vermişti. Gülümsüyorum.

Odamdayım.

Birsen'i arıyorum.

Durumu anlatıyorum. <<Sizin yaşadıklarınıza ben de çok üzülüyorum,>> diyor. Mektup yazmak istediğimi, ona ulaştırmada yardımcı olup olamayacağını soruyorum. <<Elimden geleni yaparım. İkiniz de çok haksız acılar yaşıyorsunuz. Ama üzülme, düzelir. Ona biraz zaman vermelisin. Yarın gelebilirsen, görüşürüz,>> diyor.

Birsen'in bu sözleri, yaşamdan zorla koparttığım umut oluyor.

Ona her şeyi yazmalıyım. Beni anlamalı. Yanılgısını bilmeli.

Dönmeli bana.

Sevgi'ye suyunu veriyorum. Onunla konuşuyorum. Beni anlasaydı kim bilir neler söylerdi.

Mektubumu yazıyorum:

<<Biricik mutluluğum;

Birsen'in ilettikleri ve senin mektubun dışında, sağlık durumuna ilişkin başka bir şey bilmiyorum.

Tam altmış sekiz gündür çiçek yüzünü görmüyorum. Sensiz geçen her gün, beni daha çok yaşamdan kopartıyor. Seni çok özledim bebeğim. Sen olmayınca yaşamın hiçbir anlamı kalmıyor. Bunu sana daha önce de birçok kez söylemiştim, biliyorsun.

Yaşamak yalnızca seninle güzel.

Mektubunun beni çok üzdüğünü saklayacak değilim. Gittiğin günden beri yaşamı sorguluyorum; ama sen olmayınca olmuyor sevgilim, olmuyor. Her yeni günden daha çok korkar oldum, gecelerden korkar oldum. Yaşanmıyor.

Senin yanında yaşama gücüm vardı. Ya şimdi?

Kararında ısrar edersen, beni kendi elinle toprağa vereceğini bilmelisin. Bunu yapma bana, yani ikimize. Seni çok seviyorum. Yanında olmak istiyorum. Yaşamak istiyorum.

Zor günlerdeyiz. Yazının bulunduğu tarihten beri, sevgililer birbirlerine nice mesajlar iletmişlerdir kim bilir? Ama ilk kez sözcükler bu kadar yetersiz kalıyor. Sana binlerce sayfa yazsam da, içimdekini ve yanılgını anlatmaya yeteceğini sanmıyorum. O nedenle de mektubumun arasına bedenimden çekip çıkardığım yüreğimi gizliyorum; seni kimsenin inanmayacağı kadar çok özleyen gözlerimi gizliyorum. Onlar sana her şeyi anlatacaklardır.

Her aşkta kötü günler vardır, olacaktır. Yaşamın bizden çekip aldığı mutluluğu daha nice kavga vererek geri almamız gerekmiyor mu? Omuz omuza, eskisi gibi.

Seni asla sarsılmayan sevgimle bekliyorum, bekleyeceğim. Nasılsan, öyle kabulümsün. Öyle bekliyorum.

Ankara'ya gitmen de o kadar önemli değil. İçinde beni de götüreceksen, bütün bunlar bize çıkarılmış zorluklar sayılmamalı, bizi yıldırmamalı.

İyileşeceksin. Yine aynı sevinçleri yaşayacağız. Artık üzülme olur mu? Bana ve kendine hak etmediğimiz kahırlar yaşatma.

Bir sözünle yeniden yaşama sevinci kazanacağımı unutma sakın.

Gel bebeğim! Gel sevdiğim! Kendini getir bana. Beni getir.

Seni Allah'a ve sana emanet ediyorum. Başka kimselere de güvenim kalmadı.

Seni seviyorum.>>

Bu mektup son umudum artık.

Beni anlamaz da ayrılıkta diretirse, nasıl yaşarım bilmiyorum.

Akşam

Dışarı çıkıyorum.

Kaç zamandır ilk kez biraz kendimdeyim.

Umutluyum.

3 Nisan /Sabah

Birsen’le görüşeceğimiz bugün. Heyecanlıyım.

Kahvaltıdan sonra arıyorum. <<Ne zaman istersen çekinme, gel. Biz dostuz,>> diyor.

Cağaloğlu’ndayım.

Birsen, kapıyı gülümseyerek açıyor. İşyerinden izin alıyor, çıkıyoruz.

Pastanedeyiz.

Karşımda oturan insanın sevgiliyle yaşadığımız nice anıya tanıklık etmiş olması tuhaf bir huzur veriyor bana. Hastaneden 24 Nisan’da çıkacağını söylüyor.

Sevgilinin hangi konularda, nasıl yanılgılar içerisinde olduğunu anlatıyorum. <<Haklısın. Ama onun üstüne gitmeni doğru bulmuyorum. Bunalım içerisinde. Biraz zaman tanımak gerektiğini düşünüyorum. Onu anlamaya çalışmalısın,>> diyor.

Mektubumu uzatıyorum, alıyor. <<Dışarıdan hiçbir etki almaması için çok sıkı gözetim altında. Ama ulaştırmak için elimden geleni yaparım, merak etme. Doktorunun öngördüğü kuralları bazan ben de gereksiz görüyorum,>> diyor.

Kalkıyoruz.

Teşekkür edip ayrılıyorum.

Şimdi, sonucu beklemekten başka seçeneğim yok. Bir anlasa.

Taksim’deyim.

İlhan’a rastlıyorum. <<Neden aramıyorsun?>> diye sitem ediyor. Resim atölyesi açmış. Beni oraya götürmek için ısrar ediyor, kırmıyorum. Eski bir binanın üst katını kiralamış. Evde çalışamadığını, ailesinin kendisini anlamadığını söylüyor.

Bir sürü portre çalışması görüyorum. Fotoğraflara bakarak yaptığı portreler bunlar.

<<Nasıl buldun?>> diye soruyor. <<Senin resme yeteneğin olduğunu biliyorum zaten. Sen de kendini bu tür uğraşlarla harcadığını bilmelisin. Bu, sanat değil ki. Sanat, yorumdur. Bir fotoğrafın aynısını yapmaksa, olsa olsa yetenektir,>> diyorum. Bana hak veriyor.

Sipariş üzerine çalışıyormuş. İlhan'ın resme bu kadar yatkın olmasına karşın kendini bu tür çalışmalarla kandırmasına üzülüyorum.

Atölyeye genç bir kız geliyor. İlhan, <<Nasıl buldun sevgilimi?>> diye soruyor. Bizi tanıştırıyor. Yoz bir soru bu. Sevdiğini başkasına soranın aşkına asla inanmam. Bozulduğumu anlıyor: <<Senin tadın yok bugün. Neler olduğunu anlatır mısın?>> diyor gülümseyerek.

Sevgilisi fazla kalmıyor. <<Görüşürüz,>> dedikten sonra çıkıyor. İlhan, <<Ben de senin gibi aşka inanırdım; ama senden daha akıllı olduğum için, erken uyandım. Şimdi hayatımı yaşıyorum. Bu gider, başkasını bulurum. Hiç kimse için de bir saniye ağlamam,>> diyor.

Bu sözler bana tiksinti veriyor. Gitmek istediğimi söyleyip çıkıyorum.

Evdeyim.

Cemil Bey'i arayıp hatırını soruyorum.

Işığı kapatıp uzanıyorum.

4 Nisan /Öğle

Sevgi'ye suyunu veriyorum. Bir tomurcuğu olduğunu fark ediyorum. Yakında açacak. Ne güzel!

Sarayburnu'ndayım.

Burada ilk kez gördüğüm sevgililer tartışıyorlar nedense.

Onu anımsıyorum. Birbirimizi bir tek gün bilerek kırmadık. Dargınlığa varan tartışmalarımız olmadı. Beklenmedik bu ayrılığın beni bu kadar yıpratmasının nedenlerinden biri de budur belki. O da aynı duygular içerisindeyse, nasıl bir düşünceyle itiyor beni, anlayamıyorum.

İlhan’ın söylediklerini düşünüyorum. Günümüzde aşk adına yaşananları asla onaylayamıyorum. Cinselliği aşka tercih etmek, olsa olsa kirlenmektir.

Fuzûli ne güzel söylemiş:

Aşk imiş her ne var âlemde;

İlm bir kıyl ü kâl imiş ancak.

Bu beyiti ve anlamını yeryüzünün bütün dağlarına çiçeklerle yazmayı ne çok isterdim: <<Dünyada ne varsa, aşktır. Aşkın dışındaki her şey, bilim bile, aşkla karşılaştırılınca bir dedikodudan öteye gidemez.>>

Fuzûli’nin iki dizeye sığdırdığı bu mesaj öyle önemli ki.

Batılılaşmayı maddeye teslim olmakla eşdeğer görüp yanılanların, bu sözdeki inceliği ve derinliği kavrayabilmelerini beklemiyorum aslında. Nasıl yanıldıklarını belki hiçbir zaman anlayamayacaklar.

Birkaç günlük ilişkileri aşk sanmak, hele bunu ihanet pahasına yapmak, insana özgü değerlere saygısızlıktan başka ne olabilirdi? İlhan, <<Ben senden daha akıllı olduğum için erken uyandım. Bu gider, başkasını bulurum,>> demişti.

Akıl... Anlama ve düşünme yeteneğinin bileşiminden oluşan müthiş güç.

Aşkın olmazı olur yapan gücünü kavrayamayan bir anlayış, hangi aklın yansıması olabilir ki?

Bireyciliğin bu boyutlara varmasının adını koyma zamanı gelmedi mi? Bu, yozlaşmadır, ilkelliktir. Bir zamanlar uygarlığın temsilcisi olan Batı’nın günümüzdeki çürümüşlüğünün tescilidir.

Sevdiği kadın için tahtını bırakan İngiltere Kralı 8. Edward’ı anımsıyorum. Halktan bir kadını sevdiği için İngiliz Sarayı’ndan çok büyük tepki gören, <<ya tahtın, ya kadının>> gibi bir seçime zorlamasında, <<Ben, o olmadan tahtı ne yapayım?>> diyerek karşı çıkıp, tahtını bırakan, Amerika’da sade bir insan olarak yaşamayı kutsal bir direniş olarak gören bu yüce insanı yıllar sonra da olsa, sevgiyle selamlıyorum. İsteseydi,

İngiltere'nin en seçkin kadınıyla evlenebilir, tahtında kalırdı; ama o, aşkın tahtında oturmayı, sevdiği kadını, bütün bunlara tercih etti.

Cemil Bey'in yıllar önce yitirdiği sevdiğini her geçen gün daha çok özlemesini, kabri başında çocuk gibi ağlamasını anlamak gerekir. Bu uygarlık günümüzde bilinemiyorsa, kendini akıllı sanan zavallılara çok sözüm yok aslında. Parktan çıkıyorum.

Sirkeci'deyim.

Beyoğlu'na bu açıdan bakmaya doyamıyorum. Galata Kulesi'nin öncülüğünü edip yaptığı dayanılmaz çağrıya bu kez uyup, İstiklal Caddesi'nden yürüyerek Taksim'e çıkıyorum.

Sevdiğim, birtanem, sensiz bütün anlamlar değişiyor, bunu anlamalısın. Yüzlerce kez üstünde yürüdüğümüz kaldırımlar, şimdi çok yabancı geliyor bana. Adım adım bildiğimiz Beyoğlu, yabancı geliyor.

Sensiz olmuyor. Yaşanmıyor.

6 Nisan /Öğle

Dün günlüğüme yaşama ilişkin hiçbir not düşmedim. Belki böylesi daha anlamlı.

Birsen mektubumu iletti mi acaba? Aramaya korkuyorum. Daha büyük felaketlerden korkuyorum ve bunu sürekli erteliyorum farkında olmayarak belki de. Korkumun başka açıklaması olamaz.

Sevgi'ye bakıyorum. Tomurcuğu biraz daha büyümüş. Bir an önce açmalı. Açmalı artık.

Yine anılar.

Adalar Vapuru'nda çektirdiğimiz fotoğrafa takılıyor gözlerim. Üzerinde kırmızı bir bluz var. Blucin giymiş, omzunda çantası. Saçları biraz dağınık, gülümsüyor.

Başka bir fotoğrafta birlikteyiz. Bana sarılmış, elleriyle uzak bir yeri gösteriyor. Dudaklarında tatlı bir gülümseme.

Okulun son günlerinde çektirdiğimiz toplu fotoğraf, içimi acıtıyor. Yanımda duruyor. Aynı karede Işıl ve Murat da var. Onlar şimdi evliler. Geçen yıl kızları olmuştu. Bebek görmeye giderken çok heyecanlıydı. Bebeği çok sevmişti. <<Bütün bebekler çiçektir,>> demiş, gözlerime anlamlı bir bakış uçurmuştu. Bu mesajı kolayca algılamıştım. Kendi bebeğimizi düşünüyordu.

Başka bir gün, <<Ben kızım olmasını isterim, ona göre,>> derken çığlık çığlığa gülmüştü.

Akşam

Ortaköy'e doğru yürüyorum.

Boğaz Köprüsü'nün iki kıtayı birleştiren direnişine farklı anlamlar yüklüyorum. Sevgiliyle beni yeniden birleştirecek bir fırsat olmayacak mı? Daha kaç gün, kaç gece kendimi arayacağım? Sevgiliyi, mutluluğu, aşkı.

Yarın çok önemli bir gün. Birsen, bir haberiyle beni çok mutlu edebilir ya da şimdi yaşadığım felaketlerden daha büyüğünü tatmaktan başka seçeneğim kalmaz.

Korkuyorum.

7 Nisan

Perdeyi açıyorum. Gün iyice ışımış.

Birsen'i aramak istiyorum. Ahizeyi kaldırıp telefondan gelen sinyali dinliyorum bir süre. Paniğe kapılıp, vazgeçiyorum.

Annemle birlikte kahvaltıdayız.

Her şeyi anladığını belirten bakışlarla bana güç vermenin çabasında, gülümsüyor.

Öğle

Birsen aramıyor.

Kırık bir umutla bunalıyorum, sarsılıyorum.

Karşılıklı bir aşkı bu kadar anlamsız bedellerle yaşamak ne tuhaf!

Akşam

İçim acıyor. Birsen’in neden aramadığını biliyorum artık; ama yine de ondan duymak istiyorum bunu. Yarın ben arayacağım.

Evde çok sıkılıyorum.

Ortaköy’deyim.

Ben İstanbul’a yürüyorum; İstanbul bana yürüyor. Çok sevdiğim bu kentin bana böylesine yabancı olmasını kabul edemiyorum. Her kaldırımında anıların serpiştiği bu kent, sevgiliyi aldı benden, geri vermiyor.

Uyuşturucu haplara kimden alıştı; kim kopardı sevincimizi? Babasının uslanmaz tutumlarının bedelini neden biz ödüyoruz? Haksızlık bu! Haksızlık bu!

Saatlerce dolaşıyorum.

Altı milyar insanın yaşadığı bir dünyada görülmemiş yalnızım. Tek başımayım.

Çiçek Pasajı’na uğruyorum. Yabancı yüzler görüyorum. Kadehler dolusu içmek, beynimi uyuşturmak ve bir süre için bu iklimden uzaklaşmak hiç zor değil. Yapmıyorum bunu. Aşkı ve aşktan gelecek ne varsa sonuna kadar yaşamak gerekmez mi? Geçici avuntulara kapılmak istemiyorum.

Eve dönüyorum.

Sabah

Birsen’i arıyorum.

Mektubumu iletmiş. <<Ama fazla konuşma fırsatımız olmadı,>> diyor. <<Üzülmeni gerektirecek bir durum yok. Biraz sabırlı olmalısın. Seni bir gün anlayacaktır, yanılgısını düzeltecektir,>> demesiyle her şeyin ayrımına varıyorum. Sevgili, kararında diretiyor, biliyorum. İlgisine teşekkür edip kapatıyorum.

Aldırmamış demek. Ayrılığa aldırmamış; aşkın gücüne inanmamış.

Kararında direnmesinin ailesiyle yaşadığı sorunların çözümüne, babasının yanlış tutumlarının düzelmesine yaramayacağını bilememiş.

Bundan sonra her şey daha zor.

Annemden yaşadığım dramı saklayamam. Bir bahane bulup gitmeliyim bu evden, en azından bir süre için. Belki bir otel köşesine sığınıp kendime kalmalıyım. Sevdiğim insanlara yaşadıklarımı yansıtmamalıyım.

Ne diyebilirim sevgili, seninle bu kadar bütünleşmişken, seni bu kadar severken, bu kadar özlerken ne diyeyim? Çok sevdiğimiz bir türküyü dizlerine kapanıp saatlerce ağlayarak söyleseydim yüzümü okşayıp sımsıkı sarılır mıydın bana?

Eğer bizi sual eden olursa,

Benzi soluk, gönlü kırık yâr söyle.

Gülüm gülüm, kırıldı kolum, tutmuyor elim,

Turnalar hey.

Gece

Eşyalarımı topluyorum.

Sevgilinin verdiği bebek, mektupları, fotoğrafları, biraz giyecek.

Yaşam ananın çözmeye çalıştıkça yeni bilinmeyenlerle giderek zorlaştırdığı denklemlerini çözmeye gidiyorum.

Kendime ve sevgiliye.

Ertelenmiş umutlar üzre.

9 Nisan /Sabah

Gece hiç uyumadım. Çok yorgunum.

Annemle kahvaltı yapıyoruz. Evden gitmek istediğimi ona nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Anne yüreği böyle bir kararı onaylayamaz ki. Onu hangi gerekçeler ileri sürüp inandıracağımı düşünmekten konuşamıyorum. Böyle olunca da iyice kaygılandığını anlayabiliyorum. Sonunda, nasıl çıktığına inanamadığım tuhaf bir sesle, <<Ben bir süre

kendimi dinlemek istiyorum. Bir arkadaşta kalacağım>> diyebiliyorum. Benimle birlikte nice kahrı beyninin bütün hücrelerinde belki de daha ağır iklimlerde yaşayan annem, çaresiz bir boyun eğişle kararımı onaylıyor.

Beyazıt'tayım.

Bir otelin küçük bir odası. Pencerenin kenarında bir yatak, küçük bir sehpa, kül tablası, açık renk boyanmış duvarlar. Ve ben ve sevgili ve hüzün. Bu kaçışın sağlıklı bir karar olduğuna inanmıyorum aslında. İnsan gittiği yere içindekileri de götürdükten sonra, ne değişecek ki?

Sevgili! Dallarım acı yemişlerle yüklendi, taşıyamaz oldum artık. Kırılmak kaçınılmazdı, belki sen hiç düşünemedin böyle bir yenilgiyi, anlayamadın. Bütün varlığımla sana yöneldiğimi kavrayamadın. Tek yanlı kararların bir sevgiliyi nasıl acıtacağını bilemedin.

Korku ve yalnızlık.

10 Nisan /Sabah

Gözlerimi yabancı bir odaya açmanın tanımsız duyguları içerisindeyim.

Uzun zamandır işimden ayrı kaldığımı düşündüm birden. Her konuda güçlü olmam gereken bir zamanda kendimi biraz olsun toparlamak zorunda olduğumu anlayabiliyorum; ama bunu başarabilecek gücüm yok. İnanılmaz bir kısır döngü bu. Üstümü değiştirip çıkıyorum.

Gördüğüm her şey çok yabancı yine.

Eski işime dönmek zorundayım. Parasal sıkıntı çekmek istemiyorum.

Yayınevine uğruyorum.

Cavit Bey, <<Kendini çok özlettin. Sana yakışmıyor,>> diye sitem ediyor. Gülümseyerek geçiştirmeye çalışıyorum. Yine düzeltmeler yapmak üzere birkaç kitap dizgisi uzatıyor bana. Bir süre konuştuktan sonra, dizgileri alıp çıkıyorum.

Aksaray'dayım.

Mağazaların tabelalarındaki yazılar, her zamankinden daha çok sinirlendiriyor beni. Birçok mağazanın yabancı ticaret unvanlarını seçmesinin mantığını anlayamıyorum. Canım Türkçem. Şairlerinin, yazarlarının nice güzel yapıtlar verdiği bu güzel dil, nasıl bu kadar hor görülüyor?

Bir ulus, kendi diline sahip çıkamazsa, geriye ne kalıyor ki?

Asıl sorun, bizi yönete(meyen)nlerin Atatürk'ün getirmek istediği bilinci anlamamalarıdır aslında. Ondan sonra gelenler, eğitimle öğretim arasındaki farkı bile bilemediler.

Böyle bir dehanın bıraktığı değerler nasıl aşındırıldı bu kadar?

Sevgilinin anlamsız bir ayrılıkla beni bu kadar üzmesinin temelinde de Batılılaşma adına yapılan yanlışların getirdiği yozlaşmanın yansımaları yok mu? Günümüzde o güzelim aşklar yaşanmıyorsa, bunun nedeni kendi kültürümüze yabancılaşmamız değil midir?

Batı'nın cinselliği aşka tercih etmesi ve maddeciliğiyle gelen çürümüşlüğünü ben kendi toplumumuza yakıştıramıyorum.

Sevgilinin farklı nedenlerden kaynaklansa da beni ve kendisini böylesine yıpratmasını kabul edemiyorum.

Bu kötü gidişe engel olmak için kendi payıma düşen çabaları göstermem gerektiğini biliyorum.

Aşkı yazmak istiyorum. Belki bir gün bu günlük birilerinin eline geçer; okunur, anlaşılır. Toplumun aşka ilişkin yanılgılarının anlaşılmasına küçük bir katkım olur.

Aşk... İnsanın yaşayabileceği en büyük uygarlık. Bir yüz görümü mutluluk için günlerce yanaklarımızı ıslatan gözyaşlarının gizemli büyüsü.

Müthiş bir boşluk içerisindeyim. Hiçbir şey düşünemiyorum aslında. Bu, bana ayrı bir sıkıntı veriyor.

Sanki insana özgü bütün yeteneklerimi yitirmiş gibiyim. Beş duyumu yitirmiş gibiyim. Sevgiliyi bu kadar çok özleyen gözlerime, ellerime,

yüzüme, tenime, sesime yabancılaştım. Kendime yabancılaştım. Bütün varlığımla sevgiliye yönelmenin ve çok haksız bu ayrılığın bedelinin bu kadar ağır olmasını beklemiyordum.

Akşam

Anneme telefon ediyorum.

<<Ne zaman geleceksin?>> diye soruyor. Anne yüreği. İçinde Allah mucizesi sevgilerin yeşerip kendine özgü biçimiyle yansıdığı yürek. Anne yüreği.

Denizin karanlık sularına bakıyorum. Vapurlar yolcularını iskeleye bıraktıktan sonra, bir anda kalabalıklar oluşuyor. Kim bilir kaç insan içindeki hangi bilinmezlerle kendine gidiyor.

Zaman; aşka inat, özleme inat, kendi çizgisinde şaşmadan ilerliyor.

Yanılan, insandır.

Yeniden otele dönüyorum.

Onu çok özledim.

Bunalıyorum.

11 Nisan /Gece

Otelde insanı tedirgin eden bir sessizlik var.

Perdeyi açıp dışarıya bakıyorum.

Otomobil farları, kaldırımda yürüyen tek tük insanlar.

Yayınevinden aldığım dizgilerin düzeltmesiyle ilgileniyorum. Çok zor gidiyor. Çalışma gücüm iyice azaldı.

İnsanın içinde yaşama sevinci olmayınca, hiçbir çalışma yapamıyor. Böyle sürerse, işimi yitirmek bile sürpriz olmayacak.

Sabah

Sarayburnu’ndayım.

Yağmur çiseliyor. Serin bir esinti saçlarımı dağıtıyor.

Onunla hastaneden çıktıktan sonra görüşmek istiyorum. Vedalaşmak isteğinde kararlıysa, bunu gözlerime bakarak söylemesi için ısrar edeceğim. Yapamaz ki.

Aşk biraz nefrettir günümüzde. Ortaya çıkar ya da çıkmaz. Bu, olayların akışına ve sevgililerin tutumuna bağlıdır.

Aşk, duygu iktidarındaki yoğun sevgidir; ama nefret, darbe yapmaya her an hazırdır. Kimi zaman bunu başarır da; ama zorla elde ettiği bu iktidar uzun sürmez. Yerine, yine o güzelim duygular gelir. Nefretin iktidarının uzaması yüzünden, nice aşk bu çıkmaza teslim olarak tükenmiştir. Kimi zaman aşk cinayeti olarak duyduğumuz olaylar, aslında aşkın nefret ikliminin ileri bir örneğidir.

Cemil Bey’e telefon ediyorum. Sesi yine kırgın geliyor. <<Ne zaman uğrayacaksın?>> diye soruyor.

Akşam

Otele dönerken, Laleli’de Tuncay’la karşılaşıyorum. Her zamanki sitemlerini yapıyor. <<Sibel’le geçen gün sizi konuştuk,>> diyor. Niye uğramadığımızı soruyor. Ayrılığa ilişkin hiçbir söz söylemiyorum. Utanıyorum! Utanıyorum! Otelde kaldığımı da saklıyorum.. Hiçbir anlam veremeyeceğini biliyorum.

Beni eve davet ediyor. Yarın için söz veriyorum.

Oteldeyim. İyice bunaldım artık. Çok hüzünlüyüm.

Yorgunum.

12 Nisan /Sabah

Erken kalkıyorum. Yaşama ilişkin her şeyi baştan öğreniyormuşum gibi tuhaf bir boşluk içerisindeyim.

Bugün Tuncay’a uğrayacağımı anımsıyorum. Canım sıkılıyor. Bir yığın soruya yanıt bulmak zorunda kalacağımı biliyorum çünkü. Ayrıca dostlarımı üzmekten, onları tedirgin etmekten korkuyorum. Çözümü

yalnızca sevgilinin anlayışına bağlı olan sorunları başkalarıyla konuşmak da anlamsız geliyor bana.

Kaç zamandır aşka ilişkin düşündüklerimi yazmak istiyordum. Aşkın anlatılamayacağını biliyorum aslında.

Temelde benzer yönleri olsa da, her aşk kendine özgü değil midir?

Aşk, sevgi okulunun insan sevgisi bölümünün farklı bir sınıfıdır. Temelinde insan sevgisi olmasına karşın, yeni bir kimlik kazanarak başkalaşıma uğramış çok özel bir kültürdür. Öyle ki, insan aklının onaylayamayacağı, belki de skandal olarak niteleyebileceği pek çok olay, aşk için sıradandır.

Sevdiği için gözünü kırpmadan can veren sevgiliyi hiç kimse anlayamaz. Çalacak telefona çocuklar gibi sevinmeyi de. Aşkın birçok insan için skandal olduğunu söylemek zor olmayacaktır. Aşk, bu yönüyle anlamlıdır zaten.

Aşkın temelinde çok yoğun sevgiyle birlikte derin bir saygı, bağlılık ve bütünleşmenin bulunması vazgeçilmez gerekliliktir.Bunlardan biri yetersiz olunca, aşk aksayacaktır.

Günümüzde ihanetin kirlettiği duyguları aşk olarak nitelemenin benimsenebilir bir yanı yoktur ki.

Aşkı ertelemekse, sevgililerin yaşama ve aşka karşı hileleridir. Mutlaka bir yerlerden sızıntı yapıp duyguların yönünü değiştirecektir.

Akşam

Giyinip çıkıyorum. Tuncay’ın beni beklediğini anımsıyorum yine. Söz verdiğime göre gitmek zorundayım. Çiçek alıyorum.

Bostancı’dayım.

Kapıyı Tuncay açıyor. Her zamanki dost gülümsemesiyle karşılıyor beni. Sibel, hiç değişmeyen inceliğiyle <<Hoş geldin,>> diyor.

Hatır sormalar, sevgi sözleri ve nice zamanın biriktirdiği özleme ilişkin haklı sitemler.

En çok korktuğum soru ise hiç gecikmiyor: Onu soruyorlar. Birden durgunlaşmamla kaygılandıklarını anlayabiliyorum. <<Biz ayrıldık,>> diyemiyorum. Bu sözü hiç kimseye söyle(ye)medim.

Ah sevgili, daha kaç zaman utanacağımı yalnızca sen biliyorsun. Bu ne büyük haksızlıktır, bir anlasan. Eminim, sen de bu anlamsız kopuşta daha çok direnmeyeceksin. Yapamazsın!

Kendimi hiç bu kadar yıkılmış duyumsamamıştım. Tuncay ve Sibel'in ayrılığa asla geçit vermeyen birliktelikleri beni eziyor. Böyle mutluluklar bizim de hakkımız değil miydi?

Sevdiğim, aşkımıza sarılmak varken yanılıp da uyuşturucu haplarda avuntu aramayı içine sindiremeyişini anlayabiliyorum; ama bu ayrılıkla beni daha çok yıprattığını neden bilmiyorsun? Zoruma giden sayısız haksızlıktan biri de budur. Şimdi beni nasıl kırdığını, dahası yaşayamaz duruma getirdiğini ne zaman kavrayacaksın?

13 Nisan /Sabah

Yayınevine uğruyorum.

Dizgilerden birini teslim ediyorum.

Sirkeci'deyim.

Küçük bir radyo alıyorum. Müziksiz daha çok sıkılıyorum çünkü. Yine onu düşünüyorum. Hastaneden çıkmasına az kaldı. Onunla nasıl görüşeceğimi bilmiyorum. Aramalı beni, mutlaka aramalı. Ankara'ya bu kopuşun etkileriyle gitmemeli.

Ben bu kahrı hak edecek ne yaptım? Neden böylesine koptum yaşamdan? Doğduğum günden beri yaşadığım evde barınamaz olduysam, suç kimdedir? Sevgili, yanılgıda daha ne kadar direnecek?

Otele dönüyorum. Radyoyu açıyorum. Hiçbir kanalı iyi almıyor. Bir süre için bana yeterli olur diye düşünüyorum. Zaten geleceğe ilişkin hiçbir umudum yok ki.

Sevgili, başka birini sevebilir mi? Bunca anıyı içinde taşırken üstelik? Veda mektubuna bile <<canım sevgilim>> diye başlamıştı. Yanılgısını gurur sorunu yapmasıyla yeni bir yanılgıya düştüğünü bir gün anlamayacak mı? Severken ayrı düşmenin nasıl kahredici olduğunu kavrayıp dönmeli artık. Dönmeli!

Dizgiler üzerinde çalışıyorum. Eskisi gibi titizlikle çalışmam gerektiğini biliyorum.

Gece

Yatağıma uzanıyorum.

O anki sessizliği kendine özgü bilinmezlikle yırtan ses çok tedirgin ediyor beni. Sevgilinin sesi bu. Hayalliyorum. Adımı sesleniyor. Çok özlediğim bu sesi bir süre dinliyorum. Ürperiyorum nedense.

Yatağımdan doğrulup kalkıyorum.

Yaşadığım ruhsal çöküntünün daha da ileri gitmesinin sonuçlarını çok iyi biliyorum.

Perdeyi aralayıp dışarı bakıyorum. İstanbul'un insanı umursamaz trafiğine takılıyor gözlerim.

Annemi düşünüyorum.

Sevgiliyi düşünüyorum.

Cemil Bey'i düşünüyorum.

Ben bilinmezliklerde ilerlerken, bana yaşama gücü veren bütün değerlerimden kopuyorum.

Çaresizim.

14 Nisan /Sabah

Cemil Bey'i arıyorum.

Telefonu bir kadın açıyor.

Sanırım Cemil Bey'in yardımcısı. Seviniyorum. Ona yardımcı bir kadına gereksinmesi olduğunu söyleyemiyordum.

Kadın, Cemil Bey'in biraz rahatsız olduğunu belirtiyor. Bu güzel dostun yanında olmam gerektiğini düşünüyorum. Çiçek alıp gidiyorum.

Yardımcısı, kapıyı açıp içeri buyur ediyor.

Cemil Bey'in odasına gidip elini öpüyorum. Hatırını soruyorum. Grip olmuş. Doktora götürme isteğimi kabul etmiyor. Önemsemediğini söylüyor. O rahatsızlığı içinde bile yine sevgiliyi soruyor. Şaşırmıyorum. Cemil Bey'in her zamanki duyarlılığıdır bu. Son durumu anlatmıyorum. Yine uğrayacağımı söyleyip iznini istiyorum.

Annemi arıyorum. Sesi üzgün geliyor. Evden ayrılmaktaki amacım yaşadığım kahrı anneme yaşatmamaktı.

Yanıldım mı? Bilmiyorum. Şimdi daha çok üzülmüyor mu? Belki de sevgilinin bana yaptığı yanlışın benzerini ben anneme yapıyorum. Beni dünyaya getiren varlığı daha çok üzmek istemiyorum. En iyisi eve geri dönmek belki de.

Taksiye binip otele dönüyorum.

Çantamı hazırlıyorum.

Evdeyim.

Her şeyi özlemişim. Sevgi'ye bakıyorum. Tomurcuğu biraz daha olgunlaşmış. Açmasına az kaldı.

Işıltı, beni özlemiş. Oynamak istiyor, ayağıma dolanıyor. Kendini iyice toparlamış. Gitgide daha sevimli oluyor.

Akşam

Annemle yemek yiyoruz. Yüzümdeki gülümsemelere yine inanmadığını biliyorum.

Yemekten sonra birlikte dışarı çıkıyoruz. Uzun zamandır yapmadığımız bir şey bu. Turan Beylere uğruyoruz. Semiha Hanım, annemi görünce seviniyor. Komşuluk ilişkilerini çok özlemişim.

15 Nisan /Sabah

Erken kalkıyorum. Evden birkaç gün ayrılmanın bana çok olumlu etkiler yaptığını düşünüyorum. Kendimi biraz daha tanımış oldum böylece.

Perdeyi açıp dışarı bakıyorum. İstanbul, yeni güne uyanırken, alışılmış görüntüsüyle beni selamlıyor sanki.

Canım İstanbul! Ver bana sevdiğimi, geri ver. Yaşayamaz oldum artık.

İçim acıyor.

Onu çoğu zaman kendi gözümden bile kıskanırken, şimdi hızla yabancılaşıyor bana. Bunu kendime nasıl anlatacağımı bilemiyorum.

Önümüze getirilen denklemleri çözmek için çırpınırken, içinde kendimizi ne çok yitirdik?

Seni esmerliğinden tanırdım. Olanca güzelliğinle sığınırken tenime, denizler en güzel senfonileri bestelerdi aşkımıza.

Sen her gelişinde başka güzeldin, unutmuyorum.

İçimizdeki korkular sesimize yansıyınca, bir gülüşümüzle her şeye meydan okurduk; kimseler anlamazdı bizi.

Seni esmerliğinden tanırdım.

Güldüğünde daha çok sendin.

Soluğunu duymadığım günlerde öleceğimi sanırdım.

Şimdi, hangi ilkyazdır bu, bilemez oldum. Yaprak kıpırdasa ellerini arıyorum. Yüzünü arıyorum, sesini ve seni.

Korkuyorum.

Öğle

Cemil Bey'i arayıp hatırını soruyorum. Hasta yatağında bile espri yapıyor. Tek amacı da yaşama gücümü artırmak. Bugün uğrayacağımı söylüyorum.

Akşam

Cemil Bey'e çiçek götürüyorum.

Gülümseyerek teşekkür ediyor. Biraz toparlanmış.

Rahatsızlığını çabuk atlatmasına seviniyorum. O yaşlarda böylesine dirençli olması çok ilgimi çekiyor. Ona bu direnci veren gücün içindeki kıpır kıpır sevgiler olduğuna hiç kuşkum yok.

16 Nisan /Sabah

Birsen arıyor. Hatırımı soruyor. Merak ettiğini söylüyor. Benimle görüşmek istediğini belirtiyor. Öğleden sonrası için söz veriyorum. İlgi ve anlayışına teşekkür edip kapatıyorum. Birsen'in telefonuyla içime çoktandır unuttuğum bir sevinç doluyor.

Çiçek yüzünü yangınlarda özlediğim sevgili, sana öyle muhtacım ki umuda ilişkin küçücük bir gelişme bile beni nasıl sevindiriyor bir bilsen bunu.

Her insan, sevdikleriyle ve kendisini sevenlerle birlikte binlerce kişidir. Böylece, insanı üzmenin sonuçları dalga dalga büyüyor.

Bu durumda, beni çepeçevre saran yıkımın anneme ve beni seven bütün insanlara farklı etkilerde olsa da yansımaması beklenebilir miydi?

Hacı Bektaş Veli, <<Her insan bir kitaptır,>> demişti. Ne derin sözdür bu. Darbeler, canımızı vermeye hazır olduğumuz sevgililerden gelince, bu kitabın bütün sayfaları tek tek dağılıyor işte. Yaşanmıyor.

Öğle

Birsen'e uğruyorum. Benim için üzüldüğünü biliyorum. Sevgisini acımayla kirletmeyecek kadar dost olduğunu da.

Hüznümü dağıtmak için çaba gösteriyor:

<<Ben onunla konuşurum. Her şey düzelecek, göreceksin,>> diyor. Yanına daha sık uğramam için ısrar ediyor. Bu inceliğine teşekkür ediyorum.

İşyerinden izin alıyor. Çıkıyoruz.

Sarayburnu'ndayız.

Sevgiliyle her zaman oturduğumuz parktayız. Anılar içimi acıtıyor. Bazı günler yanımızda Birsen de olurdu. Hiç duyulmamış esprilerle saatlerce gülerdik.

Bir keresinde, Birsen, lise ikinci sınıfta matematik dersinden öğretmenler kurulu kararıyla zor geçtiğini, ama bu duruma sevinemediğini söylemişti. Ben, gülümseyerek, <<Canım, geçtin ya; istersen hademeler kurulu kararıyla geç,>> demiştim. Uzun uzun gülmüştük.

Sevgili, <<Senin yanında insan hiç yaşlanmaz. Desene ömrümüz uzun olacak,>> demişti.

Canım benim!

Neredesin?

17 Nisan /Sabah

İçimde biriken umutlarla uyanıyorum. Bu sevincimi Birsen’e borçluyum. Ona telefon açıp teşekkür etmezsem, önemli bir eksiklik duyacağımı biliyorum.

Teypten 35. Senfoni’nin ezgileri yayılıyor. Cemil Bey nasıl oldu acaba?

Öğle

Birsen’i arıyorum. Sesimi her zamankinden daha iyi aldığı için seviniyor. İlgisine teşekkür ettiğimi söylüyorum. Dostluğa ilişkin sözlerle bana yeni umutlar aşılıyor.

18 Nisan /Sabah

İki gündür tattığım sevinçlerin bitmesinden çok korkuyorum. Altı gün sonra hastaneden çıkacak. Onunla paylaştığımız nice anının gereği olarak, ayrılıkta direnip beni ve kendini daha çok yıpratmamasını umuyorum. Birsen ona her şeyi anlatacaktır.

Öğle

Yayınevine uğrayarak bitirdiğim son dizgiyi de bırakıp, iki dizgi daha alıyorum. Cavit Bey, <<Kendini fazla yorma, bunların acelesi yok,>> diyor.

Bu dost insanlar da olmasa, yaşamak iyice zorlaşırdı, bunu adım gibi biliyorum.

Beyazıt'tayım.

Burada gördüğüm bir adam çok dikkatimi çekiyor. Önündeki küçük sergide kitap satmaya çalışıyor. Hiçbiri korsan baskı değil. Belki parasız kaldığı için kitaplığındaki kitapları satışa çıkartmıştır. Çoğunlukla sanatsal içerikli kitaplar bunlar.

Birkaç kitap seçiyorum: Cemal Süreya'dan Üvercinka, Behçet Necatigil'den Kareler Aklar, Melih Cevdet Anday'dan Teknenin Ölümü, Attila İlhan'dan Bela Çiçeği ve Yağmur Kaçağı.

Kendisiyle konuşmak istiyorum, pek oralı olmuyor. Belli ki insanlara çok kırgın.Acımak çok onur kırıcı geliyor bana. Yardımcı olmak, eğer karşımızdaki insan istiyorsa, oldukça anlamlı bir dayanışmadır. Acımaksa, küçümsemenin en belirgin sonucudur.

Gece

Çelişkilerin çatışmasında beliren ikilemler içerisindeyim.

19 Nisan /Sabah

Radyoyu açıyorum. Haber programı var. Bosna'dan çok üzücü haberler geliyor. Radyoyu kapatıp bu haberlerin etkisinden kurtulmak bireycilik gibi geliyor bana.

<<İnsan insanın kurdudur.>> İnsana benzeyen her canlıyı insan sayarsak, çok doğru; ama insanın görüntüsüyle değil beyniyle insan olabileceğini bilirsek, bu söz müthiş bir yanılgı olmuyor mu?

Sevginin uygarlığını kavrayamayanların insanlık önündeki görüntüsü ne çirkin duruyor.

Utanıyorum.

Öğle

Cemil Bey'i arıyorum. İyice düzelmiş.

Eminönü’ndeyim.

Vapurlar birçok insanı kim bilir kaçıncı seferlerinde bir yerlere taşıyor.

Martı sesleri, trafiğin gürültülü akışı, İstanbul’un kendine özgü diğer yönlerinin içime işleyen büyüsüyle dalıp gidiyorum.

Hastaneden çıkmasına beş gün kaldı. Çıkınca onunla görüşmek için elimden geleni yapacağım. Aşkı ezdirmeden ama. Çünkü aşk, sevgiliden daha yüce bir değerdir.

Onu sevdiğim kadar hiç kimseyi sevebileceğimi biliyorum. Çok müthiş bir bütünleşme bu. Anıları kirletmeden, aşkın en ağır bedellerini bile hiç yüksünmeden ödemekte kararlıyım.

Onunla konuşunca yanılgısından döneceğini umuyorum. Çünkü <<seni seviyorum>> demek, insanın sevdiğine söyleyebileceği en ileri sözdür. Gereğini yerine getirmeyince ise, koskoca yalan olmaktan öte olmuyor.

Beni böyle bırakabilir mi? Onu bu kadar severken, özlerken, <<elveda>> diyebilir mi? Bu kadar duyarsız olmasına inanamam.

20 Nisan /Sabah

Hastaneden çıkacağı gün yaklaştıkça, içimde sevinçle karışık bir korku oluşuyor. Ya aramazsa?

Perdeyi açıp dışarıya bakıyorum. İlkyazın pırıl pırıl güneşi doluyor odama. Soğuk geçen bir kışın sonrasında böyle günler çok hoş duygular yaşatıyor insana.

Doyasıya gülümsemek için sahne hazır. Olmayan, bu sahnenin başrol oyuncusudur. Sensin ey sevgili! Eksik olan sensin.

Öğle

Dışarı bakarken o kadını görüyorum. Geri gelmiş. Giderken çok kararlı görünüyordu. Kocasının uslanacağını hiç sanmıyorum. Belki bir süre ona elini kaldırmayacaktır. Ya sonra? Zalimin zulmünden vazgeçtiği görülmüş müdür?

Aslında çok çaresiz olduğuna kuşkum yok. Türk kadınının nice zamanlardan beri süregelen dramıdır bu. Gidecek yeri olmazsa, kimse sahip çıkmazsa, geriye dönüp hor görülmeye razı oluyor.

Akşam

Birsen arıyor.

Hatırımı soruyor. Yaşama gücümü artıran sözler söylüyor. Bana aşıladığı umutların gerçeğe dönüşmesini ne çok istiyorum. Düş kırıklığının beni ne kadar yıpratacağını iyi bilmesine karşın umuda ilişkin sözler söylemesi, bana çok anlamlı geliyor.

21 Nisan /Sabah

Erken saatlerde uyanıyorum. Yaşama ilişkin bütün güzellikleri yalnızca düşlerde yaşamak bana tuhaf bir hüzün veriyor. Uyanınca apansız yalnızlıkların kollarına kalmak çelişkilere yeni eksenler çiziyor.

Perdeyi aralayıp dışarı bakıyorum. Alacakaranlıktaki görüntüler hiç değişmiyor.

Sevgi, yeni bir yaprak çıkartıyor. Onunla konuşuyorum. Sevgiliyi karşılamaya hazırlıyorum. Hastaneden çıkmasına üç gün kaldı. Bu süre sonunda bütün hüzünlerimin yerini çok özlediğim sevinçler alabilir.

Sevgiliden böyle bir anlayış bekliyorum. Bu kopuşun onu da yıprattığına hiç kuşkum yok.

Ayrılıkta diretemez. Bizi böyle bırakamaz. Bu zulüm bitecek artık. Bitmeli.

Sevgili! Paylaştığımız ne varsa, aşk üzreydi. Her gün, bir öncekinden daha çok bizimdi.

Seven, sevdiğiyle öylesine aynı olmuştur, öylesine bütünleşmiştir ki, kendisi için istediğini sevdiği için de ister, istemelidir.

Sen bana kendi elinle kefen biçemezsin. Beni böyle bırakıp gidemezsin. Hayır!

22 Nisan /Sabah

Hastaneden çıkmasına iki gün kaldığını anımsıyorum. Beni arayacağına inanıyorum. Yanılgısında direnemez, yapamaz. Birsen de görüşünce, bunalımlarının etkisinden biraz olsun uzaklaşıp aşka yönelecektir.

Elimde bir dergi var. Sevgiye ve aşka ilişkin çok çarpıcı yazılar okuyorum:

Nermi Uygur'un Sevgi Sevgi Sevgi başlıklı yazısı çok güzel:

<<Ressam için resim, heykelci için heykel, müzikçi için müzik, nasıl gerçekteki ve tasarımdaki tüm yaşamı doldurursa, seven için de sevgi, gerçekteki ve tasarımdaki tüm yaşamı doldurur.

Gerçek olmayan sevginin kendine özgü yazgısı var: Kısa sürede ya sen onu yer bitirirsin, ya o seni yer bitirir.

Gerçekten sevgi varsa bir yerde, bayağılaşmaya yer yok orda.

Sevgisizlik mutsuz kılıyor, sevgimizle mutlu değiliz.

Bir sevgiye ilişkin acıları, ancak başka bir sevgi mutluluğu örtebilir.

Tam sevginin ne olduğunu, ne olmadığını öğrenmeye başlıyorsun, bir de ne göresin: Sevecek zamanın kalmamış artık.

Tüm sevenlerin söylemiyle: Sevgisiz yaşam yaşamaya değmez. Sevginin en büyük ödülüyse, yaşamın her yerine sinen biyoloji ötesi canlılık.>>

Aynı dergide İbn Hazm'ın Güvercin Gerdanlığı adlı yapıtından da alıntılar yapılmış:

<<Bil ki vefa, sevgiliden çok âşık için kaçınılmaz bir zorunluluktur. Âşık için oldukça önemli bir koşuldur; çünkü, bağlanma kararı ondan gelmekte; girişimlerde o bulunmakta; sevgiyi o güçlendirmek istemekte; gerçek içtenliği o dilemekte. En saf ve en temiz dostluk bağlarını kurmak isteyenler arasında ilk sırayı o almakta. Aynı biçimde, sevgilinin yardımlarını kazanarak zevk elde etmede sevgilisini geride bırakır âşık. En sağlam bağlarla bağladığı, en sıkı dizginlerle dizginlediği sevginin kopmaz ipleriyle bağlanan da odur. Kendisi o noktaya gelmek istemeseydi, bütün

bunları yapmaya kim zorlardı onu? Şefkatini, sevgisini rica ettiği sevgilisine bağlanarak vefakâr davranışlarıyla oraya en son damgasını vurmak istemeseydi, onu âşık olmaya kim zorlayabilirdi?

Sevgilinin azıcık vefası çok sayılır; tersine âşığın çok vefası az sayılır.

Bir korkağın rastgele bir başarısı, durmadan ölümle karşı karşıya savaşan cesur kahramanın başarılarından daha büyük görülür.

Bu dünyada ayrılığa denk olabilecek başka bir felaket yoktur. Sonunda gözyaşları aka aka ruhları yerinden oynatmasaydı, ayrılık, önemsiz, küçük bir şey sayılırdı belki.>>

İbn Hazm, 11. yüzyılda yaşamış bir bilge. Kitabında belirttiği bu sözler geçerliliğini yitirdi mi?

Hayır! Yitirilen, yalnızca insana özgü değerlerdir.

23 Nisan /Sabah

Sevgi'nin çiçeği açmış. Çok seviniyorum.

Yarın hastaneden çıkıyor. Sevgi, açtığı çiçekle sanki onu karşılıyor. Heyecanlıyım. Kahvaltı yapmıyorum. Annem, yüzümdeki sevincin ne anlama geldiğini iyi bildiği için kıvançlı sözlerle içimde ışıyan mutluluğu selamlıyor sanki.

Birsen'i arıyorum: <<Göreceksin, bütün hüzünler bitecek. Onunla konuşacağım. Seni daha çok üzemez,>> diyor.

Bu mutluluğu öyle çok özlemişim ki.

Ben onsuz yapamam. Beş duyumla ona yönelirken, soluksuz kalırım. Olmaz.

Güzeller güzeli, gel bana! Gel artık!

Öğle

Cemil Bey arıyor. Bana güç veren sözler söylüyor.Ne büyük incelik. Teşekkür ettiğimi söylüyorum.

İçimde yine de tuhaf bir korku var. Doyasıya mutlu olmak için sahne hazır oysa.

24 Nisan /Sabah

Bugün hastaneden çıkıyor.

Sesini duysam, çiçek yüzünü görsem.

Ne çok özledim onu.

Özlem, her insanın içini acıtır. Bu yönüyle sevenler özlemden kaçınırlar; ama, özlemin aşkı beslediği de gerçektir. Aşkın en önemli besini budur.

Sevgilinin yokluğunda, ona en katıksız duygularla sesleniriz. Kimi zaman, kimsenin bilmediği, kendine özgü mesajları yazıp, kristal kavanozlarda yine kimsenin bilmediği bir ırmağa bırakıp, sonucu bekleriz.

Sevgi'nin çiçeğine bakıyorum. Kaç gündür açmasını sabırsızlıkla bekliyordum. Bir anlamda umudun simgesi olmuştu. Sevgili hastaneden çıkmadan bir gün önce açması yalnızca bir rastlantı mı, yoksa geleceğe ilişkin sevinçlerin bir habercisi mi?

Evden bir süre çıkamam. Onun telefonunu bekleyeceğim. Bugün aramazsa, yarın bir fırsatını bulup arayacaktır.

Akşam

Birsen arıyor. Hastaneden çıktığını söylüyor. <<Biraz önce evlerinde birlikteydik,>> diyor. Kendini toparlamış. Hastaneden çıktığı için çok seviniyormuş. Bir süre sonra Ankara'ya gidecekmiş.

<<Beni sormadı mı?>> diyemiyorum. Sözler boğazımı yumruk gibi tıkıyor. Sorsaydı Birsen neden söylemesin ki? Nasıl sevineceğimi çok iyi biliyor çünkü. İlgisine teşekkür ediyorum.

Telefonu kapatıyor.

Birkaç gündür içimde biriken sevinçler, birden, yaşamaya korktuğum kahırlara dönüşüyor. Yine aynı bunalımları yaşamak istemiyorum. Mutluluk valsinin bu kadar kısa sürmesi zoruma gidiyor.

25 Nisan /Sabah

Çok huzursuzum. Sesini duymak için çıldırıyorum. Ankara’ya gitmeden önce onunla konuşmalıyım.

Ahizeyi kaldırıyorum. Numarayı tuşluyorum. Annesi açıyor. Hatırını sorduktan sonra, onunla konuşmak istediğimi söylüyorum. <<Sonra arayabilir misiniz?>> diyor.

Umutları sürekli ertelemek dayanılmaz oldu artık. Selamlarımı iletip kapatıyorum.

Bu aşkta belki hiç yüzüm gülmeyecek.

Elimden ne gelir ki? Sevgili, anlamamakta direnecekse, nicedir yaşadıklarım değişik görüntülerde olsa da aslında çok değişmeden sürecektir.

Öğle

Çok hüzünlüyüm. Onu yeniden aramak istiyorum.

Yine annesi açıyor. Hastaneden yeni çıktığı için bir süre dinlenmesi, onu olumsuz etkileyecek olaylardan uzak durması gerektiğini söylüyor.

Onu benden kaçırıyorlar. Bu tür tavırların başka açıklaması olamaz. Artık arayamam. Aşağılanmak kadar onur kırıcı bir davranış yoktur. Tek umudum sevgilinin anlayışıdır.

Akşam

Birsen de aramıyor. Bana verdiği umutların boşa çıkmasına üzüldüğünü biliyorum. Onun suçu yok ki.

Canımı adadığım sevgili hangi yaşanmazlıklarla boğulduğumu bilmesine karşın bu kadar ilgisiz kalırken, o, yüzümü güldürmek için çırpınıyordu.

Birsen’i ben arıyorum. Utanması için neden olmadığını söylüyorum. Yine de çok ince sözlerle üzgün olduğunu belirtiyor.

Sevgilinin yanılgılarının bedelini sevdiğim insanlarla birlikte ödemek iyice gücüme gidiyor.

26 Nisan /Öğle

Yine zamana yenildik belki de. Olmazdı sevgili! Böyle gidemezdin, olmazdı. Sen bu değilsin. Hayır!

Akşam

Bundan sonrası yalnızca hüzün.

27 Nisan /Sabah

Kaç gündür çok az uyuyabiliyorum. Sevgilinin gidişi ağır ağır işliyor içime.

Beynim, onun belki sonsuza dek sürecek yokluğunun yıkımını yeni kavramaya başlıyor. İlk gün bunu duyumsayamayacak kadar şok içerisindeydim. Şimdi ise giderek artan kahrımın etkisiyle iyice bunalımlara sürüklendiğimi anlayabiliyorum. Şokun etkisinden kurtulup kendime geldikçe kendimi yitiriyorum.

Bilinmez bir çelişki bu. Korkuyorum.

Öğle

Erich Fromm, Sevme Sanatı adını verdiği yapıtında sorumluluğu şöyle tanımlıyordu:

<<İlgi ve bakım, sevginin bir başka yanını ortaya koyar: Bu, sorumluluktur. Günümüzde sorumluluk ve görev, kişiye dışarıdan yüklenmiş bir şey anlamına gelir genelde. Oysa gerçek anlamda sorumluluk, tümüyle gönüllü yapılan bir davranıştır; bir başkasının açıkça görülen ya da üstü kapalı gereksinimine verilen yanıttır. Sorumlu olmak, yanıtlayabilmek ve yanıtlamaya hazır olmak demektir.

Sorumluluk, sevginin üçüncü tamamlayıcısı olan saygıyıda içermelidir. Bu olmazsa, yani saygısız bir sorumluluk, kolayca ‘sahiplenme’ ve ‘üstün çıkma’ durumuna dönüşebilir. Saygı, korku ya da çekinme değildir! Sözcüğün köküne göre kişiyi olduğu gibi görebilmek, onun eşsiz kişiliğini ayrımsayabilmektir. Saygı, karşımızdakinin olduğu gibi gelişip açılmasına duyulan ilgi demektir. Böylece, saygı, kişinin sömürülemeyeceğini -bir

başka anlatımla- kendi çıkarlarımız için bir başkasını kullanmamamız gerektiğini anlatır.

Yalnızca özgürlüğün bulunduğu yerde vardır saygı. Bir Fransız şarkısının söylediği gibi sevgi, özgürlüğün çocuğudur. Egemenliğin çocuğu değil.>>

Sevgilinin aşka ilişkin yanılgılarının temelinde bu saptamalardaki gerçeğin bulunduğuna hiç kuşkum yoktu zaten.

Erich Fromm ne kadar haklı. Prangaların boyunduruğunda yeşeren hiçbir sevgi olmaz. Aşk gibi, sevgiden türeyip de kendine özgü kimlikler kazanmış müthiş bir kültür için bu saptamalar çok anlamlıdır.

Ailesinin çözümsüz sorunlarının bedelini sevgiliyle birlikte kim bilir hangi ağır sonuçlarıyla ödeyeceğiz.

Ona bütün bu gerçekleri anlatmak için elimden bir şey gelmemesi ne kötü! Artık telefonunu bile bilmiyorum. Yanılgısının farkına varıp da aramazsa, yaşam boyu hiçbir umudumun olmayacağı gerçeği ürkütüyor beni. Onunla aşka ilişkin aldığımız kararları unutmuş olabilir mi? Gittikçe yalnızım.

28 Nisan /Sabah

Yine sık sık bölünen bir uykudan sonra uyanıyorum. Yataktan kalkmak gelmiyor içimden. Onsuz İstanbul sürgün yerinden farksız geliyor bana. Her şey onunla birlikte yaşandığı zaman anlam kazanıyordu. Ya şimdi?

Martı seslerine karışan sesimizi özledim. Onu bana getiren Üsküdar Vapuru'nun denizi yırtarcasına ilerleyişiyle bütün bedenimi kuşatan tanımsız heyecanları, terleyen avuçlarımızı yakan sıcaklığı, bakışlarımızın çözümsüz gizemini özledim. Çok özledim.

Anılar artık daha çok acıtıyor:

Ağladığı bir günü anımsıyorum. Telefon etmişti. Sesinden çok üzgün olduğunu anlamıştım.

Her zamanki gibi iskelede beklemiştim onu. Beni görünce dudaklarında ömre bedel gülümsemesi belirmiş, yanıma yaklaşınca da yanaklarıma

sıcacık bir öpücük kondurmuştu. <<Beni buradan götür,>> diyordu. “Uzaklara götür. Çok uzaklara.>> Ağlıyordu.

Emirgân’a gitmiştik. Onu ilk kez böyle görüyordum. Elimi sımsıkı tutuyor, çok zor konuşuyordu. Sık sık içini çekiyor, kirpiklerinden tombiş yanaklarına süzülen yaşları silerken elimi dudaklarına götürüyor, koyu kahve gözleriyle gözlerime korkulu mesajlar ileterek, <<Seninle hiç ayrılmayacağız değil mi?>> diye soruyordu.

Babasının evlerinin bütün huzurunu bozan davranışlarına çok üzülüyordu. <<Seni sevmenin tadını zehir ettiler bana,>> derken içindeki kırgınlıkları saklayamıyordu.

O gün saatlerce İstanbul’un en uzak yerlerinde dolaşmıştık. Annesini düşünmese eve hiç dönmeyecekti. Benimle kalacaktı. Onu her şeyden, herkesten canım pahasına korumayı, aşkın en uç noktalarında insan aklıyla anlatılamayacak güzellikleri tatmayı, onu sonsuz zamanlar üzre yaşamayı ne çok isterdim.

İskeleden evlerine uğurlarken, hücrelerinin ve beyninin yarısını bana bırakıyor gibi paramparçaydı.

Daha sonra yüzlercesini yaşadığımız böyle günlerin sonunda yitirmiştim onu.

Ah sevgili, şimdi ikimiz de tanınmaz duruma geldiysek, sanma ki böyle bitecek.

Bir gün, zamanın bir yerinde buluşacağız.

Böyle bitemez sevgili, bitemez.

Tek korkum gecikmektir, anla beni.

29 Nisan /Sabah

Onun gidişiyle yaşadığım şokun etkisinden kurtuldukça yokluğunu daha iyi algılıyorum. Bunun sonucunda ise artan bir hızla bunalıyorum.

Annem, her şeyi anladığını belli eden kaygılı bakışlarıyla üzüntümü istemeden artırıyor.

Taksim’deyim.

Schopenhauer’in bir sözünü anımsıyorum. Aşkı, insan türünün çoğalması adına doğanın bir kandırmacası olarak tanımlamıştı. Bu sözün hiçbir gerçekliği olamaz ki. Öyleyse, Cemil Bey’in yıllar önce toprağa verdiği sevdiğini çılgınca özlemesini kim, nasıl açıklayacak? Bu söz doğru olsaydı, sevenler sevdiklerini yitirdikten sonra aşkın bitmesi gerekmez miydi?

Cinselliğin doğadaki bütün canlılarca yaşandığını, aşkın insana özgü bir değer olduğunu kim yadsıyabilir? Bu durumda, eğer aşk canlıların çoğalması için bir kandırmaca olsaydı, bütün canlılara etki etmesi gerekmez miydi?

Aşka ilişkin söylenecek her söz çok önemlidir.

Yanılgıyı bağışlamayacak tek uygarlık aşktır.

Onun artık İstanbul’da olmadığını bilmek çok tuhaf bir şey.

Cemil Bey’i arıyorum.

İyi olduğunu söylüyor. Öngördüğüm gibi yine onu soruyor. Geçiştirmeye çalışıyorum. Üzülmesini istemiyorum.

30 Nisan /Sabah

Zaman kavramını yitirmiş gibiyim.

Çok farklı bir boyutta yaşadığımı algılayabiliyorum.

Sevgi’nin çiçeği yeterince olgunlaştı. Limon sarısı rengiyle çok hoş görüntü veriyor.

Yayınevindeyim.

Cavit Bey, yoğun çalışma dönemine girdiğimizi anımsatarak, <<Hazır mısın?>>anlamında sözler söylüyor. Hiçbir çalışma için gücüm kalmadığını nasıl söylerim? Yine de iki dizgi alıyorum. Çıkarken, <<Kendini üzme,>> diyor.

Birsen’e uğruyorum.

Beni görünce seviniyor. Sevgiliye ilişkin verdiği umutların boşa çıkmasından dolayı biraz sıkılgan buluyorum onu. Bu beni üzüyor. Onun suçu yok ki. Nice yılların tüketemediği dostluğumuzun gereğini yerine getirdi yalnızca. İnandığı umutlarla yüzümü güldürdü. Ne zaman isterse aramasını söylüyorum. Gülümsüyor, teşekkür ediyor.

İşyerinden çıkarken yanaklarından öpüyorum. Dostluğun aşk kadar yüce bir duygu olduğunu biliyorum.

Akşam

Uzun süredir ağlamıyordum.

Gözyaşım; beynime, damarlarıma, bütün hücrelerime dokulanan felaketin damıtılması gibi, kirpiklerimden sızarak yüzümde boylu boyunca izler bırakıp süzülüyor boynumdan içeri.

Boğazımda binlerce gelincik çiçeği eziliyor sanki.

Sevgili ve yalnızlık.

1 Mayıs /Sabah

Erken kalkıyorum.

Sevgilinin gidişi her geçen gün daha çok etkiliyor.

Yaşadığım dramı çevreme yansıtmamakta direnişimin anlamsızlığını düşünüyorum.

Aşk, sevgiliden başkasıyla paylaşılamazken, aşka ilişkin hüzünleri beni seven insanlarla paylaşmak, çok tuhaf geliyor bana.

İki gündür Francesko Alberoni'nin Âşık Olma ve Aşk adlı yapıtını okuyorum:

<<Âşık olma, gerçekleşeceği hiçbir biçimde garanti altında olmayan bir var oluşa doğru açılmaktır. Büyüklüğü kaçınılmaz olarak insanidir; çünkü sonsuzluk ve mutluluk anları sunarak, yıpratıcı bir arzu yaratır, ama asla bir kesinlik veremez. Sevilen kişiden yanıt geldiğinde bu, hak edilmemiş, sahip olmayı düşünemeyeceğimiz kadar olağanüstü bir armağan olarak görünür.

Sevdiğimiz ve kendi seçtiğimiz bir armağan. Sevilen kişi de karşısındakine onu sevdiğini ve aşkı yaşamak istediğini söylediği zaman, âşık mutludur; zaman durur ve sonsuzlaşır. Artık onu unutmayacaktır, unutması olanaksızdır. Yeniden sevildiğini duyumsadığında, herhangi bir acı ve zorluk karşısında, olaylara dayanabilmek için onu düşünmesi yetecektir. Orada sığınağını ve her türlü arzusunun kaynağını bulacaktır. Eğer bir gün sevgilisi onu terk ederse, o anı ölümsüz olduğu için mutsuzluğun nedeni olacaktır ve hiçbir şeyin yitirilenin karşısında bir değeri olmayacaktır. Bu durum, yeni bir âşık olma eyleminin geçmişi yeniden yaratmasına kadar sürecektir. Biz bu korkunç riski tanırız ama âşık olma sürecinde buna katlanırız.

Mutlak iyiyi arzulamak bizde gelecek korkusu yaratır. Sevgili ile her buluşma son buluşma olabilir. İstediğimiz tek şey, son kez bile olsa onunla birlikte olmaktır. ‘Yaşamı durdurmak’ mutluluktur ama olayları denetlememize ve güçlü olmamıza engel olur. Bütün güçlere ve gurura bir karşı çıkıştır.

Âşık olmanın gerçekleşmesi için bir farklılık gerekir ve âşık olma bir istek, var olan ve olması gereken bu farklılığı aşma gücüdür. Sevilen kişi ilgimizi çeker, çünkü farklıdır; kendine özgü nitelikleri vardır.

Âşık olma, olağanüstü olana özgü ve olağanüstü bir kişi tarafından tanımlanan bir gerçek olduğuna göre; zevk, neşe ve yaşamın tek kaynağıdır.

Aşk bir mücadeledir. Aşkta her iki taraf da kendisine ait değerlerin olabildiği kadar büyük bir bölümünü saklamak ister. Çünkü, ona göre bu değerler gerçektir ve herkes tarafından takdir edilmelidir. Oysa karşıdaki kişi de kendi değerlerine sarılmakta ve bunu ifade etmektedir. Madem ki aşk sevgilinin bakış açısını beslemeye yöneliktir, öyle ise kendimizi yeni baştan gözlememiz gerekir. Karşı tarafı memnun etme isteği, insanı kendini değiştirmeye götürür. Böylece sevilen kişi karşısında sessizleşme başlar.

Burada baskı değil, sürekli bir çözümleme ve keşfetme vardır.

Aşk, dünyanın kutsal bir coğrafyasını yaratır. O yer, o ev, deniz kıyısı ya da dağ başındaki o özel manzara, o ağaç, sevgilinin ve aşkın kutsal simgeleri olurlar; kutsal yerlere, tapınaklara dönüşür; çünkü aşkın ölümsüz bir ânına tanık olmuşlardır.>>

Bir dergide aşkın kimyasıyla ilgili yazı okumuştum. Aşk, üç aşamada değerlendirilmişti: Etkilenme, çekim ve bağlılık:

<<Etkilenme tezine göre; evrimsel, genetik ve psikolojik deneyimler ve kokular, romantik aşkın temellerini oluşturur.

Çekim tezine göre, salgılanan kimyasal maddeler, beyni uyarır. Bu durum, aşırı sevinç ve mutluluğu birlikte getirir. Bu dönem iki üç yıl sürdükten sonra yavaş yavaş etkisini yitirir.

Bağlılık tezine göre ise, bu dönemde üretilen yüksek orandaki morfini andıran bir madde (endorfin) beyne akarak sevgililerin huzur ve güven duymalarını sağlar.>>

Derginin bir yerinde bilimsel araştırmalarla ortaya çıkartıldığı belirtilen saptamalar oldukça ilginç:

<<Âşık olanlar genelde duygularını kendinden geçme biçiminde tanımlarlar. Araştırmacılara göre bunun nedeni o sırada bedeni dolduran kimyasal maddelerdir.

Göz göze gelmek, el ele tutuşmak gibi etkenler, beyinden başlayıp sinirleri etkileyerek tüm kana yayılacak akımı başlatır. Bunların sonucunda hepimize aşina olan durumlar ortaya çıkar: Kızaran yüzler, derin derin soluk alışlar, terlemeler vb.

Aşkın belirtilerinin sıkça stresle karıştırılmasının nedeni ise, her ikisinin de kimyasal sisteminin aynı olmasıdır.

Eski gücünü yitiren kimyasal maddeler, aynı zamanda pek çok insan için bir ilişkinin de sonu demektir. Ancak, ilişkilerin genelde yıllarca sürmesinin nedeni değişik kimyasal maddelerin üretime geçmesidir. Eşin sürekli varlığı beyinde endorfin salgısını başlatır. Doğal bir ağrı kesici niteliğinde olan endorfin, sevgililer için güven ve huzur ortamını oluşturur.

Fisher’e göre, sevgilisi ölen ya da onun tarafından terk edilen kişi, bu uyuşturucu gereksinimini yitirdiği için kendini aşırı kötü duyumsar.>>

Bilim, çok önemli bir değerdir. İnsanlığa yaptığı hizmetler tartışılmayacak kadar açıktır. Ancak, aşk gibi insan aklıyla açıklanamayacak bir uygarlığı kavramaya çalışması oldukça anlamsızdır.

Bir söz üzre yaşanan yıkımın gücünü, bırakıp giden sevgililere duyulan özlemin derinliğini, bir kez olsun diyerek sevgiliyi görmek adına bilinmez uzaklara dalıp giden gözlerimizdeki hüznü, yaşamdan en küçük bir tat almadan geçip giden ömrün bütün duyularımızla ve nasıl bir bağlılıkla sevgiliye adandığının gizemini hangi araştırmayla saptayabilirler ki?

Akşam

Yayınevinden aldığım dizgiler üzerinde çalışıyorum.

Işıltı, bütün sevimliliğiyle dizimin dibinden ayrılmıyor; kağıtlarımı çekiştiriyor, kalemimi ısırıyor.

Teypte Fahir Atakoğlu’nun ezgileri ve giderek artan hüznüm.

SAMANYOLU SENFONİSİ

Hani ol gül/gülerek geldiği demler şimdi
Ağlarım hatıra geldikçe gülüştüklerimiz

Mahir

3 Mayıs /Gece

Biraz dalmışım. Telefon sesiyle uyanıyorum. Israrla çalıyor.

Açıyorum.

O arıyor.

Müthiş bir şaşkınlık içerisindeyim. İnanamıyorum.

Bütün bedenimi bir anda kuşatan heyecanın etkisiyle konuşma zorluğu çekiyorum.

Hatırımı soruyor. Konuşurken ağlıyor. Yalvarırcasına ağlamamasını söylüyorum.

Birsen’e sürekli beni sorarak bilgi aldığını, yaşadığımız her şeye çok üzüldüğünü söylüyor. Aşk adına hiçbir umut veremeyeceğini belirtiyor. Belki son kez olmak üzere Ankara’da görüşebileceğimizi biraz da buruk biçimde iletiyor.

<<Sensiz olmuyor, olmayacak,>> diyorum. Her şeyin farkında aslında. Beni çok iyi tanıyor çünkü.

Onun son kez görüşme isteğinin acıma duygusundan başka bir anlamının olmaması gerçeği çıldırtıyor beni.

Bu yaklaşımın soğukta titreyen, sevgiye susamış bir sokak çocuğunun saçlarını okşadıktan sonra yürüyüp gitmekten hiçbir farkı yok ki. Bana acıdığını çok net biçimde algılıyorum.

Acımak, süt beyaz patiskanın üzerine katranlar serpmeye benzer bir yanlış değil midir? Bu, aşk olabilir mi? Bir gülün taç yapraklarını yolup havaya savurduktan sonra elde kalan sapı gül sanmak yanılgıdan başka nedir ki?

Sevgili, bütün ısrarlarıma karşın hiçbir şey için söz vermiyor. Yanılgılar komedyasının içindeki gizli trajediyi algılayamıyor. Oysa benim serumlarla

yaşatılan kanamalı bir hastadan farkım kalmadı artık. Bir sözüyle çok mutlu edebilirdi beni. Yapmadı.

Birazcık umut verseydi, günün ağarmasını sabırsızlıkla bekleyip ilk otobüsle koşup gitmez miydim ona?

Bana telefonunu veriyor. <<Lütfen gel,>> diyor. <<Çok özledim,>> diyor. Yanılgısını anlatmayı deniyorum; her defasında sözümü kesiyor. Aşka ilişkin konuşmaktan kaçıyor.

4 Mayıs

Aşk ve gurur.

Eğer aşkın tarihi yazılabilseydi, bütün sevenlerin karşılaştığı böyle bir çıkmaz için kim bilir hangi notlar düşülürdü?

<<Aşkta gurur olmaz,>> denir, doğrudur; ama benim yaşadıklarımın gururla olan ilgisi alışılmışın dışında, farklı bir eksende gelişiyor. Sevgili, aşka ilişkin umut verseydi ve gurur sorunu toplumun zorlamalarından kaynaklansaydı, aldırmazdım elbette.

Şimdi ise, acıyan bir sevgilinin son kez olabilecek görüşme çağrısının kabul edilmesinin reddedilmesinden daha ağır olan etkisiyle çok zor bir aşamaya sürükleniyorum.

Birsen’le sürekli görüştüklerine göre, bana ilettiği mesajları ona da ileteceği kesin.

Öğle

Sevgi’nin suyunu veriyorum.

Son günlerde iyi bakamadığımı düşünüyorum. İçimdeki aşk giderek sonsuzluğun ötesine taşarken, kaç zamandır gözüm gibi baktığım bu çiçeğin son birkaç günkü dalgınlıklarım sonucunda solmasının çelişkisini yaşamak istemiyorum.

5 Mayıs /Öğle

Birsen arıyor. Benimle hangi konuyu konuşmak istediğini de biliyorum.

<<Bu aşka bir şans vermeni istiyorum,>> diyor. <<Gurur sorunu yapmanı doğru bulmuyorum>> anlamında sözler söylüyor.

Bu, çok tatsız bir konu aslında. Yanlışı kaldıramayacak kadar da önemli.

Birsen'e, konunun aşk gurur ikileminin ötesinde anlamlar taşıdığını anlatmaya çalışıyorum. Sevgili aşkı itiyor çünkü. Görüşme isteğinde acıma duygusu çok net biçimde beliriyor. Bunları anlatıyorum. <<Onun nasıl zor bir dönemden geçtiğini de hesaba katmalısın,>> diyor.

Uzun uzun konuşuyoruz. Beni inandırdığını itiraf ediyorum. Sevgilinin koşullu görüşme isteğini geri çevirmenin yaşadığım trajedinin bitmesine hiçbir katkısı olmayacağı ortada. Üstelik, sevgilinin ayrılık kararını gözlerime bakarak söylemesini istemek için bir şansım olacağı da kesin.

Bunları sevgiliyle konuşurken düşünememiştim.

Ankara'ya gideceğim.

Aylardır çiçek yüzünü görmediğim sevgiliyi belki son kez göreceğim. Herkesin sonuçta bir avuç toprak kalacağı bir dünyada yaşıyoruz. Aşka ilişkin bu ürkütücü gidişin sonuçları korkutuyor beni.

Akşam

Anneme Ankara'ya gideceğimi söylüyorum. Seviniyor. Bu kararın mutluluk için bir umut olduğunu düşünüyor belki.

Hazırlık yapıyorum. Ankara'da ne kadar süreyle kalacağımı bilmediğimden, biraz huzursuzum.

Cemil Bey'i arıyorum.

Daha önce beni çıldırtan gelişmeleri iletmediğimden, kararıma çok şaşırıyor. Kısaca özetliyorum. Doğru bir karar olduğunu söyleyip bana şans diliyor.

Sana geliyorum sevgili!

Sımsıkı sarılırsan, bütün felaketler bitecek, anlamalısın. Senden başkası olmayacak. Bu sonsuzluk mesajını en çok gözlerimde bulacaksın. Hiç değişmediğimi anladığında, ağlama sakın.

Yaşam ana, buruk bir mutluluğu yüzlerce kilometre uzunluğundaki yolların ucuna bıraktıysa, bana da bu sevinci yaşamak için yollara düşmek kalıyor.

Ben geliyorum.

Sana seni getirmek için geliyorum.

Baştan başa sen oldum, sana geliyorum.

Senin için.

Bizim için geliyorum.

6 Mayıs /Sabah

Hiç tatmadığım duygular içerisindeyim.

Sevgilinin nicedir çılgınca özlediğim çiçek yüzünü görmek için yeşeren umudumu karartan gelişmeler korkutuyor beni.

Cağaloğlu'ndayım.

Yayınevine uğrayıp biten dizgileri bırakıyorum. Cavit Bey'e Ankara'ya gideceğimi bildiriyorum. Durumu kısaca anlatıyorum. <<Sorun değil,>> diyor. Çalışmalarımı beğendiğini söyleyip, işi sürdürmemi istiyor. Biten dizgileri Ankara'dan kargoyla göndermek üzere altı dizgi daha alıyorum. Bana şans diliyor. Teşekkür edip çıkıyorum.

Birsen'e uğruyorum. Yüzünden hiç eksilmeyen dost gülümsemesiyle karşılıyor beni.

Bakışlarıyla ilettiği mesajların gizini çözmekte zorlanıyorum. <<Karşılaşacağın hiçbir davranışa üzülmeni istemiyorum. Seni çok seviyor,>> diyor.

Cemil Bey'e uğruyorum. Elimdeki çiçeği gülümseyerek alıyor. <<Gel bakalım çileli derviş,>> diyor. Gülümsüyoruz.

Cemil Bey'in bu sözünde çok önemli anlamlar gizli olduğuna kuşkum yok.

Bütün sevenler, aşk dergâhının dervişleridir. Bu disiplin içerisinde yetişip yaşam ananın zorladığı sürprizleri karşılayabilecek bir duygu gücünü kazanabilmenin hangi bedelleri gerektirdiğini yaşayarak öğrenmedim mi?

Cemil Bey, <<Doğru kararlar alacağına inanıyorum. Aşkın gücü bütün sorunları çözebilecek kadar yücedir. Yeter ki yanılma,>> diyor. Bu güzel insanın her zamanki bilgeliğinden yansıyan bu sözlerin gizemli anlamını çok iyi biliyorum.

İznini isteyip kalkıyorum. Elini öpüyorum. <<Beni merakta bırakma,>> diyor.

Akşam

Evdeyim.

Çantamı hazırlıyorum. Yayınevinden aldığım dizgiler, biraz giyecek, sevgilinin fotoğrafları, mektupları.

Sevgi'nin toprağını havalandırıyorum. Anneme ona çok iyi bakmasını rica ediyorum. Dönüşümde, içime sığmayan aşkın simgesi olarak benimsediğim bu çiçeği solgun görmek istemiyorum.

Işıltı'yı elime alıp seviyorum. Kocaman kız oldu artık. Gittikçe uslanıyor. Anne olduğu zaman kim bilir ne nazlar yapacak bana. Severken elimi ısırır gibi yapıp şakalaşıyor benimle.

Annemin elini öpüp evden çıkıyorum. Yanaklarımdan öperken, <<Kendine iyi bak. Sık sık ara,>> diyor.

Otogardayım.

Biletimi alıp otobüse biniyorum. Yanımda oturan adam oldukça sessiz. Selam verip oturduğu koltuğunda çok ağır kıpırtılarla bildik yerleşme hazırlıkları yaptıktan sonra başını arkaya yaslıyor, hiç konuşmuyor.

Otobüs kalkıyor. Tekerin her tur dönüşünde ona biraz daha yaklaşıyorum. İstanbul'un son yıllarda iyice artan kaçak yapılaşmasıyla oluşan semtler karanlıkta bile çok itici görünüyor. Sorumsuz yöneticilerin İstanbul gibi dünyanın incisi sayılan bir kente yapabilecekleri en büyük kötülük bu

olabilirdi. Bu güzel kent, plansız gelişmesiyle artık ürkütücü boyutlara ulaştı. Çok yazık!

Otobüs hızla ilerliyor.

İstanbul iyice geride kaldı artık.

Canım benim! Sana, kavuşmak üzre gelmeyi ne çok isterdim. Şimdi ise, belki son kez olabilecek bir görüşmenin buruk mutluluğunu yaşayabiliyorum.

Kim bilir?

7 Mayıs /Gece

Otobüsün içerisinde loş bir ışık var. Sevgilinin beni hiçbir zaman yalnız bırakmayan, gülümsemesiyle tadabileceğim en büyük aşka götüren hayaliyle başbaşa kalmanın tam zamanıdır diye düşünüyorum.

Otobüs hızla yol alıyor. İzmit'e iyice yaklaşıyoruz. Hiç uykum yok.

Anıların defilesine dalıp gidiyorum.

Çok hüzünlü olduğu bir Sarayburnu akşamını anımsıyorum. Güzel başının omuzlarıma yaslamış, tatlı tatlı konuşuyordu. Sorun, yine aynıydı. <<Annemin üzülmesine dayanamıyorum,>> demişti. <<Babamın davranışlarının bedelini ödüyoruz,>> derken, yüzüme korkuyla bakıyordu. <<Bir gün bizi aşan gelişmeler olur da koparsak, seninle Allah'ın vaat ettiği bir zamanda, kimselerin bilmediği bir yerde buluşacağız. Kim önce giderse oraya, yılmadan beklesin. Söz mü?>> diye sormuştum. O gün ilk kez gülümsemiş, <<Söz birtanem. Söz sana. Asla vazgeçmeyeceğiz,>> demişti.

Aramızdaki bu en büyük sözü unutmasına olanak var mı? Öyleyse neden veda mektubu yazdı bana? Şimdi neden çağırıyor? Bu çelişkileri oluşturan gelişmeleri neden saklıyor benden? Ankara'da ona soracağım en önemli soru bu olacaktır. Vereceği yanıt, nice zamanları aşıp bugünlere taşırken hiçbir bedelini ödemekten kaçınmadığım bu aşkın yazgısını belirleyecektir.

Aşkta sevenlerin yapabilecekleri en önemli yanlış, anıları kirletmektir. O anılar ki, bir şarkının ezgileriyle gözlerimize güneşin batışındaki kızıllık

gibi çöker. Hiç beklemediğimiz zamanlarda ağır bir tokadın etkisiyle sarsılmış gibi bizi bulunduğumuz yerde binlerce kişiye çoğaltıp sonra da yapayalnız bırakır. Gözlerimizi sabit bir noktaya zıpkın gibi sapladığımızda, hayallerin ağırlığıyla bilinmez zamanlar üzre susar kalırız. Ne kadar acıtsa da, aşklar anılarıyla vardır. Ancak o zaman sonsuzluğu kavrayabilen güzellikler üretebilir.

Onunla son buluşmamızı anımsıyorum: Her zamanki bir gündü.Yine iskelede bekliyordum onu. Hiç yapmadığı bir şeyi yapmış, buluşmaya bir saat geç gelmişti. Çok durgundu. Onu çözmek için epey uğraşmıştım. Sonunda ısrarlarıma dayanamamış, <<Bir süre görüşmeyelim. Ben seni ararım. Zorlaştırma,>> diyebilmişti.

Otobüs otoyolda hızla ilerlerken geçtiğimiz köy, kasaba ve kentlerin ışıkları yüzümü aydınlatıyor; sevgiliye yaklaşmanın dayanılmaz heyecanıyla tuhaf duygular yaşıyorum.

Otobüs mola veriyor. İniyorum. Kim bilir nerelere ve ne için giden birçok insan bir arada. Molası biten otobüsler, yapılan anons üzerine doluyor ve hareket başlıyor yine.

Biraz dolaşıp dönüyorum. Zaman geçmek bilmiyor bir türlü. Çok sıkıcı bir bekleyişten sonra bizim otobüs için de anons yapılıyor. Yine hareket ediyoruz.

Gece

Bolu’dayız. Evlerin çoğunun ışığı yanmıyor. Tipik bir Anadolu kenti. İstanbul’un yirmi dört saat değişmeyen görüntülerinin en küçük bir benzerliğini göremiyorum. Bu gibi kentlerde insan ilişkileri daha içtendir sanırım.

Parmağımdaki söz yüzüğünü inceliyorum. İlk taktığımızda ne büyük sevinçler yaşamıştık. O da takıyor mu acaba? Küçücük bir altın halka bile öyle önemli mesajlar taşıyor ki.

Saatler ilerledikçe gözlerim ağırlaşıyor.

Biraz dalmışım.

Seher vakti

Ankara'nın ilk ışıklarını görebiliyorum.

Otobüs kentin girişinde durup inen ilk yolcusunu bıraktıktan sonra ilerlemeyi sürdürüyor.

Yolcular iniş için hummalı hazırlıklarını yapıp toparlanmaya çalışıyorlar.

Başkentteyiz.

Gün iyice ağardı artık. Otobüs otogara ulaşıyor. Saygılı davranışlarla iniş çabaları başlıyor.

Selam sana Ankara! İstanbul'un benden alıp emanet ettiği sevgiliyi barındıran koca kent, ben geldim işte. Geriye dönüşe ilişkin kim bilir hangi bilmecelerini sunacaksın bana? Çantamı alıp, kentin giz dolu kalabalığına karışıyorum.

Oteldeyim.

Biraz uyumak istiyorum. Ellerimi açıp Allah'a yakarıyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

Ben.

Ve sevgili.

Ve umut.

8 Mayıs /Gece

Yolculuğun verdiği yorgunlukla uyanıyorum. İçimde giyinip dışarı çıkma isteği beliriyor. Lavaboda anaya yansıyan yüzüme bakıyorum. Binlerce yaşımdayım sanki.

Kızılay'dayım.

Ankara, bu saatlerde İstanbul'la karşılaştırılamayacak kadar sakin. Tek tük otomobiller görüyorum. Kaldırımlarda ağır adımlarla yürüyen insanlar.

Ankara'ya daha önce üç kez gelmiştim. Kentin o zamanlar öğrendiğim ilginç bir özelliğini anımsıyorum. Bütün yollar Kızılay ya da Ulus semtine

çıkıyor.

Açık lokanta bulmak sanırım zor olacak.

Bir polis memurundan bilgi alıp söylediği yeri aramaya koyuluyorum.

Bütün büyük kentlerin hiç uyumayan semtleri mutlaka vardır. Burası da böyle bir semt. Gecenin ilerlemiş saatlerine karşın cıvıl cıvıl insanlar, konuşma ve gülme sesleri arasında bir şeyler atıştırıyorlar.

Boş bir masa bulup oturuyorum.

Sabah

Saatlerdir dışarıdayım. Ankara yavaş yavaş yeni bir güne uyanırken İstanbul’u düşünüyorum. Bu kentte kaç zaman günün ışımasını her anını yaşayarak izlemiştim. Her yeni gün, içimde sakladığım umudun yenilmesiyle sonuçlanmıştı. Ankara’ya da aynı umudu getirdim. Sevgiliyle yapacağım görüşmenin sonuçlarını düşünüp tuhaf bir korkuya kapılıyorum.

Telefon kulübesine doğru yöneliyorum.

İçimde müthiş bir heyecan var.

Ahizeyi kaldırıp sinyal sesini dinliyorum. Heyecanım giderek artıyor. Numarayı tuşluyorum. Telefon açılıyor.

Küçük bir kız çıkıyor. Sanırım teyzesinin kızı. Kendimi tanıtıp onu soruyorum. Evde olmadığını, birazdan gelebileceğini söylüyor. Teşekkür edip kapatıyorum. Bir süre sonra yine arayacağım.

Trafiğin devingenliği giderek artıyor. Ankara’nın trafiği İstanbul’un trafiğiyle karşılaştırılamayacak kadar düzenli. İnsanlar trafik ışıklarına çoğunlukla uyuyorlar.

Ankara’nın beni en çok etkileyen yönü, resmi yapısı oluyor. Sanırım bütün dünya başkentlerinde değişen oranlarda olsa da bu yapı vardır.

Yahya Kemal, <<Ankara’nın İstanbul’a dönüşünü severim,>> demişti. Bu tür fanatik yaklaşımları çok yanlış buluyorum. Önemli olan insanın yaşamak istediği yerde olması değil midir? Yaşam kültüründe heyecan

öğesine önem verenler için İstanbul vazgeçilmezdir. Ankara ise, sakinliğin, disiplinin egemen olduğu bir kenttir.

Yeniden telefon kulübesine giriyorum.

Yine heyecan.

Numarayı tuşluyorum. Aynı çocuk açıyor. Onu soruyorum. <<Biraz bekler misiniz?>> diyor.

Ve telefonda, kadife sesiyle sevdiğim.

Kavgam, sevincim, hüznüm, yaşamdaki en büyük kazancım, en büyük yenilgim, çiçek yüzlü sevdiğim. <<Merhaba>> diyorum. Selamıma, <<Merhaba. Hoş geldin,>> diyerek yanıt veriyor.

Ankara'da olduğumu öğrenmiş demek ki. Sanırım Birsen iletti.

Hatırını soruyorum. Teşekkür edip aynı soruyu bana yöneltiyor. Konuşurken sık sık çok özlediğim gülümsemesiyle içimde ışıl ışıl umutlar yeşertiyor. Biraz kendini toparladığını söylüyor. Bugün evden çıkamayacağını, yarın görüşebileceğimizi belirtiyor.

Bir süre konuşuyoruz. <<Seni seviyorum,>> diyorum. Gülümsüyor. Ve susuyor. Aynı sözleri ondan duymak için can attığımı biliyor oysa. Bütün bedenim buz kesiliyor sanki.

Sevgili, tanırsın beni: Seni sevmekten her zaman onur duydum. Öyleyse sen söyle şimdi; seni bu kadar özleyen gözlerim pelte pelte olmuşsa, sana seni ve kendimi anlatmak üzre romanlar dolusu konuşmak için bir sözünü beklerken, susmak sana yakışır mıydı?

Buluşacağımız yeri ve saatini söylüyor. Bulunduğum yerde darmadağın olduğumu bilmesine karşın yüzümü güldürmek için tek söz söylemiyor. <<Hoşça kal,>> diyerek kapatıyorum.

Annemi arıyorum. İyi olduğumu söylüyorum. Fazla konuşmuyoruz. Telefon kulübesi dışında bekleyenlerin olduğunu belirtip kapatıyorum.

Akşam

Oteldeyim.

Zaman beynime işliyor.

Yarınki buluşmada yaşam ananın önümüze getirdiği denklemler büyük ölçüde çözülecektir.

Birsen'in umut veren sözlerini anımsıyorum.

Çok hüzünlüyüm.

9 Mayıs /Sabah

Gecenin içimde biriktirdiği çelişik duygularla uyanıyorum.

Bugün onunla görüşeceğimizi anımsıyorum.

İçimdeki korku, heyecanımı tanımsız boyutlarda yeniden biçimlendiriyor sanki.

Kızılay'dayım.

Onunla buluşmamıza epey vakit var. Kentin kalabalığından çıkıp ara sokaklara dalıyorum. Ankara'nın birçok yeri yeni yapılaşma içerisinde.

Bir inşaata bakıyorum. İnsanlar, ekmek paralarını çıkarabilmek için sürekli çalışıyorlar. Yaşamın kendine özgü dengesinin kaçınılmaz sonucudur bu.

Aynı sokaklardan geri dönüp görüşme yerimize doğru ilerlerken, biraz önce yanından geçtiğim inşaata bakıyorum. Bir işçi, arkadaşlarından ayrı oturmuş, yaktığı sigarasının dumanını üflerken, yalnızca kendisinin bilebileceği hayallerine dalmış belli ki.

Buluşmamıza çok az zaman kaldı. Adımlarımı sıklaştırıp ilerleyerek bekleyeceğim yere ulaşıyorum.

Bütün bedenimin titrediğini duyumsayabiliyorum. 105 gündür yüzünü yangınlarda özlediğim sevgili gelecek.

Gözlerimi kamaştıran nice dolunaylarda yaşanmazlıklar yaşayarak geldiğim bugün, onun söyleyeceği her söz çok önemli olacak. Bunları düşündükçe, heyecanım dayanma sınırlarını patlatarak yükseliyor.

Gözlerim, kaldırımdan geçen kalabalığı tarayarak onu arıyor. Zamanın vuruşlarını giderek daha çok işitiyorum.

Buluşma zamanı biraz geçiyor. Heyecanıma karışan hüznün de etkisiyle bunalıyorum.

Sık sık saatime bakıyorum.

Ve geliyor.

Bir sözü üzerine gözümü kırpmadan yaşamın bütün zorluklarını hiçe sayıp, uğruna nice kavgalara girmeye hazır olduğum, dünyaya binlerce kez gelsem, hiç şaşmadan her defasında mutluluğuna canımı adayacağım, <<seni seviyorum>> demelerine doyamadığım, güzeller güzeli sevdiğim geliyor.

Her zamanki gibi çok şık giyinmiş.

Omuzlarına dökülen siyah saçları, kanıma işleyen bakışları, gülümsemesiyle içime en güzel besteleri nota nota işleyen, dudaklarından hiç eksilmeyen gizemiyle o geliyor.

Yanıma iyice yaklaştıktan sonra beni fark ediyor. <<Nasılsın?>> derken elini uzatıyor.

Eğilip yanaklarından öpüyorum. Bütün Ankara kaskatı kesilmiş, duruyor sanki. Trafik duruyor, kaldırımlarda daha birkaç saniye önce telaşlı adımlarla yürüyen insanlar duruyor.

Belki bütün dünya duruyor.

Biz, sımsıkı sarılıyoruz.

Hafif bir makyaj yapmış, bir denizkızı kadar güzel.

Ellerimiz belki topluma inat, sıkıca kenetlenmiş olarak yürüyoruz. <<Nereye gidiyoruz?>> diye soruyor. Karşılıklı gülümsüyoruz.

Taksiye binip Ankara'nın en yüksek tepelerinden biri olan Çankaya'ya çıkıyoruz. Eski nazlarını yaparak, bebek edasıyla, <<Acıktım!>> diyor. Onun bu içten davranışları, yitip giden canımı yeniden bedenime getirmek

için fazlasıyla yeterli oluyor. Takside omzuma yaslanıyor, bütün hücrelerimin şifresini aynı anda çözen cilvesiyle sık sık yüzüme bakıyor.

Aylardan beri ilk kez mutlu oluyorum.

Yemek yiyoruz.

Biraz zayıflamış. Tombiş yanaklarındaki allık, yerini dalgalı gül kurusu renge bırakmış. Çok acı çektiğini anlamak zor olmuyor.

Sürekli yüzüme bakıyor, bazan dalıp gidiyor, ama sıklıkla gülümseyerek konuşuyor: <<Daha önce söylediklerim için lütfen incinme,>> diyor. Yemekten sonra her şeyi konuşabileceğimizi söylüyor. İçimdeki mutluluk, apansız buruklaşıp korkuya dönüşüyor.

Gözlerim, parmağındaki söz yüzüğüne takılıyor.

Çıkarmamış demek ki. Bu kez seviniyorum. Duygularımın her iki yönde en uç noktalara gidip gelmesi, yüzlerce yıl yaşamaya bedel etkiler yapıyor.

Yemekte ona eşlik etmekte zorlanıyorum.

Botanik Parkı’ndayız.

Çevremizdeki sevgililer, aşkın kim bilir hangi ikliminde sarmaş dolaş yürüyorlar.

Banka oturuyoruz. Elini tutuyorum. Yine omzuma yaslanıyor.<<Hiç konuşmasak olmaz mı?>> diyor. <<Bırakalım, zaman bizden korksun. Suskunluğumuz direnişimiz olsun. Aşkın büyüsü yeter bize.>>

Biz zaten hep susmadık mı sevdiğim, susmadık mı?

<<Seni seviyorum,>> diyorum. <<Ben de,>> diyor, <<ben de seni seviyorum.>>

Bu sözleri geleceğe taşımanın önemini ikimiz de biliyoruz. <<Sana şimdi umut vermeyi çok isterdim. Ama ailem bu durumdayken beni aşan zorlukları da düşünmeliyiz. Babam annemle barışmak isterse, aşkı ertelemekten başka seçeneğimiz kalmaz. Bilinmez zamanlar üzre sana ne söyleyebilirim?>> diyor.

Aşkı ertelemek olmaz ki. Çünkü, aşkın geleceği şimdiki zamandır. Bilinmez geleceğe hangi mutluluğu ısmarlayabileceğimizi anlayamıyorum. Umut verse, <<Bekle,>> dese, onu kırabilir miydim?

Kavlimiz bu muydu sevgili, bu muydu? Bizi aşan gelişmeler olur da koparsak, seninle Allah'ın vaat ettiği bir yerde buluşmayacak mıydık? Çiçek yüzlüm! Ben böyle nereye kadar?

Saatlerce konuşuyoruz. Bu anlamsız kopuşun ailesinin yaşadığı sorunlarla hiçbir ilgisinin olmadığını anlatıyorum. Biraz yumuşuyor. Dudaklarımıza kim bilir kaçıncı kez direnişimizi mühürleyip, yeni bir umuda gülümsüyoruz.

Yaşam, böyle özetlenemez miydi?

<<Seni çok seviyorum,>> diyor.

Canım sevdiğim!

Bu sözlerini ne çok özlediğimi nasıl anlatabilirim ki? <<Canım sana feda olsun,>> diyerek yanıt veriyorum.

Sımsıkı sarılıyoruz. Parktan çıkıyoruz.

Cemil Bey'i soruyor. <<Onu arayalım mı?>> diyorum. <<Ne güzel olur. Hadi arayalım. Çok özledim,>> diyor.

Cemil Bey'in telefonu çok geç açılıyor. Sesinden rahatsız olduğunu anlıyorum. <<Önemli bir şey değil,>> diyor. Sakladığı açıkça belli oluyor. Çok üzülüyorum.

Bu durumda bile onu soruyor. Yanımda olduğunu belirtiyorum. <<Ne durumdasın?>> diye sorarken, öğrencisini denetleyen öğretmen bilgeliğiyle kaygılanıyor. Kötü bir durum olmadığını söylüyorum. Onunla konuşmak istiyor.

Sevgili, Cemil Bey'e duyduğu hiç azalmayan saygısıyla konuşuyor. Sık sık onaylayan sözlerle onun kaygılarını gideriyor. Konuşmalarının sonunda, Cemil Bey, yine benimle görüşmek istiyor: <<Sana söylemiştim. Gördün mü, boşuna üzülmüşsün,>> diyor.

Cemil Bey'i daha çok yormak istemediğimden, yine arayacağımı söyleyip kapatıyorum.

Yürüyoruz.

<<Biraz geciktim,>> diyor. Avuçlarına, elimde sımsıkı tuttuğum kolyeyi bırakıyorum. Gülümsüyor. Teyzesinin evi Ankara'nın gecekondu bölgesinde olduğu için, otobüsle gitmek zorunda olduğunu, taksiye binmek istemediğini söylüyor. Ayrılırken elini sallıyor. Toplumun anlamsız değer yargılarına bir kez daha içerliyorum.

Akşam

Mutluyum.

10 Mayıs /Sabah

İçimdeki sevinci selamlıyorum.

Dışarı çıkıp bir pastanede börek ve çayla kahvaltı yapıyorum.

Yine dışarıdayım. Otobüse binip Ankara'nın uzak semtlerini dolaşmak isteği beliriyor.

Sıra sıra gecekondular. Büyük kentlerin en büyük sorunlarından biri budur sanırım. Ankara'nın gecekonduları, İstanbul'un gecekondularından oldukça farklı. Burada çoğunlukla bahçeli evler görüyorum. Ağaçlar, bakımsız bahçe duvarlarıyla zıt bir görüntü veriyor. Duvarın üstünde güneşe karşı yalanan tekir bir kediyi görünce Işıltı'yı anımsıyorum.

Sokaklarda küçük dünyalarına dalıp koşuşturan çocuklar, kendilerince oyunlar tutturmuşlar.

Otobüsten iniyorum.

Küçük bir kız çocuğu bana sesleniyor. Dönüp bakınca ürkek bir ceylan gibi koşarak uzaklaşıyor. Gülümsüyorum.

Yeniden Kızılay'a dönüyorum.

Annemi arıyorum. Kaygılanacak durum olmadığını bildiriyorum. Seviniyor. Sevgi'nin suyunu verdiğini söylüyor. Işıltı yokluğumu anlamış.

Otele dönüyorum.

Sevgili. Yine sevgili. Bütün gece.

11 Mayıs /Sabah

Günün ilk ışıklarıyla uyanıyorum. İçimde tuhaf bir sıkıntı var.

Bugün onu arayacağımı anımsıyorum. Yüzüme ayrılık kararında direndiğini söyleyemedi. Yapamayacağını biliyordum; ama umut da vermedi. Onunla bir kez daha her şeyi konuşmanın çok gerekli olduğunu düşünüyorum.

Kendisini üzen, yanılgılara düşmesine neden olan gelişmeleri tümüyle anlatmadığını sanıyorum.

Cemil Bey nasıl oldu acaba? Bu yüce dostu bugün aramalıyım.

Kızılay'dayım.

Sevgiliyi aramak için çok erken.

Biraz dolaşmak istiyorum.

Zafer Çarşısı'na uğruyorum. Ankara'nın en ünlü kitap çarşısıdır burası. Birçok kitapçı, vitrinlerinde özenle sergiledikleri kitaplarıyla alıcı bekliyorlar. Tek tük insanlar görüyorum.

Ülkemde okuma alışkanlığının olmaması çok üzücü. Ezbere bilgilerle yaşama ilişkin doğrulara ulaşmaya olanak yok ki. Yıllardır uygulanan yanlış eğitim ve kültür politikalarının etkisi kaçınılmaz olarak böyle olacaktı zaten. <<İyi>>, onu hak edenindir. Bilenle bilmeyen bir olamayacağına göre, sonucu tartışmak da çok anlamsız geliyor bana.

Öğle

Ayak üstü bir şeyler atıştırıyorum.

Beslenme kültürümüz de değişti iyice. Lahmacun ve hamburger, güzelim Türk mutfağını lüks lokantaların menülerinde bıraktı.

Sevgiliyi arayacağımı anımsıyorum. Numarayı tuşluyorum.

Telefona o çıkıyor: <<Bugün nasılsın?>> derken, ses renginden kaygılı olduğunu anlayabiliyorum. İçimdeki yaşama gücünün onun vereceği umuda bağlı olduğunu bilmesi, ona suçlulukla karışık duygular yaşatıyor. Aşkı koşullu yaşayamayacağımızı kavrayabiliyor. Yarın buluşmak için söz veriyor. Fazla konuşamayacağını söylüyor.

Kapatırken, <<Kendine iyi bak. Üzülme,>> diyor.

Görüşmemizin çok kısa sürmesi canımı sıkıyor.

Mutlu olmayı öyle çok özledim ki.

Cemil Bey’i arıyorum.

Telefon bir türlü açılmıyor.

Cemil Bey, Nadire Hanım’ın kabrini ziyarete gitmenin dışında dışarı hiç çıkmadığına göre, ne gibi sorun var, bilemiyorum. Son görüşmemizde ne kadar saklasa da rahatsız olduğunu anlamıştım.

Kaygılanıyorum.

Akşam

Cemil Bey’i arıyorum.

Telefon yine açılmıyor. Kaygım korkuya dönüşüyor.

Gazete alıp otele dönüyorum.

Dizgiler üzerine çalışıyorum.

12 Mayıs /Sabah

Bedenimdeki kırgınlıkla uyanıyorum.

Gece biraz üşüdüm sanırım.

Kızılay’dayım.

Buluşma saatimize epey zaman olduğu için biraz dolaşmak istiyorum.

Kaldırımda yürürken, birden Cemil Bey’i arayacağımı anımsıyorum.

Telefon kulübesine girerken korkum giderek büyüyor.

Yine aynı sonuç. Mutlaka çok önemli bir sorun var.

Annemi arıyorum. Hatırımı soruyor. Cemil Bey’i iki gündür aradığımı, telefonunun yanıt vermediğini söylüyorum. Kaygılanıyor. Evine gidip bakabileceğini belirtiyor. Bir süre konuşuyoruz: <<Kendine iyi bak. Oralarda harap olma,>> diyor. Anne yüreğinden taşan bu sevgi gözlerimi yaşartıyor.

Sevgiliyle buluşma saatimiz geliyor.

Aynı yerde beklemeye koyuluyorum. Yine çok heyecanlıyım. Yanıma bir adam gelip, beklemeye başlıyor. Bir ara bana dikkatlice baktığını fark ediyorum.

Gözüm sık sık saatime gidiyor. Gecikmesinden korkmuyorum. Gelsin yeter ki güzeller güzeli sevdiğim. Kendini getirsin bana, beni getirsin. İçimdeki küçücük bir umut kırıntısıyla bile onu ömrümün sonuna kadar beklemeye yemin etmedim mi? Gelsin yeter ki sevdiğim, beni aynı kimlikle bulacağını bilsin. Gelsin.

Genç bir kadın, elinden tuttuğu çocuğu biraz da çekiştirerek geliyor. Az önce göz göze geldiğim adamla konuşmaya başlıyor. Adam, çocuğu eğilip öpüyor. Çocuk oldukça neşeli. Bir ara, <<Baba!>> dediğini duyuyorum. Kadın bir süre kaldıktan sonra tek başına hızlı adımlarla uzaklaşıp gidiyor.

Kim bilir kaçıncı örneği yaşanan bir aile dramına tanık olduğumu düşünüp hüzünleniyorum.

Evliliğin aşkın yoğunluğunu azalttığı söylenir.Zamanla, alışkanlığın ve sevginin aşkın yerini alacağı ileri sürülür. Bu tezi doğru bulmuyorum. Sevenler, yaşanmamış heyecanlar ve sürprizlerle aşkı yeniden üretemiyorlarsa, gerektiğinde yapay özlemler yaratıp aşkı besleyemiyorlarsa, sonucun böyle olmasına şaşırmamak gerekir. Toplumdan gerektiğinde zorla kopartılacak mutlulukların aşkı nasıl olumlu etkileyeceğini kim göz ardı edebilir ki?

Evlilik yıldönümleri, yaş günleri bile daha ilk yıllarda unutulabiliyorsa, sorunun insanların kendi kültürlerinde olduğu bilinmelidir.

Sevgili! Yaşamın bu güzelliklerine yenilerini ekleyerek çoğaltıp yaşamak istiyorum. Seninle yaşamak istiyorum. Seni yaşamak istiyorum. Aşkı ve sonsuzluğu.

Ve... Sevmelere doyamadığım, sevmelerine doyamadığım sevdiğim geliyor. Bir kez daha.

Beni görünce yine gülümsüyor. Yanaklarından öpüyorum. <<Beklettim mi?>> diye soruyor. <<Az daha gidiyordum. Bir daha olmasın, anlaştık mı?>> diyorum. <<Yalan söylemeyi hiç beceremedin,>> derken, omzuma hafif bir yumruk atıp gülümsüyor.

Terlemiş avuçlarını sıkıca tutuyorum.

Yürüyoruz.

Yanımızdan geçenlere, sarmaş dolaş sevgililere bakışlar uçuruyoruz. Canım benim! Seni dünyalara değişmem, sen de biliyorsun.

Anlamak gerekmez mi?

Her dala kendi gülü.

Pastanede oturuyoruz.

Bakışlarındaki beni çocuk gibi sevindiren anlamları çözmekte hiç zorlanmıyorum. <<Göreceksin. İkimiz de boşuna kaygılanıyoruz. Bir umut ver bana, nasıl güçlü olduğumuzu yaşayarak öğreneceğiz. Hadi bebeğim,>> diyorum. <<Senden başkasını sevemem. Ben yalnızca biraz bekleyelim diyorum. Babam yaptığı yanlışların farkına varıyor artık. Annem bir kez daha denemek isteyebilir. Bizim ilişkimize tepki duyduğunu biliyorsun. Bu durumda elimden gelen tek şey sana bunları söylemek oluyor. Nasıl kahırlar yaşadığını anlamadığımı mı sanıyorsun? Ama inanmanı istiyorum ki, ben daha kötü durumdayım. Seni istemeden üzmenin bedeli öyle ağır ki,>> diyor.

Müthiş ikilemler içerisinde yine kendime kalıyorum. Bir yanda canım sevdiğimin ailesinin huzuru, diğer yanda artık kaldıramayacağım boyutlara ulaşan özlemim. <<Vazgeçmeyeceğiz değil mi?>> diye soruyorum.

<<Beklemekten başka seçeneğimiz yok. Biraz sabır sevgilim. Lütfen!>> diyor.

Çiçeğim, sana bütün ömrümü adamaya hazır olduğumu zaten biliyorsun. İstediğin buysa, kabulümdür. Bu bekleyişte yokluğun bütün varlığımı sona erdirmeden geleceksen bir gün, kabulümdür.

Gülümsediğimi gördükçe içindeki kaygılar azalıyor. Kendime çoğalıyorum. Yani sevgiliye. Umuda ve aşka. <<Biraz dışarıda dolaşalım mı?>> diyor.

Çıkıyoruz.

Cemil Bey'i anımsıyorum. İçim acıyor. Durumu ona da iletiyorum. <<Hadi onu arayalım,>> diyor.

Telefon kulübesi buluyoruz. Numarayı tuşlarken korkum iyice artıyor.

Telefon açılmıyor. Ne oldu acaba?

Annemi arıyorum.

Telefon uzun süre çalmasına karşın açılmıyor. Belki Cemil Bey'e bakmaya gitmiştir.

Hüzünleniyorum.

Sevgili, moralimi yükseltmek için çırpınıyor. Koluma giriyor, <<Seni sevmek ne güzel, biliyor musun?>> diyor, saçımı çekiştiriyor, yürürken, <<Beyefendi, tanışıyor muyuz? Sizi tavlamama izin verir misiniz? Yoksa sevdiğiniz mi var? Ah ben ne şanssız bir kızım. Düşlerimdeki sevgiliyi buluyorum, ama o başkasını seviyor,>> diyerek çok özlediğim cilvelerini yapıyor.

Benim tatlı çılgınım, senden başkasını nasıl sevebilirim ki?

Botanik Parkı'ndayız.

Sürekli gülümsüyor. Omzuma yaslanıyor. <<İstanbul'u çok özledim. Sarayburnu'ndaki parka yine gidiyor musun? Ah şimdi orada olsak. Beyaz gemilere baksak. Martıların çığlıklarını dinlesek. Ama en çok buluştuğumuz iskeleyi özlüyorum.>> diyor.

Sımsıkı sarılıyorum.

Parkta uzun süre oturuyoruz. Biraz kendime geliyorum. Annemi aramak için kalkıyoruz.

Cemil Bey’e uğrayamadığını söylüyor. Sevgiliyle konuşmak istiyor. Canım benim! Annemle konuşurken çekiniyor nedense.

Cemil Bey’i arıyorum. Yine aynı sonuç. Yok.

Sevgiliye İstanbul’a dönmek istediğimi söylüyorum. <<İyi olur. Ben de korkmaya başladım. Beni habersiz bırakma olur mu?>> diyor.

Otobüs durağına kadar yürüyoruz. Beklediği otobüs geliyor. Binerken elini sallıyor. Kentin kalabalığında yitip gidiyor.

Çiçek yüzlüm, seni çok özleyeceğim.

Oteldeyim.

Çantamı hazırlıyorum.

Korku.

Yalnızca korku.

Akşam

Otogardayım.

Biletimi alıp otobüse biniyorum. Boğulacak kadar hüzünlüyüm. Yanımda oturan adam oldukça konuşkan. Sürekli bir şeyler soruyor. Özür dileyerek, sıkıntılı olduğumu, fazla konuşamayacağımı söylüyorum.

Otobüs hareket ediyor.

Ankara’ya gelirken, tekerin her tur dönüşünde sevgiliye biraz daha yaklaşmıştım. Şimdi ise tam tersi oluyor.

Cemil Bey için kaygılanıyorum.

Rahatsızlığı artıp da hastaneye mi kaldırdılar acaba? Onu sorabileceğim kimsenin olmaması ne kötü.

Bedenim hiç bu kadar ağırlaşmamıştı.

Taşıdığım sevgilerin ağırlığıdır bu.

Bir yanda canımı adadığım sevgili, bir yanda dostluğunu gerçek anlamıyla yaşadığım Cemil Bey ve hüznümle kahrolan annem.

Sevgilinin aşkın geleceğini olayların akışına, ailesiyle ilişkilerinin sonucuna bırakması kararı bilinmez zamanlar üzre beklemeyi öngörüyor. Belki birkaç gün sonra çıkıp gelecek bütün güzelliğiyle, belki de... Bunu düşünmek bile istemiyorum aslında. Ailesindeki kopuş sürerse, durumun şimdiki gibi olacağını sanıyorum. En azından uzun süre hiçbir gelişme beklemiyorum. Babasının barışma önerisi olumlu karşılanırsa, sevgilinin geçmişte yaşadığı bunalımları belki daha zor koşullarda yaşayacağına ise kuşkum yok. Onun ince ruhundan yansıyan insan güzelliği kabalığı asla kaldıramaz.

Zaman olanca umursamazlığıyla akıp gidiyor. Hüznüm yüksek dağlardan yuvarlanan kar topu gibi kendini büyüterek artıyor.

13 Mayıs /Sabah

İstanbul'dayım.

Yolda dalıp gitmişim.

Taksiye binip eve geliyorum. Annem beni görünce çok seviniyor. Elini öpüyorum. Bütün sevgisiyle <<Hoş geldin,>> diyor.

Cemil Bey'i soruyorum. Susuyor. Çok kaygılanıyorum. Kahvaltı hazırlamak istiyor, hemen çıkacağımı söylüyorum.

Cihangir'deyim.

Merdivenleri soluk soluğa tırmanarak Cemil Bey'in evine ulaşıyorum. Zile basıyorum. Kapı açılmıyor.

Bir kez daha deniyorum. Hiçbir ses yok.

Yan komşusunun ziline basıyorum. Kapıyı küçük bir çocuk açıyor. Cemil Bey'i soruyorum. Heyecanım ulaşabileceği en üst düzeye ulaşıyor. O sırada annesi olduğunu sandığım bir kadın geliyor. Aynı soruyu ona da

yöneltiyorum. Kadın, yanıt vermeden önce yüzüme kısa bir süre baktıktan sonra, <<Cemil Bey’i yitirdik,>> diyor.

Felaket, bütün etkileriyle içime yayılıyor. Duvara yaslanıyorum. Gözlerim kararırken, duvara tutunarak çömelebiliyorum.

Az önce kapıyı açan çocuğun uzattığı su dolu bardağı algılayabiliyorum. Usulca kalkıyorum.

Dışarıdayım.

Taksiye biniyorum. Biraz ilerledikten sonra durdurup, ziyaretine gittiğimde asla unutmadığım çiçeğimi almak için iniyorum.

Zincirlikuyu Mezarlığı’ndayım.

Koşar adımlarla ilerliyorum. Mezarını buluyorum.

Öğretmenim, ustam, canım dostum!

Sevdiğimi kazanmaya çalışırken sizi yitirdim.

Kaç zaman aşkın büyüsüyle sevgili üzre konuştuğumuz, bana insan olmanın onurunu tattıran, aşkın gücünü öğreten güzel insan, Nadire Hanım’la kavuştunuz sonunda; ama ben, bu hoyrat dünyada nasıl var olacağımı bilmiyorum ki.

Mezarın başında saatlerce kalıyorum. Anlama ve düşünme yeteneğim en ağır prangalara vurulmuş sanki.

Dua ediyorum. Doğrulup, ağır adımlarla ilerleyerek uzaklaşıyorum.

Evdeyim.

Odama çekiliyorum. Gittikçe bunalıyorum.

Akşam

Sevgilinin haber beklediğini anımsıyorum.

Böyle bir haberi ona iletmek çok zor.

Numarayı tuşluyorum. Annesi açıyor. Hatırını soruyorum. Teşekkür ediyor. Onunla görüşmek istediğimi söylüyorum.

Hüznün, heyecanı bozguna uğrattığı zamanlardayım. Hiç olmadığım kadar sakinim. Belki de bu yüzden, hemen kaygılanıyor: <<Lütfen saklama. Ne oldu?>> diye soruyor. Kısık bir sesle, <<Cemil Bey'i yitirdik,>> diyebiliyorum. Durgunlaşıyor. Konuşamıyor.<<Senin sevgine çok muhtacım. En kısa zamanda seni görmek istiyorum,>> diyorum. <<Aynı durumdayım. Yine gel,>> diyerek yanıt veriyor.

Annesinin bir süre sonra İstanbul'a döneceğini iletiyor. Sanırım ailesindeki sorunlar bir ölçüde çözüme ulaşıyor.

<<Sana bir sır vereceğim. Bakalım bilecek misin?>> diyerek hafifçe gülümsüyor: <<Seni çok seviyorum. Aman kimsecikler duymasın,>> diyor. Bu, hüzünlü olduğumu anladığında biraz olsun gülümsetebilmek için her zamanki çırpınmalarının yansıması olan sözler, içimi çiçek bahçesi gibi süslüyor. Cemil Bey'e ne kadar üzüldüğünü biliyorum. Yine de kendi hüznünü saklamaya çalışıyor, ana şefkatiyle sarılıyor bana.

Onunla Cemil Bey'e uğradığımız ilk günü anımsıyorum. İskelede buluştuğumuzda, <<Çok heyecanlıyım,>> demişti. Çiçek ve pasta götürmüştük. Cemil Bey'in elini öptüğümüzde, o da sarılıp bizi öpmüş, <<Kızım çok tatlı. Onu üzmek yasak, ona göre. Gerçi sen üzmezsin ya, ben yine de söyleyeyim, içimde kalmasın,>> demiş, çok hoş sözlerle içimizi ısıtmıştı. Sevgili, çay demlemişti. Cemil Bey'in her sözüyle aşkın bilinmedik uygarlığını yaşamış, anılarda yitip gitmiştik.

Sevgili, büyülenmiş gibiydi. Sık sık dalıp gidiyor, yüzünü okşayınca kendine gelip gülümsüyordu.

Cemil Bey'den izin isteyip kalktığımızda daha çok bütünleşmiştik.

Canım sevdiğim, <<Beni her gün ara olur mu?>> diyor. Ey, benim sevdasına Kerem gibi yandığım! Çiçek yüzünü görmediğim günlerde gözlerimdeki ışıktan utandığım sevgili! İste yeter ki; kahır zindanlarından bütün varlığımla yönelip, ulaşırım yine sana. Sonsuza kadar.

<<Kendini toparlamaya çalışmalısın. Senden her gün telefon beklediğimi unutma,>> diyor. Ah sevgili! Telefonu kapatırken, <<Seni çok

seviyorum,>> diyor, yine. <<Canım sana feda olsun,>> diyerek yanıt veriyorum.

Kendime kalıyorum.

Sevgiliye.

Ve aşka.

14 Mayıs /Sabah

Cemil Bey'in acısıyla uyanıyorum.

Yataktan kalkarken ağlamaklı oluyorum.

Dışarı çıkıp, her zamanki alışverişimi yapıyorum. Marketin sahibi Ahmet Bey, bütün içtenliğiyle, <<Seni iyi görmedim, yardımcı olabileceğim bir konuysa çekinme,>> diyor. İlgisine teşekkür ettiğimi söylüyorum.

Evdeyim.

Teypten 35. Senfoni'nin ezgileri yayılıyor. Cemil Bey'in bu kaseti verdiği günü anımsayıp iyice hüzünleniyorum.

Kahvaltı yapmıyorum. Odama çekiliyorum.

Sevgi'nin çiçeğine bakıyorum. Yeni bir tomurcuğunu fark ediyorum. Toprağını havalandırıyorum. Işıltı yine odamda, sanki biliyormuş gibi oldukça durgun.

Cağaloğlu'ndayım.

Birsen'e uğruyorum. Kapıyı açıp gülümsüyor. Yanaklarından öpüyorum. Yüzümdeki hüznün nedenini soruyor. Kısaca anlatıyorum. Üzülüyor. Sevgiliyi soruyor. Gelişmeleri bildiğine kuşkum yok. <<Buna ikiniz de razı olmalısınız,>> diyor. Haklı aslında. Nice sevdalı böyle bir sonuç için kim bilir hangi bedeli ödemeye razı değil midir?

Aşkta asıl olan karşılıklı duygulardır. Ama insan ilke olarak karşılıksız sevmeye de razı olmalıdır. Buna razı olduktan sonra aşkına karşılık görürse, bu, yaşamın kendisine en büyük armağanı olacaktır.

Aşk, karanlıktaki sevgiliye elimizi yakan gülü uzatıp, onun dudaklarına götürmesini beklemeye benzer. Sevgili, delirmenin sınırında korkuyla beklenen böyle bir sonucu esirgemezse, uzun bir yürüyüş başlamıştır artık.

Ya tersi yaşanırsa? İşte o zaman kendimizle kalmaktan başka hangi seçeneğimiz olur ki? Yaşadığımız her an, gizli bir umutla sevgiliye yöneleceğimizi yaşam birçok kez kanıtlanmıştır. Gecenin en olmaz yerinde bölünen uykular, bir söz üzre kahrın ve sevincin en uç noktalarında gidip gelmeye, incinmeye hazır olan gönüller, sevgili yolunu hiç bıkmadan bekleyen gözler, gökyüzüne açılan avuçlar.

Seven, aşka ilişkin payına düşen her bedeli mutlaka ödemelidir. Sevgili yine de gelmiyorsa, gelmeyecekse, zaman, sevgiliye sunduğumuz aşkı bize geri verecektir. Çünkü sevgili, aşkı aynı güzelliğiyle bize yansıttığı oranda aşkın kendisidir. Böyle olmuyorsa, aşk sevgiliyi aşan bir değer olmuştur artık.

Akşam

Evdeyim.

Cemil Bey'in hayaliyle sık sık dalıp gidiyorum. Çok hüzünlüyüm.

15 Mayıs /Sabah

Yaşam, kimsenin bilemediği karmaşık dengelerle kurulmuştur. Bu dengeyi oluşturan etkenlerden biri sarsılınca, bıçak sırtı denge bir anda bozuluyor.

Artık yeni bir denge kurabilmek için zamanın zorlayacağı bedelleri ödemek gerekecektir.

Cemil Bey'i çok özleyeceğim. En zor zamanlarımda hiç azalmayan ilgisiyle bana güç veriyordu. Avuç dolusu ilaçlarla kendimi yok etmeye karar verdiğimde de onun sevgisine sığınmıştım.

Akşam

Sarayburnu'ndayım.

Denizin karanlık sularına bakıyorum. Deniz fenerinin taradığı sularda bir vapur görüyorum. Ağır ağır ilerleyerek yolcularını yeni bir iskeleye taşıyor... Ve sevgilinin aynı güzellikteki hayali. Bu kez gülümsemiyor. Yasımı paylaşıyor sanki.

Eve dönüyorum.

Telefona sarılıp onu arıyorum. <<Kendini toparlayabildin mi?>> diye soruyor.

Canım sevgilim! Verdiğin umutla yaşayabildiğimi anlıyorsun artık. Bundan sonrası ayrılık olamaz. Ben bunu kaldıramam ki.

<<Ne zaman gelebilirsin?>> derken, ses rengi en sevdiğim tonunu buluyor. Annesi yarın İstanbul’a dönüyormuş. <<Ben şimdilik dönmeyeceğim. Aynı bunalımları yaşamak istemiyorum. Sen daha çok gel bana. Yalnız bırakma,>> diyor. Bir süre konuşuyoruz. İçimdeki karabasanlar biraz dağılıyor.

Çiçek yüzlüm, çağır yeter ki. Koşar gelirim sana.

Her defasında aynı sevgili!

16 Mayıs /Öğle

Cağaloğlu’ndayım.

Yayınevine uğrayıp biten bir dizgiyi teslim ediyorum. Cavit Bey, yine inceliğini gösteriyor, <<Kendini çok yorma,>> diyor, ne durumda olduğumu soruyor. İlgisine teşekkür ediyorum.

Tuncay’a uğruyorum. Beni görünce sitem ediyor: <<Hiç uğramayacaksın sandım. Sibel’le ara sıra sizi konuşuyoruz. Aynı kentte yaşayıp da bu kadar uzak düşmek beni ürkütüyor,>> diyor. Haklı olduğunu biliyorum. Sevgi yaşanmalıdır, sonuna kadar.

Tuncay, çay sunuyor. Bir iş için dışarıya çıkması gerektiğini belirtip, benim de gelmemi istiyor. Biraz açılacağımı düşünüp önerisini kabul ediyorum.

Arabasıyla İstanbul'un mantar gibi türeyen gecekondu bölgelerinden geçerek ilerliyoruz. Güzelim İstanbul'un bu kadar gözden çıkarıldığını bilmiyordum. Sıra sıra çok ilkel evler görüyorum.

Bir ara çığlık sesleriyle irkiliyorum. Yıkım ekiplerine direnen insanlar, evlerini korumanın telaşına düşmüşler.

Halkın suçu yok ki. Yaşadığı bölgede huzur bulamayan, işsiz kalan insanlar, belki umuduyla kentlere göç ediyorlar. İstanbul gibi büyük bir kentte barınmayı bile umut olarak görüyorlar.

Çığlıklar hiç kesilmiyor. Ağlayan çocuklar, içimi acıtan görüntülerle annelerine sarılıyorlar. Bir süre izledikten sonra ilerliyoruz.

İstanbul'un kurtulması çok zor görünüyor bana. Çevre bilinci bu kadar yetersiz olunca, umutlanmak en azından şimdilik anlamsızdır.

Bütün sorunların eğitimde düğümlendiğine hiç kuşkum yok.

Artık, kötüye düşmüş sevgilidir İstanbul.

17 Mayıs /Sabah

Erken saatlerde uyanıyorum.

Perdeyi açıp günün ilk ışıklarını odama çağırıyorum. İstanbul'u en çok bu saatlerde seviyorum.

Odamdayım.

Yarın yine sevgiliye gitmek istiyorum.

Bu kadar zor dönemde onun sıcaklığıyla kendimi toparlayabileceğimi adım gibi biliyorum.

Elimdeki dizgilerden birini daha bugün bitirmek istiyorum. Yarın teslim edebilirsem, Cavit Bey'e karşı daha çok utanmayacağımı düşünüyorum. İnsanların iyi niyetini istismar etmek, insan ilişkilerinde çözümsüz sorunlar çıkartıyor.

Kendine saygı duymayanın, başkasına saygı duyamayacağına inanıyorum. Aynı bağlantı sevgi için de geçerlidir. İnsan, önce kendini

sevmeyi denemelidir. Sonrası gelecektir.

Birden içimde sevgiliyi arama isteği beliriyor. Benim çiçek yüzlü sevdiğim! Çok seviniyor. Hatırımı soruyor. <<Sana bir sürprizim var,>> diyorum. Meraklanıyor, öğrenmek için cilve yapıyor. <<Sıkı dur, Ankara’ya geliyorum,>> diyorum. Çığlık atarak kutluyor beni.<<Sensiz, gittikçe yalnızım, biliyor musun? Hadi bu gece bin otobüse, yarın görüşürüz,>> diyor.

Ah sevgili! Ne çok isterdim. Ama bunu yaparsam, yarın yanına koşup gelen kişi ben olmam ki. İşime saygı duymazsam, kendime saygım kalmaz; o zaman da ben olamam.

Uzun uzun konuşuyoruz. Kendimi biraz daha toparlıyorum.

Kendimdeyim.

18 Mayıs /Akşam

Hazırlık yapıyorum. Annem, Ankara’ya gitmemi doğru bulmadığını tavırlarıyla belli ediyor. Bir süre konuşuyoruz.

Işıltı, insan gibi ilgi bekliyor.

Elime alıp seviyorum. Benimle şakalaşıyor.

Saatin epey ilerlediğini fark edip odamdan çantamı alıyorum.

Annemin elini öpüyorum. <<Kendine iyi bak. Sık sık ara,>> diyor.

Çıkıyorum.

19 Mayıs /Gece

Otogardayım.

Biletimi alıyorum.

Hareket saatine kadar dolaşıp otobüse biniyorum. Yanımda oturan adam gazetesine dalmış, hiç konuşmuyor.

Hareket ediyoruz. Zamanın her vuruşunda canım sevdiğime biraz daha yaklaştığımı biliyorum. Otobüs hızla ilerliyor.

Hiç uykum yok.

Cemil Bey'i anımsadıkça anılara dalıyorum, içim acıyor. Ziyaretine gittiğimde nasıl korkuyla bakardı yüzüme. Gecelerin biriktirdiği hüznüm, onun sözleriyle kirpiklerimden yanaklarıma süzüldükten sonra biraz rahatlardım. Gülümsediğimi gördüğünde, birden değişir, çok ince esprilerle, toplumun aldığı sevinçlerimi yeniden kazandırırdı bana.

Sevgi gibi bir uygarlık varken insanların zulmü seçmesini hiçbir zaman anlayamadım. Sevinçlerin paylaştıkça çoğaldığını, hüzünlerin paylaştıkça azaldığını anlamak gerekmez miydi?

Ankara'ya iyice yaklaştık artık.

Yine yolcuların toparlanma çabaları başlıyor. Naylon poşetlerin alışılmış hışırtılarını duyuyorum.

Ve başkentteyiz.

Selam sana Ankara. Bir kez daha. Sevdiğime geldim. Özlediğime, çiçek yüzlüme geldim. Bir gün vereceksin bu güzelliği bana, geri vereceksin biliyorum.

Çantamı alıp iniyorum. Taksiye binip daha önce kaldığım otele gidiyorum. Çantamı bıraktıktan sonra kahvaltı yapıp dönüyorum. Çok uykum var.

Bilinmezlerde yitiyorum.

20 Mayıs /Öğle

Sevgiliyi arıyorum. Telefonu teyzesinin küçük kızı açıyor. Onunla görüşmek istediğimi söylüyorum.

Canım benim!

Sesimi duyunca çok seviniyor. Hatırımı soruyor. Görüşmek istediğimi belirtiyorum. <<Seni çok özledim. Ama bugün gelemem, teyzemle nikâha gideceğiz. Beni bağışlayabilecek misin?>> diyor.

Yarın görüşmek için söz veriyor. Birtanem, seni özlemek, sana yanmak, senin için ağlamak hiç zoruma gitmez, biliyorsun. Gel yeter ki, ben kaç zaman beklemedim mi? Verdiğin umudun anlamını hangi sözlerle anlatabilirim ki?

Uzun süre konuşuyoruz.

Güzeller güzeli sevdiğim her sözüyle güç veriyor bana.

Telefonu kapatırken bu kez ben atak davranıp <<Seni seviyorum,>> diyorum. Fark ediyor, gülümsüyor. <<Canım sana feda olsun,>> demek ona düşüyor.

Oteldeyim.

Dizgiler üzerinde çalışıyorum.

Çoğunlukla Cemil Bey’i anımsayarak dalıp gidiyorum.

21 Mayıs /Öğle

Uyuyakalmışım. Gece boyunca süren çalışmanın yorgunluğunu bütün bedenimde duyumsayabiliyorum. Birden, sevgiliyle buluşacağımı anımsıyorum. İçimi dalga dalga heyecan basıyor.

Kızılay’dayım.

Oldukça kalabalık. Sevgiliyle buluşmamıza yaklaşık bir saat olduğundan biraz dolaşmak istiyorum.

İlkyazın ılık esintileri yüzümü yalıyor. Bakanlıklar’a doğru yürüyorum. Ankara’nın başkent olduktan sonra planlı gelişen semti burası. Çok güzel! Keşke böyle sürseydi diye düşünüyorum. Çağdaş bir başkentimiz olurdu. Oysa şimdi, bütün büyük kentler gibi Ankara da sağlıksız kentleşmeye teslim olmuş. Burada gördüğüm yapılaşma, yerini birkaç kilometre ilerideki Ankara’nın en eski gecekondu bölgesi olan Altındağ’la birden çok farklı bir görüntüye bırakıyor. Arabesk kültür anlayışımız, her alanda kendini fazlasıyla duyumsatıyor.

Kendi kültürünü iten ulusların asla gelişemediğini toplumbilim yeterince kanıtlamıştır. Kuşkusuz ki kültürler arası etkileşim olacaktır, olmalıdır; ama

bu etkileşim, ulusal kültürün yok olması pahasına gelişmemelidir. Özellikle dilimizin yabancı sözcüklerin boyunduruğunda kalması sonucuna varmamalıdır. Yazık ki başkentin ana cadde ve bulvarlarındaki mağazaların tabelalarında da çoğunlukla yabancı ticaret unvanları görüyorum.

Göğüslerinde İngiliz ya da Amerikan bayrağı taşıyanları asla anlayamıyorum. Bu, ilkelliktir. Üstelik, Kurtuluş Savaşı'mızın güzel insanlarına, ay yıldızlı bayrağımıza saygısızlıktır. Bayrağını taşıdıkları ülkelere gitseler, onların gözünde kaçıncı sınıf insan sayıldıklarını gördükleri zaman belki gerçeği algılayabileceklerdir.

Önemli olan Batılı olmak değil, uygar olmaktır. Atatürk'ün yöneldiği de Batı değil, uygarlıktır. Bir ulus ki tarihini bilmez, kendi değerlerine sahip çıkmaz, o ulusun yücelmeye, ilerlemeye hakkı da olmaz.

Bunu anlayamadığımız için, Batı'nın günümüzdeki çürümüşlüğü, farkında olmayarak benliğimize sinen etkileriyle güzelim aşkları fotoğraflarda, romanlarda ve şiirlerde bırakmıştır.

Yaşar Kemal'in bir yapıtında çok güzel bir söz geçiyordu: <<O iyi insanlar, o güzel atlara bindiler, gittiler.>>

Artık eski aşklar yaşanmıyorsa, sorunun bu yozlaşmada aranması gerekir. Ölçüsüz bireycilik, aşk gibi paylaşmayı temel alan bir uygarlıkla bağdaşamazdı. Çünkü aşk, özveridir. Yaşama bireyci bakan anlayışla aynı kantarda tartılamayacak kadar özel bir uygarlıktır. Seven, sevdiğine koşulsuz teslim olmalıdır. Aynı karşılığı görürse, oluşacak birliktelikle, bu teslimiyet bir anda tanımı yapılamamış özgürlüklere dönüşecek, toplumun eskimiş, anlamını ve saygınlığını yitirmiş kimi değer yargıları aşılabilecektir.

Bir gün gazetede bir haber okumuştum: Ailelerinin aşklarına karşı çıkması yüzünden bunalıma giren iki sevdalı, <<kurtuluşu>> el ele tutuşup trenin altına yatmakta bulmuşlardı. Ne büyük yanılgıdır bu. <<Seni seviyorum,>> diyenler, toplumla gerektiğinde en ileri biçimde çatışmayı

göze alamıyorlarsa, yenilgiye boyun eğmekten başka seçenekleri olmayacaktır. Toplum, onlara istedikleri sonucu asla vermeyecektir.

Sevgiliyle buluşma zamanımızın geldiğini düşünüp bekleyeceğim yere doğru yöneliyorum. İçimde hiç azalmayan heyecanımla kaldırımlardaki insanlar arasında onu arayarak yürüyorum. Her an gelebileceğini bilmek anlatılmaz etkilerde bulunuyor. Titriyorum.

Ey benim özüne, sözüne, çiçek yüzüne doyamadığım sevdiğim! Edalı yürüyüşüyle bana geliyor. Kırmızı, yer yer beyaz renklerle bezenmiş bir bluz giymiş. Diz kapaklarının biraz üzerindeki kot eteği ve her zaman çok yakışan makyajıyla bir içim su olmuş. Gül dudaklarındaki pembe ruju, yanaklarını hafifçe kızartan allığı, bakınca beni teslimiyete zorlayan gözlerinin kıyısındaki rimeliyle müthiş güzel.

Kıskançlık, her sevenin çok iyi tanıdığı duygulardan biridir. Bu duygunun ileri boyutlarda yaşanmasının, aşkta onarılmaz hasarlar açtığı bir gerçektir.

Aşkın kendine özgü denklemini kurarken bilinmeyenlere yüklenecek değerler çok iyi ayarlanmalıdır. Aksi durumda, gereksiz kırgınlıklar yaşanacaktır.

Yanıma iyice yaklaştıktan sonra gülümseyerek elini uzatıyor. Yanaklarından öpüyorum. <<Nasılsın?>> diye soruyor. <<Pardon hanfendi. Tanışıyor muyuz? Sevdiğimi bekliyorum da. Ama siz de çok güzelsiniz. Hadi kaçıp gidelim buralardan,>> diyorum. Tatlı tatlı gülümsüyor: <<Sen espri yapmadan duramaz mısın?>> diyor.

Canım benim! Yalnız senin yanında içimde yaşama sevinci oluyor, bunu bilmelisin. Seven, aynaya baktığında sevdiğini görebiliyorsa, aşk budur sevgili! Bu uygarlık, yalnızca böyle bir bütünleşmeyle kazanılabilir.

Eğilip yine yanaklarından öpüyorum. Gülümseyerek, <<Seni çok özledim,>> diyor.

Birtanem! Nice zamanları aşıp da birbirimizi yeniden bulmadık mı? Bu aşkı yaşamın içinden bütün zorlamalara karşı birlikte damıtarak

kazanmadık mı? Seni nasıl özlediğimi anlatabilmek için canım Türkçem yetersiz kalıyor. Anlamak yine de zor değil sevdiğim. Gözlerime bak, en çok gözlerime. Gördüğün sensin, yanılma sakın.

Koluma giriyor. <<Nereye gidiyoruz?>>diye sorarken gülümsüyor.

Yürüyoruz.

Ankara’nın bilmediğim caddelerinden geçiyoruz, ara sokakları aşıyoruz. <<Sen acıkmadın mı?>> diye soruyorum. Bebeğim acıkmış. Yine naz yapıyor, sürekli gülümsüyor.

Yemek yiyoruz. <<Gel!>> diyorum. <<İstanbul’a gidelim; artık özlem olmasın. Hiç olmasın.>>Bir anda durgunlaşıyor. Ortak düşümüzü benden duyması tuhaf etkiler yapıyor belli ki.

Annesinin İstanbul’a döneceğini söylemişti. Dönüşündeki gecikmenin nedenlerini öğrenmek istediğimi belirtiyorum. Biraz önceki neşesi, yerini birden hüzne bırakıyor. Kaygılanıyorum. <<Annem sık sık değiştirdiği kararlarından sonra, sonunda babamla bir kez daha deneme kararı aldı. Ama İstanbul’a beni de götürmek istiyor. Kabul edersem, geçmişte yaşadığım bunalımları yine yaşayacağımı biliyorum. Ben o evde yapamam. Olmuyor, olmaz,>>diyor.

Aşk gibi ancak özgürlüklerde gerçek kimliğini bulabilen bir güzelliğin böyle boyunduruklarda çıkış araması ne büyük haksızlıktır.

Ailesindeki gelişmelerin aşkımıza bu kadar belirgin etkilerde bulunmasının ödenmemiş bedelleri korkutuyor beni. Kendi adıma değil, sevgilinin yine yanılgılara düşmesinden korkuyorum.

<<Yenilmeyeceğiz değil mi?>>diyorum. <<Artık kopamayız; kendini ve beni aynı yangınlara atamazsın birtanem. Bunu hak etmedik biz. Hak etmedik.>>

<<Üzülme,>> diye yanıt veriyor: <<Sözümdeyim. Sen beni düşünme. Yaşıyorsam, senin içindir. Gülümsüyorsam, sanadır. O yerde, vaat edilmiş o zamanda, yalnız seninim, senin olacağım ve hep öyle kalacağım. Birsen senin nasıl kahrolduğunu anlatırdı bana. Her gece en çok kendim

olduğumda, ses verirdim sana. Soluk verirdim. Duymazdın beni. Duyamazdın. Seni böyle çıkmazlarda bıraktığım için hüznüm utanca dönüşürdü. Ellerim binlerce kez telefona gitti. Ama hep yenildim. Ne diyeceğimi bir türlü kestiremiyordum. Sana en çok sarılmam gereken zamanda ben avuntuyu başka yerlerde aradım. Bu utancı anlatamazdım.>>

Hüzünleniyorum.

Anladım sevgili, anladım. Seni bu dürüstlüğün için bu kadar sevdim işte.

Uzun süre susuyoruz. İstanbul’a dönmek istemediğini belirtiyor: <<Ama annem çok ısrar ederse, kendimi kandırmayı başarırsam, o zaman belki. Ama bu kez beni yıpratmalarına izin vermeyeceğim. Sen varsın. Sen olacaksın,>> derken, gözleri birden nemleniyor.

Ağlama sevdiğim. Sen ki benim canımsın; sen ki uğruna kaç gün kaç gece ellerime kapanıp yandığımsın, ağlama. Bizi bitiremeyecekler. Hiç kimsenin gücü yetmeyecek buna. İzin vermeyeceğiz.

Dışarı çıkıyoruz.

Elleri ellerimde, yürüyoruz. <<Hanfendi, gelirken sevdiğinizi gördüm. Benim çiçek yüzlüme söyle çiçekleri soldurmasın. Ona hüznü yasaklıyorum demişti. Artık siz bilirsiniz. Hadi bir gülücük yollayalım ona,>> diyorum.

Beni kırmıyor. Gülümsüyor. Cilveler yapıyor. <<Seni sevmekten onur duyuyorum,>> diyor.

Cemil Bey’i konuşuyoruz: <<Ne güzel bir insanı yitirdik.. Keşke bizi birlikte görseydi; kim bilir nasıl sevinirdi. İstanbul’a dönersem, ilk işim onu ziyaret etmek olacaktır. Beni götürür müsün?>> diye soruyor.

Özlemin beynimizi bütün acımasızlığıyla kuşattığında bir türlü geçmek bilmeyen zaman, birlikteyken bütün atlarını aynı anda koşturarak akşamı getiriyor. 23 Mayıs’ta yine buluşmak üzere sözleşiyoruz.

Otobüs durağına kadar el ele yürüyoruz. Otobüse binerken elini sallıyor; Ankara’nın kalabalığında gözden yitip gidiyor.

Üsküdar Vapuru’yla evine uğurladığım akşamları anımsıyorum. Gözlerimizin seçemeyeceği uzaklara ulaştığında, iskelede müthiş yalnızlıklara kalırdım. Geri dönüp eve giden ben değildim. Vapura binip karanlıklara karışıp evine giden o değildi.

Akşamlar aynı hüzünle biterdi.

Özlem. Sevgili.

Ben ve yaşamak.

22 Mayıs /Öğle

Kızılay’dayım.

Ankara’nın bu en kalabalık semtinde gördüğüm iki küçük çocuk çok etkiliyor beni. Bir üst geçitte yan yana oturmuşlar, dileniyorlar. Kim bilir hangi annenin içine yaşam boyu bıraktıkları kahırlarla duygu tacirlerinin çalıp sakat bıraktıkları çocuklar bunlar. Akşam olunca, sahipleri tarafından toplanıp, bütün gün dilenmenin karşılığı olarak yer sofrasında karınlarını doyuracaklar. Devletin gücünün bu günahsız yavruları kurtarmaya yetmediğine asla inanmam. İstemek gerekir, adım atmak gerekir. Yalnızca bu.

Çocuklar, ellerini açıp belirgin biçimde duygu sömürüsü yaparak geçenlerden para istiyorlar. Çocuk olmaları, yaşadıkları zulmü anlamalarını engelleyemiyor. Yetersiz kazanınca hangi davranışlarla karşılaşacaklarını çok iyi biliyorlar. Gözleri zeytin karası, bakıyorlar.

Yürüyorum.

Çocukların umutsuzca bakan hayallerini sarıyorum gözlerime. Çaresizlik bir kez daha çok kötü.

Akşam

Işığı kapatıp uzanıyorum.

Canım sevdiğimin gülümseyen hayaline dalıp gidiyorum.

Bu aşkta felaket olmaz artık, olmamalı. Bunu ikimiz de kaldıramayız. Sözümüzden dönemeyiz. Hayır!

Mevlâna, yaşamı sorgularken; <<Şu üç sözden fazla değil; bütün ömrüm şu üç söz: Hamdım, piştim, yandım>> demişti. Biz ömrümüzün hangi aşamasındayız, bilmiyorum.

23 Mayıs /Sabah

Kapı çalıyor, otel görevlisinin adımı seslendiğini fark edip kapıyı açıyorum.

Görevli gencin, <<Telefonunuz var, aşağıya gelir misiniz?>> demesiyle çok şaşırıyorum.

Sevgili arıyor. Bugün buluşmaya gelemeyeceğini, annesinin ısrarlarına dayanamayıp onunla birlikte öğleye doğru İstanbul'a döneceklerini iletiyor. Beklenmedik hüzünleniyorum. <<İstanbul'a döndüğümüzde ben seni ararım,>> diyor, benim ne zaman döneceğimi soruyor.

Odama çıkıyorum. Ankara'da kalmamı gerektirecek hiçbir neden olmadığını düşündüğümden, toparlanıyorum.

Otogardayım.

Olayların bu kadar hızlı gelişmesi başımı döndürüyor. Önce, sevgilinin aşkı erteleme kararı, sonra hastaneden yazdığı veda mektubu, niceler sonra son kez olabilecek görüşme isteğiyle Ankara'ya çağrısı, aşkın ayrılığı yenilgiye uğratmasıyla apansız birleşen ellerimiz, sevgilinin ısrarları karşısında aldığımız <<bekleme>> kararıyla son çare olmak üzre bilinmez zamanlara bırakılan umutlarımız.

Akşam

İstanbul'dayım.

25 Mayıs /Sabah

Nedenini bilemediğim korkular içerisindeyim.

Sevgiliyi düşünüyorum. Aramasını beklediğimi biliyor, aramıyor. Belki fırsatı olmamıştır.

Her sabah yaptığım gibi perdeyi açıp odamı aydınlatıyorum. Yetmiyor, pencereyi aralayıp toprak kokusunu içime çekiyorum.

İnsanlar işlerine gidiyorlar. Bir ara, üst katta oturan kadını görüyorum. Uzun zamandır çığlık sesi duymadığımı düşünüp seviniyorum. Sanırım markete gidiyor.

Öğle

Telefon çalıyor. O arıyor. Konuşurken gülümsüyor: <<İstanbul’a ikimiz de hoş geldik,>> diyor. Gülümsüyoruz. Bu kenti ne kadar özlediğini biliyorum.

<<Yarın buluşabilir miyiz?>> diye soruyor. Çok seviniyorum. Onu yine aynı iskelede bekleyeceğimi söylüyorum. Nedense, benden bazı olayları sakladığını düşünmeye başlıyorum. Belki kuruntu bu.

<<Güçlü olmalıyız bebeğim. Artık yanılgıya düşmek yok, anlıyor musun?>>diyorum. Susuyor.

Kapatmak zorunda olduğunu söylüyor. <<Seni seviyorum,>> diyorum. Aynı sözlerle yanıt veriyor.

26 Mayıs /Sabah

Günün ilk ışıklarıyla uyanıyorum. Bugün sevgiliyle buluşacağız. Aylardan sonra ilk kez aynı iskelede bekleyeceğim onu. Bu sevinci ne çok özledim, ne çok.

Güzel bir ilkyaz sabahı.

Dışarı çıkıp ekmek ve gazete alıyorum. İşe giden insanlara sevgiyle gülümsüyorum.

Işıltı, iyice olgunlaştı. Odama giriyor, mırlayarak ilgi beklediğini belli ediyor. Elime alıp seviyorum.

Öğle

Kabataş’tayım.

Her zamanki kalabalık. İskeleye yanaşan vapurun boşalttığı yolcularla yüz yüze geliyorum. İnsanlar, kalabalığın arasına karışıp gidiyorlar.

İskeledeyim.

Uzaktan görünen vapur, çiçek yüzlümü getiriyor bana. Vapur iskeleye iyice yaklaşıyor. Hızını kesip, yine beyaz köpükler üreterek alışılmış manevrasıyla yanaşıyor. Gözlerim kalabalığı tarayıp onu arıyor.

Ve... Bütün varlığımla yöneldiğim canım sevdiğim görünüyor. Beni fark edince gülümsüyor. İlerleyerek yanına yaklaşıyorum. <<Merhaba,>> diyor, eskisi gibi. Yanaklarından öpüyorum; <<Güzeller güzeli sevdiğime merhaba,>> diyorum. Çok heyecanlı olduğunu söylüyor. Bu iskelede buluşmalarımızı çok özlediği belli oluyor.

Ellerimiz kendiliğinden birleşiyor; ağır adımlarla iskeleden uzaklaşıyoruz. Cemil Bey’i ziyaret etmek istediğini söylüyor. Taksiye biniyoruz. Omzuma yaslanıyor, ziyaretine gittiğimiz değerin ağırlığıyla yüzüne sinen hüznü, kimi zaman gülümsemesiyle dağılıyor.

Taksiyi durdurup çiçek alıyoruz.

Zincirlikuyu Mezarlığı’ndayız.

Çiçekleri Cemil Bey ve Nadire Hanım’ın mezarlarına paylaştırıyor. Ellerimi avuçlarında saklayarak kısık sesle konuşuyor: <<Sizi unutamayız,>> diyor. Sessizce yatan dostlarımıza derin saygımızla eğilip dua ediyoruz. Suskunluğun çığlık çığlığa yükselen sesini duyuyoruz.

Şişli’deyiz.

Pastanede oturuyoruz.

Söz kestiğimiz pastane burası.

Bir türlü çözemediğim durgunluğuyla yüzüme bakıyor. O günleri anımsatan sözlerime küçük gülümsemelerle yanıt veriyor.

Uzun uzun konuşuyoruz.

Cemil Bey'i ve Nadire Hanım'ı ziyaretimizin kendisini çok hüzünlendirdiğini belirtip kaygımı azaltan sözler söylüyor.

Dışarı çıkıyoruz.

Biraz açılıyor. <<Bize gidelim mi?>> diye soruyorum. Çok seviniyor.

Evdeyiz.

Annem, bizi gülümseyerek karşılıyor.

Odama geçiyoruz. Sevgi'ye uzanıyor, <<Ona iyi bakmışsın. Ne güzel çiçekleri var,>> diyor. Canım benim!

Gördüğün sensin. Gözümden kıskandığım, biraz solgun görünce delice üzüldüğüm, yaşadıkça kendini üreten, özüm, beynim, ruhum, her şeyim sensin.

Işıltı'yla tanıştırıyorum. Siyah kedilere mavi boncuğun çok yakıştığını belirtiyor.

<<Benim çayım nerede?>> diyorum. Biraz çekingen, mutfağa yöneliyor. <<Sen de geleceksin ama,>> diyor.

Çay servisi yaparken imalı gülümsemesiyle; <<Buyrun beyefendi. Çayınız,>> diyor. Gülümsüyorum. İnsanların gözleriyle en anlamlı konuşmaları yaptığına inanıyorum. Suskunluğun sesidir bu. Kendimizi bir anda artık aynı evi, aynı yaşamı paylaşan sevgililer olarak duyumsadığımızı algılayabiliyorum.

Çayını alıp yanıma oturuyor. Annem, nicedir ilk kez mutluluğuma tanık olmanın etkisiyle oldukça huzurlu görünüyor.

Yaşam, aslında temelinde insanlar arası çatışmalardan oluşan dengeler üzerinde kurulmuştur. Bizim kahrımız başkalarının besini oluyorsa, umutlarımızı, sevinçlerimizi yağmalayarak besleniyorlarsa, bu kahredici anlayışa bütün varlığımızla karşı çıkmamız gerekmez mi? Mutluluk, dört yapraklı yonca gibi zor bulunabilen bir değerdir. Sevgililerin sımsıkı kenetlenmeleri tartışılamayacak kadar önemlidir.

Bir baba, her şeyden önce çocuğunun mutlu olmasını istemez mi? Oysa, bakmalara doyamadığım sevdiğimi sürekli inciten ondan başkası değildi, engel olamadım.

Sevgiliyle fotoğraflarımıza bakıyoruz. Anıların film karelerinden yansıyan görüntülerinde yitiyoruz. İyice açılıyor: <<Ne güzel günlerdi,>> diyor. <<Bunlar yalnızca başlangıç içindi. Seninle daha nice güzellikler yaşayacağız. Bu mutluluklara hazır mısın?>> diye yanıt veriyorum. <<Seninle, her yerde. Sonsuza kadar birlikte,>> diyor. Çiçek yüzlü sevdiğim! Ben senden bunları duymak istiyorum işte. Var olacaksak, birlikte var olacağız.

Zaman, alışılmış hoyratlığıyla akşamı getiriyor. Gecikmek istemediğini belirtip ayağa kalkıyor. Odamdan çıkarken Sevgi'ye eğiliyor; kısık bir sesle: <<Ne güzel çiçek!>> diyor. Eskisi gibi yine yüzüne bakıyorum, <<Evet. Çok güzel! Ben bu çiçeği çok seviyorum,>>diyorum. Gülümsüyoruz.

Evden çıkarken annemin elini öpüyor. Annem, kendisinden beklediğim inceliği esirgemiyor, yanaklarını öperken, <<Yine gel kızım,>> diyor.

İskeledeyiz.

Birazdan vapur gelecek, çiçek yüzlümü alıp götürecek benden.

Gecikmiyor. Yanaklarından öperek uğurluyorum. Vapur düdüklerine, martı seslerine karışan çığlığımızı hiç kimse duyamıyor. Karanlıklara karışıp giden, yine bana gelmesini bir türlü geçmeyen zamanlarda bekleyeceğim sevgilidir.

Aşk ve umut.

Eve dönüyorum. Hüzün, sevinçle sürekli çatışarak siniyor içime.

27 Mayıs /Sabah.

Sevgili, kendisini karar vermeye zorlayacak gelişmelere hazır mı acaba? Ailesinde yine aynı sorunların yaşanacağını adım gibi biliyorum. Alışkanlıklardan vazgeçmek öyle zor ki.

Beni rahatlatan tek etken, sevgilinin geçmişteki yanılgılarını fark etmesi, aşkı itmenin ikimiz için de kaldıramayacağımız yıkımların başlangıcı olacağını bilmesidir. Hayır! Artık kopamayız!

28 Mayıs /Sabah

Onu aramak istiyorum. Elim bir türlü telefona gitmiyor, gidemiyor. Sorunlu bir ailede yaşaması, bu çekingenliğimin başlıca nedeni oluyor.

Çok zor günler göreceğimizi biliyorum. Bize zorlanan çıkmazlarda bunca kahırdan sonra yeniden bulduğumuz aşkı yitirmek istemiyorum. Düşündükçe iyice bunalıyorum.

Öğle

Arıyor.

Ses renginden sıkıntılı olduğunu anlıyorum. Nedenini soruyorum, <<Önemli değil,>> diyor. Susuyor. <<Sorun neyse, birlikte çözeceğiz. Hadi birtanem, üzme beni,>> diyorum. <<Ben yalnızca sesini duymak istiyordum. Onun için aradım. Üzülecek bir durum yok ki. Yarın görüşürüz,>> diyor. Ona ilk kez inanmıyorum. İstanbul'a, aynı ortama dönüşüyle bunalımlara sürükleneceğini ikimiz de biliyorduk. Sevgisiz bir babanın huzura şans tanımayan yaklaşımıyla sonucun böyle olacağını anlamak zor değildi.

Bir süre konuşuyoruz. Tek bildiğim, düğümün çözülmesine ilişkin gelişmelerin iyice hızlanacağı oluyor. Canım sevdiğime yardımcı olamadığım için kendimi suçlu gibi görmeye başlıyorum. Bütün dünya üstüme yürüyor sanki. Beynim ağırlaşıyor. Dışarı çıkıp avaz avaz bağırmak geliyor içimden: <<Yeter!>> demek geliyor. <<İnsanlık aşka bu kadar uzak düşemez. Sevenler bu kadar hor görülemez. Bir baba, çocuğuna felaket senaryoları yazamaz. Yeter artık.>>

Akşam

Taksim'deyim.

Karabasanların olanca ağırlığıyla çöktüğü, uyanmanın yasak olduğu düşlerde gibiyim. Omuzlarımda bütün İstanbul'un ağırlığını taşıyorum sanki. Yarınki görüşme çok önemli.

Anlatmasını isteyeceğim. <<Söyle,>> diyeceğim. <<Söyle bana çiçek yüzlüm: Hazır mısın en büyük kavgamıza? Birlikte direnmeye hazır mısın? Öyleyse gel bana,>> diyeceğim. <<Ya birlikte ya da hiç. Teslimiyet yakışmaz bize. Çiçek yüzlüme yakışmaz. Bütün ömrümü senin mutluluğuna adamışken bana yakışmaz. Gel sevdiğim. Gel artık! Gel bana!>>

29 Mayıs /Öğle

İskeledeyim.

Uzaktan görünen vapurun siluetine takılıyor gözlerim. Belki beklediğim vapur bu. Martıların iskelenin üzerinde uçarken çıkardıkları çığlık seslerine karışan hüznüm beklenmedik yükselip iniyor. Karmaşık duygular içerisindeyim.

İskeleye ağır ağır yanaşan vapurun manevrasına dalıp gidiyorum. İyice yanaşıp kalın halatlarla bağlandıktan sonra yolcular boşalıyor. Kim bilir kaçıncı kez kalabalıklarda onu arıyorum.

Bütün yolcular boşalıyor, çiçek yüzlüm görünmüyor. Ya gelmezse? Beklemeyi sürdürüyorum. Her saniye çok zor geçiyor. Yeni gelen vapurdan da inmeyince hüznüm iyice büyüyor. Korkuyorum. Bunalımlardan korkuyorum. Onu yine yitirmekten, yanılgılardan, her şeyden korkuyorum.

Geçen zaman, beni giderek artan hızıyla bilinmezlere taşıyor. Ağlamaklı oluyorum. Aylardır yaşadığım ne varsa, her biri kare kare geçiyor gözümün önünden. İskeleye başka bir vapur yanaşıyor.

Canım sevdiğim efsane güzelliğiyle görünüyor. Çiçek yüzünü görmenin heyecanını saklamaya çalışarak ilerliyorum ona. Selamlaşıyoruz. <<Nasılsın?>> diyor. Ellerimiz apansız birleşiyor. Yürüyoruz.

İstiklal Caddesi'ndeyiz.

Uzun zamandır buradan geçmediğimizi söylüyorum. Gülümsüyor: <<Ne çok şeyi unuttuk,>> diyor. Unuttuk sevgili, unuttuk. Belki de erteledik bütün sevinçlerimizi. Onlar öyle istediler; sen çok çaresizdin; ben yapayalnızdım. Sen vardın, ama yapayalnızdım. Seni senden bu kadar götüren birinci derece yakının sayılan birisi olunca, sen çaresizsen, ben de yapayalnızdım işte. Bütün topluma meydan okuyacak kadar kararlıydım oysa. Bedenimi kuşatan prangalar beklenmedik yakınlıklardan gelince ne yapabilirdim ki? Utançsa, bu ikimizin dışında gelişen haksızlıktı. Yine sustuk. Böyle durumlarda susmayı öğrettiler bize. Yazılan senaryolarda, kurulan denklemlerde bize hiç sorulmadı.

Taksim’deyiz.

Oldukça durgun.

Benimle konuşmak istediğini anlamak zor olmuyor. Ama bütün sorularıma kaçamak yanıtlar veriyor.

Bir kafeteryada oturuyoruz. Ankara’da her buluşmamızda bana umutlar veren gülümsemelerinden eser yok. Benimle buluşması bile belki de bilmediğim bedellerin ödenmesiyle gerçekleşebiliyor. Bunları düşündükçe korkum iyice artıyor.

<<Üzülme,>> diyorum. <<Her şeyi anlıyorum bebeğim. Artık üzülme. Bağlı kalmamız gereken bir tek sözümüzle var olmanın önemini anlayarak yaşayacağız. Bize zorlanan ve haksızlıklarda kimliğini bulan bu kalıplara girmeyeceğiz. Boyun eğmeyeceğiz. Benim elim kolum bağlıysa, senin içindir. Sen üzülme diyedir. Senin ailen diyedir. İste, canımı vereyim sana. Ama ayrılık isteme benden. Yenilgilere suskun kalmamı isteme. Bundan sonra hangi koşullarda buluşabileceğiz, bilmiyorum. Sen de bilmiyorsun, bilemezsin. Ama sözümden dönmeyeceğimi bilmelisin. Bir gün beni aynı yangınlarda bana bırakırsan, böyle yaşayamayacağımı da. Seni senin için istiyorum. Seni aşka istiyorum. Aşk, solmaya hazır çiçek gibidir. Toprağını havalandırmazsak, suyunu vermezsek, yapraklarına yürüyen böcekleri yok etmezsek solmaz mı? Söyle birtanem, solmaz mı?>>

Gözlerindeki buğuyu saklamaya çalışarak bakıyor yüzüme. <<Seni çok seviyorum. Beni yaşama bağlayan etkenlerin ne olduğunu sanıyorsun? Aşktan başkası umurumda değil,>> diyor. Sımsıkı sarılıyoruz. Bir kez daha susarak konuşuyoruz.

Kabataş'tayız.

Koluma giriyor. Yürüyoruz.

Biraz önceki hüznü, yerini çok özlediğim gülümsemesine bırakıyor. Aşkın benzersiz sıcaklığına teslim oluyoruz. Ailesinde yaşanan sorunların hangi aşamaya geldiğini sormuyorum. Bizim dışımızda olan ne varsa aldırmıyoruz belki.

Sonun başlangıcında olduğumuzu ikimiz de biliyoruz artık.

Onu bir kez daha evine uğurluyorum.Vapura binerken dönüp çiçek yüzüyle bakıyor, elini sallıyor.

Ve beni hüzünlere bırakıp gidiyor.

Yeni bir bedel ödemek üzre.

Yalnız ve birlikte.

30 Mayıs /Sabah

Odamdayım.

Sevgilinin hayali gözlerimde, ağlamaklı oluyorum. Bu sorunun çözümünü bilmiyorum. Sevgilinin en az incinebileceği çözümler üretmek bana bağlı olsaydı, zor değildi. Yazık ki, sevgilinin incinmesi kaçınılmaz olacaktır.

Nasıl çaresizim.

Öğle

Ellerim cebimde, Kumkapı'ya doğru yürüyorum. İstanbul'un bu bölgesine uzun süredir gelmemiştim. Lise arkadaşım Cüneyt'in yanına uğramak istiyorum; birden kararımı değiştirip kıyıya yöneliyorum.

Bir balıkçı teknesinin yanına yaklaşıyorum. Birkaç balıkçı, artık uzmanı oldukları belli hareketlerle sürekli çalışıyor.

İçlerinden birisi ara sıra martılara balık atıyor. Martılar hızla pike yapıp balığı kapıyorlar. Çok hoş görüntülere tanık oluyorum.

Kıyı boyunca yürüyorum. Sürekli artan hüznüm yıpratıyor beni.

Sevgiliyi düşünüyorum. Canım benim! Kim bilir ne durumda şimdi?

Birden içimi ateş basıyor. Ya aramak isterse? Bulamazsa beni? Çok kritik bir dönemden geçerken ben buralarda nasıl dolaşabilirim? Kendimi suçlu gibi duyumsuyorum.

Eve dönüyorum.

31 Mayıs /Öğle

Sevgilinin aramamasının anlamını iyi biliyorum. Belki bu aşkın son bedellerini ödüyoruz. Onun İstanbul'a dönmesiyle bir anlamda sorunların üstüne üstüne gitmesi böyle bir sonuç getirdi bize. Yaşanacaktı. Yaşıyoruz. Sonucu bilmeden. Birbirimize verdiğimiz söz adına kim bilir hangi uzaklardaki umudumuzu koruyarak, çok ağır bedelleriyle büyüterek yaşıyoruz.

Çözülecektir. Çözülmelidir. Aşk bizden yanadır, yanılmıyorum. Yanlış değer yargılarına karşı vereceğimiz kavgada tek sığınağımız bu olacaktır.

Akşam

Evdeyim.

Bir gün daha bitiyor.

Sevgilinin özlemi iyice ağırlaşıyor. Onunla görüşemiyoruz. Aramıyor artık. Belki yarın.

1 Haziran /Gece

Hiç uykum yok. Dizgiler üzerinde çalışıyorum. Sık sık sevgilinin hayaline dalıyorum. Ne gibi gelişmeler olduğunu bilmiyorum. Sessiz bekleyişler canımı sıkıyor, müthiş bunalıyorum.

Çalışmayı bırakıyorum. Perdeyi açıp dışarıya bakıyorum. Sokak lambalarının aydınlığında kaldırımda yürüyen insanlara takılıyor gözlerim.

Telefona bakıyorum. <<Neden aramıyor?>> sorusuna yanıt bulmaya korkuyorum artık.

Ona zarar vermekten korkuyorum. Arayamıyorum. O arayabilirdi. Çok üzüleceğimi bilmesine karşın neden aramıyor, neden? Bunları düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum.

Beklemek hiç bu kadar zor olmamıştı. Belki bugün arar umuduyla kendime avuntu vermeyi başarabiliyorum.

Sabah

Gözlerim ağırlaşıyor.

Biraz uyumak istiyorum.

2 Haziran /Gece

Telefon sesiyle uyanıyorum. Son birkaç gündür bir külçe gibi ağırlaşan bedenimi zor toparlayıp, içimdeki belirsizliklerle doğrulup telefonu açıyorum.

O arıyor.

Birden bastıran heyecanın kuşatmasıyla titriyorum. Çok durgun konuşuyor. Heyecanım apansız korkulara dönüşüyor.

Ağlıyor. Çiçek yüzlüm ağlıyor. <<Bizi bize bırakmayacaklar,>> diyor. <<Bizi yaşatmayacaklar,>> diyor, ağlıyor. Babasının tutumuna karşı annesinin nasıl çaresiz kaldığını, İstanbul'dan taşınacaklarını, eskisinden daha ağır bunalımlara sürüklendiğini anlatıyor. <<Ama hiçbir zaman bu zorlamalara uymayacağım,>> diyor.

Canım benim! Artık ağlama. Önümüze tek bir seçenek getirildiyse, nicedir bugünlere ertelenen denklemleri çözmek adına artık karar zamanıdır.

Tane tane konuşuyor.

Söylediği her söz, korktuğumuz ne varsa birer birer gerçekleştiğini göstermeye yetiyor. Babasıyla konuşmak istediğimi söylüyorum. Karşı çıkıyor. <<Beni düşünmelisin>> anlamında sözler söylüyor. <<Keşke Ankara'da kalsaydım,>> diyor. Beni görmek istediğini belirtiyor. <<Ne olacaksa olsun artık. Ben hiç iyi değilim,>> derken ses rengi değişiyor ve susuyor. Söylediğim hiçbir sözü algılayamayacak kadar kendinden uzaklara gidiyor.

<<Biz varız,>> diyorum. <<Biz olacağız. Bu kahır son bulacak. Göreceksin,>> diyorum.

Kirpiklerimde biriken yaşları daha çok taşıyamıyorum. Uzun süre ısırılmış dudakların suskunluğuyla bütünleşiyoruz.

<<Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum,>> diyerek bozuyor sessizliğimizi.

<<Canım sana feda olsun birtanem. Bu sözü sana kanıtlamak için sabırsızlanıyorum. Beklediğimiz zaman geldi artık. Tut ellerimi çiçek yüzlüm. Onların zulmü varsa, bizim aşkımız var. Sen varsın. Ben varım. Hepimize can veren yüce Allah var,>> diyorum. Sessizlik. Yine susarak konuşuyoruz. Bir süre sonra, <<Seni arayacağım. Ama artık kapatmak istiyorum. Lütfen üzülme,>> diyerek kapatıyor.

Gecenin bir yarısı bilinmeyen günlere çoğalıyoruz.

Sabah

Hiç uykum yok. Sevgilinin İstanbul'a dönüşünden sonra yaşadığımız hüznün ve sevincin doruklarına ulaşan dalgalanmalarla nasıl yıprandık bu kadar.

Benimle görüşmek istediğini söylemişti. Hangi gün görüşeceğimize ilişkin saptamada bulunmadığımızı düşünüp iyice sıkılıyorum.

Her gün yaptığım alışverişi yapmak için dışarı çıkıyorum. Hava iyice ısındı artık. Yaşam, bildik ritmiyle kendi dengesinde sürüp gidiyor.

Bugün, yarın, bir sonraki gün, belki daha sonra, ama mutlaka çok yakında neler olacağını düşündükçe sıkıntı basıyor içimi.

Gözümden kıskandığım, bütün güzelliğiyle içimi çiçek çiçek saran canım sevdiğim, kendi ailesinde, sonucunu yaşam ananın ve aşkın belirleyeceği kavgalarda tutsak düşmüş gibi çaresiz. Ben, bu çaresizliğe karşı bütün bedeni milim milim sarılan bir mumya gibi çaresizim.

Sevgilinin artık hak ettiğimiz kararı almasını bekliyorum. Bu zorlamalar karşısında tek seçenek budur.

Akşam

Kabataş'tayım.

Denizin kıyısında, evlerinin bulunduğu yöne, karanlıklara dalıp gidiyorum. Canım sevdiğimin her zamankinden daha yakın görünen hayaliyle gözlerim doluyor. Kim bilir ne yapıyor şimdi?

İnsanlar arasında sevgiden güç alan uygar ilişkiler olsa, Allah'a ulaşmanın tek yolu olan aşk bu kadar hor görülmese, sevenler hor görülmese, şimdi vapura binip elimde çiçeklerle ona gitmek vardı.

Yürüyorum.

Trafiğin devingen akışı ve yanımdan gelip geçen insanlar umurumda olmuyor.

Bir süre Haliç'e bakıyorum. Kentin ışıklarının yansımalarına karışan yakamozlara takılıyor gözlerim.

İskeleye hızlı adımlarla yürüyen insanların telaşı, zamanın aslında hiç değişmeyen temposuyla akışını düşündürüyor bana. Zıtların çekişmesinde kurulan dengeler öyle güçlü ki.

Uzun süre dolaşıyorum. Bilmecelerde kimliğimizi arıyorum. Sevgili ve ben. Aşk ve yaşamak.

3 Haziran /Sabah

Bütün gece uyumuşum.

Gözlerimi açıp yeni güne hazır olduğuma ilişkin kimsenin bilemeyeceği umuda uyanıyorum.

İçimdeki korkular biraz azalıyor. Çiçek yüzlüm aşka bu kadar teslim olmuşken, bizim dışımızda gelişen hiçbir zorlamaya boyun eğmeyeceğimizi düşündükçe rahatlıyorum.

Yalnızca beklemek. Sevgilinin vaat edilmiş zamanlar üzre karar vermesini beklemek.

Perdeyi açıp, odama dolan ışıkların kamaştırmasıyla gözlerimi kısarak dışarıya bakıyorum. Şimdi çıkıp gelse. Artık hiç gitmese.<<Sımsıkı sarıl bana,>> dese. Kim koparabilir bizi? Canım benim! Çiçek yüzlü sevdiğim! Kimin gücü yeter buna?

Annemle kahvaltı yapıyoruz. Son günlerde yaşadıklarımı ne kadar anlıyor, bilmiyorum. Hiçbir şey sormuyor. Bakışlarındaki soruların anlamını çözemiyorum. Yapay gülümsemelerime aynı tavırlarla karşılık veriyor.

Radyoyu açıyorum.

Frekansları tarayıp kıvrak bir oyun havasının ezgileriyle ortamı değiştirmeyi deniyorum.

Odamdayım.

Işıltı peşimden geliyor. İlgi bekliyor belli ki. Kanepenin üstüne çıkıp yüzüme bakıyor. Okşayınca mırlamaya başlıyor. Sevgilinin sözlerini anımsıyorum. Mavi boncuğun siyah kedilere çok yakıştığını söylemişti. Gülümsüyorum.

Sevgi’ye bakıyorum.

Toprağının nemini yetersiz görüp suyunu veriyorum. Sararan bir yaprağını koparıyorum. Şimdi, daha çok S(s)evgi.

Öğle

Dizgiler üzerinde çalışmayı sürdürüyorum. Bütün çabama karşın, çalışmalarım hiç verimli olmuyor.

Bir arasa. <<Tamam,>> dese. <<Artık hazırım,>> dese.

4 Haziran /Sabah

Erken kalkıyorum. İçimde müthiş bir sıkıntı var. Aşka ilişkin bütün bilinmezlikler boğazımda düğümleniyor sanki. Canım sevdiğimin giderek netleşen hayaliyle sık sık dalıp gidiyorum.

Keşke Ankara’da kalsaydı diye düşünüyorum bir ara. Ama hiçbir şey değişmeyecekti ki. Şimdi yaşadığımız trajediyi ertelemiş olacaktık yalnızca.

Babasının yanlışlarının farkına vardığını söylemişti. Annesine karşı belki. Oysa, canım sevdiğim yine artan hızla bunalımlara sürükleniyorsa, değişen nedir? Onu neden anlamıyorlar? Hastaneden yeni çıkmış, müthiş duyarlı bir insana, çiçek yüzlüme yapılan yanlışlara bütün varlığımla isyan etmeyi ne çok istiyorum. Yazık ki hiç olmadığım kadar çaresizim.

Annemle birlikte kahvaltıdayız.

Ne kadar uğraşsam da yüzüme sinen hüznü saklayamıyorum.

Odama geçiyorum. Dizgileri elime alıyorum; sayfaları karıştırıyorum. Çalışma gücümü tümüyle yitirdim. İçimde hiçbir yaşama sevinci kalmadı.

Çiçek yüzlüm, aramalısın artık. Nasıl üzüleceğimi iyi biliyorsun. Yalnızca seninle varım; seninle var olmak istiyorum. Ancak o zaman tanıdığın kadar korkusuzum, güçlüyüm. Sen olmayınca yaşadığım her şeyden korkuyorum; korumasız bir bebek kadar güçsüzüm.

Öğle

Aramıyor.

Müthiş bunalıyorum.

Dışarı çıkmak, biraz olsun kendimi toparlamaya çalışmak için bile şansım yok. <<Ya ararsa>> diye eve kapanıyorum. Gözlerim telefonda, ses bekliyorum.

Ahizeyi kaldırıp numarayı tuşlamak gibi basit bir eylem, hiç yapamayacağım kadar zor geliyor bana.

Ona zarar vermekten korkarken ödediğim bedel öyle ağır ki.

Akşam

Karaköy'deyim.

Galata Köprüsü'ne doğru yürüyorum. Kaygılarım ürkütücü boyutlarda artıyor.

Yaşamın sonu gelmiş gibi boşluklardayım.

Çok yalnızım.

5 Haziran /Sabah

Yataktan kalkmayı canım istemiyor aslında. Yine de kendimi aşan bir çabayla doğruluyorum. Perdeyi açıp bir süre dışarıya bakıyorum. İstanbul'da yeni bir gün ağarırken, ben gittikçe kararıyorum.

Neden aramıyor acaba? Ne gibi gelişme oldu ki beni üzmeyi göze alabiliyor? Belirsizlik çok kötü. Bu aşkta nice olaylar yaşadık, nice bedeller ödedik. Yenilmedik. Şimdi beklenmedik teslim olmak yakışır mı bize? Düşündükçe kahır!

Öğle

Son telefonunda bunalımlara sürüklendiğini söylemişti. Yine aynı yanılgılara düşerse diye korkuyorum artık. Hiç olmazsa gece arayabilirdi, neden yapmıyor bunu? Babasının davranışlarının değişmeyeceğini bilmesine karşın beklemeyi seçmesi hangi anlama geliyor?

Hiçbir şey bilmiyorum.

Lütfen ara çiçek yüzlüm, hiç gücüm kalmadı. Ara artık. Ne durumdasın, söyle bana. Sen olmayınca sevincim olmuyor; yüzüm gülmüyor. Yaşanmıyor.

Sevgi'ye bakıyorum. Hiç gereği yokken su döküyorum. Yapraklarında biriken tozları siliyorum. Toprağını havalandırıyorum. Bu çiçek hiç solmamalı. Asla!

Akşam

Bir gün daha bitiyor.

Aramıyor.

6 Haziran /Öğle

Gece hiç uyumamanın etkisiyle geç uyanıyorum.

Umudum giderek azalıyor. Sevgilinin aşk adına söylediği sözler ne kadar içten olursa olsun, sonuçta içinde bulunduğu çıkmazlar onu aşabilir. Beklediğim kararı almakta gecikmesinin anlamını düşünmek bile istemiyorum. <<Ben o evde yaşayamam,>> demişti.

<<Belki>> umuduyla Birsen'i arıyorum. Kaygılarıma karşı çıkan sözleriyle bana yine güç vermeye çalışıyor. Ona inanmak istiyorum. Olmuyor. Kararsızlığım iyice bunaltıyor. Yanına uğramam için rica ediyor.

Akşam

Beyazıt'tayım.

Nereye gittiğimi bilmeden yürüyorum. Koca İstanbul, alev alev kıyameti yaşıyor sanki.

Hiçbir olumlu gelişme olmayacağını iyi bilmesine karşın sevgilinin kararsızlıklarda beklemeyi seçmesini anlayamıyorum.

Onu çok özledim. Gülen yüzünü, sevgiyle bakan gözlerini, sesini özledim. Çok özledim. Artık hiç göremeyecekmişim gibi tuhaf duygular içerisinde kendimi yitiriyorum. Onu yitiriyorum.

Yaşadıkça bilmece.

7 Haziran /Sabah

Neden aramıyor beni?

Geriye dönüşü olmayan nasıl zor bir karar alacağını tartışmak anlamsızdır.

Yazık ki çiçek yüzlüme böyle zorlamalarda çıkış aramak düşüyorsa, şimdi aşk zamanıdır.

Annem yaşadıklarıma ilişkin tek soru sormuyor. Daha çok hüzünleneceğimi biliyor çünkü. Yanlışlarında direnen bir insanın yaşattığı hüzünler ne çok insana aynı anda yansıyor. Babasının insanı hiçe sayan davranışlarının sonuçları nasıl da yıpratıcı.

8 Haziran /Sabah

Gece çok az uyuyabildim. Üzerimde büyük ağırlıklar taşıyorum. Yorgunum. Bitkinim. Herkesten gizleyerek bugünlere taşımayı başarabildiğim umudumu da yitirmek üzereyim. Kahvaltı yapmıyorum.

Öğle

Teypten yine Fahir Atakoğlu’nun ezgileri yayılıyor. Büyük bir müzik ustasının her biri ayrı güzel ürünleriyle içimde aşka ilişkin çok hoş kıpırtılar oluşuyor; sonra birden hüzünlere kalıyorum.

Telefon çalıyor. Açıyorum.

Annesi arıyor. Onu soruyor. Şaşırıyorum. İçimi ateş basıyor. Korkuyorum. Ona ne oldu? Neden benden soruyorlar?

Onun evden ayrıldığını, nereye gittiğini bilemediğini söyleyerek benden yardımcı olmamı istiyor.

Anne yüreği... Kaygılanmasını anlıyorum; ama ne söyleyebilirim ki?

Sevgilinin evden ayrılmasının nedenlerini, onu nerede bulabileceğimi iyi biliyorum.

Kaba duyguların egemen olduğu ortamlarda böylesine ince bir güzellik daha çok barınamazdı zaten.

Üzülmemesini rica ediyorum. <<Bir gelişme olursa sizi arayacağım,>> diyorum. Elimden başka bir şey de gelmiyor. Teşekkür edip kapatıyor.

Canım sevgilim! Artık hüzün olmayacak. Hayır! Kendi evinde yaşayamaz olmuşsan, ben gecenin göğsünden sağdığım nice hüznü tattığım odamda duramaz olmuşsam, artık kavgamızın sonu gelmiştir.

Seni sevmenin yaşamı hangi boyutlarda kavradığını daha iyi anlayacağımız mevsimlerdeyiz.

Bu kez yanılmadın bebeğim. Yanılmadın. Gecelerden korkmayacağız artık. Gündüzleri saklanmayacağız. Aynalarda kendimizi ve birbirimizi ararken yüzümüzde tokat gibi kahırlar patlamayacak. İnsan yüreğinin, aşkın, yaşanmamış uygarlıkların esintilerine bırakalım kendimizi. Allah'ın vaat ettiği zamanlara bırakalım. O yerde, sonsuzluğun ötesine taşarak biz.

Yaşayacaksak, yalnızca bu.

Akşam

Yarın tek bir işim kaldı.

Sonrası, yine umut.

İLLE AŞK

Dönülmez ben reh-i aşka yöneldim
Duâ-yı hayr kılsın bana yâran

Muhubbi

9 Haziran /Sabah

İçim içime sığmıyor. Umuda sarılarak yataktan doğrulup kalkıyorum. Pencereyi açıp artık beni korkutamayan günü selamlıyorum.

Lavaboda ellerimi yıkarken aynaya bakıyorum. Çiçek yüzlüm gülümsüyor bana. Çağırıyor.

Annemle birlikte kahvaltı yapıyoruz.

Nedenini bilmediği sevinçlerimi paylaşıyor. Bir süre konuşuyoruz. Masadan kalkıyorum.

Odamdayım.

Sevgi’ye bakıyorum. Sevgiliyle özdeş görüp aşkın simgesi olarak benimsediğim bu çiçek, sınırları belli olan bir saksıya sığamaz artık. Onu ait olduğu yere, doğaya geri vermenin zamanı geldi. Sevgi’nin ancak özgürlüklerde gerçek kimliğiyle var olacağını anlamak gerekir.

Usulca yerinden kaldırıp elime alıyorum. Yaprakları ışıl ışıl. Çiçekleri canım sevdiğim kadar güzel.

Üstümü değiştiriyorum. En sevdiğim giysilerimi giyip saçlarımı her zamankinden daha özenle tarıyorum. Sevgi’yi karton kutuya yerleştiriyorum. Bir pet şişeyi suyla dolduruyorum. Annem beni dikkatle izliyor. Kaygılanmamasını söylüyorum. Susuyor.

Kabataş’tayım.

Çok güzel bir hava var. Güneşin tenimi yakan ışınlarına göz kırpıyorum.

Taksiye biniyorum.

Bıçkın görünüşlü genç sürücü, <<İstanbul dışına çıkıyoruz,>> derken, aynadan yüzüme bakarak nereye gittiğimizi soruyor. <<Sarıyer’i geçip gidelim. Sonrası kolay,>> diyorum. İyice şaşırıyor. Gülümsüyorum.

Sürücü sık sık frekans değiştirdikten sonra bulduğu radyodan arabesk şarkıyı dinletiyor. Değiştirmesini rica ediyorum. Yeni bulduğu frekanstan Barış Manço'nun kendine özgü şarkılarından birinin ezgileri yayılıyor. Taksi, kıyı boyunca kıvrılıp giden yolda hızla ilerliyor. Boğaz'ın sularında ağır ağır seyreden gemiye bakıyorum. Yanından geçtiği vapuru belki de küçük görerek ağır ağır ilerliyor. Sarıyer'i geçiyoruz. Doğanın olanca cömertliğiyle sunduğu güzellikler çok büyüleyici geliyor bana. Bir süre ilerledikten sonra durmasını söylüyorum. Kutuyu alıp iniyorum. Tepeye tırmanarak uygun bir yer arıyorum. Elimdeki güzelliğe yakışan yeri bulmak öyle zor ki. Tırmanmayı sürdürüyorum. Yeşillikler arasında Sevgi'nin özgürce gelişip serpilebileceğine inandığım yeri gözümde kestirip oraya ulaşıyorum.Toprağı yeterince kazıp çukur oluşturuyorum. Sevgi'yi kutudan çıkartıyorum. Saksısını çok dikkatlice kırıp, kendi toprağıyla birlikte çukura yerleştiriyorum. Suyunu döküyorum. İçimde nedenini bilmediğim hüzünler beliriyor. Canım sevdiğimi delice özlediğim nice zor günlerde Sevgi'ye bakarak avunmaya çalışıyordum. Tomurcuğunun içime umut olarak açmasını nasıl sabırsızlıkla beklemiş, açtığında çocuk gibi sevinmiştim. Sevgilinin haber bile vermeden Ankara'ya gittiğini öğrendiğimde, sarı çiçekleriyle verdiği umudun boşa çıkması da beni incitememişti.Bu toprağa yüreğimden çekip kopardığım bir parçamı gömüyorum sanki.

Kendimi tutamıyorum. Kirpiklerimden süzülen yaşlar gömleğimi ıslatıyor. Yaşamın çok farklı boyutunda kendime ağlıyorum. Sevgiliye, umuda ve aşka.

Taksiye dönüyorum. Sürücü, hiçbir anlam veremediği eylemimi anlamaya çalışan bakışlarıyla belki de sormaya çekindiği sorularını yöneltiyor. Açıklama yapmak gereği duymadığımdan, susuyorum.Geri dönüyoruz. Müthiş hüzünlüyüm. Sık sık gözlerim doluyor. Güzeller güzeli sevdiğim, artık geri dönemeyiz. Şimdi, yalnızca biz!

Ortaköy'deyiz.

Zincirlikuyu Mezarlığı'na doğru yöneliyoruz. Taksiyi durdurup çiçek alıyorum. Ne kadar saklamaya çalışsam da aşka ilişkin birçok kahrımı

bakışlarımdan çözerek bana yardımcı olmak için çırpınan, sevgi ustası dostuma gitmek istiyorum.

Mezarlıktayım.

Ağır adımlarla ilerliyorum. Mezarına ulaşıyorum. İçimdeki hüzün gittikçe artıyor. Çiçekleri, daha önce yaptığım gibi Cemil Bey ve Nadire Hanım'ın mezarlarına paylaştırıyorum. Dua ediyorum. İçimde kahır adına ne varsa boşalıp gidiyor apansız.

Canım dostum! Seslensem duyar mısınız beni? Büyülü sözlerinizle yine umut verir misiniz bana? Yaşam ana bu kez son denklemini getirdi önümüze. Canlı, cansız her varlıktan korkuyla karışık kıskandığım sevdiğim hiçbir yerde barınamaz oldu. Evinde barınamaz oldu. Ya ben?.. Farklı mıyım sanki? Maganda kültürüyle ailesine yaşamı zehir eden sevgisiz bir babanın hırpaladığı güzelliğe sahip çıkmaya gidiyorum. Ona sımsıkı sarılmaya, onu ve aşkı sonsuz zamanlar üzre yaşamaya gidiyorum. Ağlıyorsam üzülmeyin olur mu? Lütfen üzülmeyin. Yavaşça doğrulup kalkıyorum.

Evdeyim.

Hiçbir yorgunluk duymuyorum. Annem, kaygılı bakışlarıyla beni izliyor. Bir süre konuşuyoruz. Rahatlıyor. Gülümsüyor.

Sevgilinin annesini düşünüyorum. Çok zor durumda olduğunu biliyorum. Yazık ki, hiç hak etmediği hüznü bir süre daha yaşayacaktır. Onu arayacağım.

Evlilik, iki insanın yaşamı paylaşmak adına alabilecekleri en ileri karardır. Eşlerden birinin bu birlikteliğe yapabileceği en önemli yanlış, saygısızlıktır. Saygı, sevgiden daha duyarlıdır çünkü. Sonra sevgi azalır ve biter. İnsanlar eş olmaktan önce dost olmanın önemini anlayamazlarsa, bu sorun her ilişkide kaçınılmaz olarak yaşanacaktır.

İkindi

Yüzümü yıkayıp üstümü değiştiriyorum. Annem artık üzülmediğini belli eden sözleriyle bana güç veriyor. Vakit tamam. Annemin elini öpüyorum. Beni kendine çekip yanaklarıma sıcacık bir öpücük konduruyor. <<Dikkatli ol, tez gel. Beni merakta bırakma,>> diyor. Kaygılanması için neden olmadığını yineliyorum.

Kabataş'tayım.

Taksiye biniyorum. Gözlerimde çiçek yüzlümün hayali. Kim bilir ne yapıyor şimdi? Canım benim! Seni öyle özledim ki.

Yaşam ne tuhaf bilmece.

Yaşadık belki; belki hiç olmadık. Herkestik biraz ve hiç kimse değil.

Ey sevgili!